

DÖ VÜŞ KU LÜ BÜ

**CHUCK
PALAHNIUK**

İngilizceden Çeviren:
Elif Özsayar

26. BASIM

Asilerin,
kaybedenlerin,
hayalperestlerin,
küfürbazların,
günahkârların,
beyaz zencilerin,
aşağı tırmananların,
yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,
uçurumdan atlayanların...
dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı...

CHUCK PALAHNIUK: Gerçek adı Charles Michael Palahniuk olan yazar 21 Şubat 1962'de Burbank, Washington'da doğmuştur. Annesi ve babası Chuck henüz on dört yaşındayken ayrılır. Chuck ve kardeşleri annelerinin ebeveyninin sığır çiftliğine yerleşir ve burada büyür. 1980'de Columbia High School'u bitirdikten sonra Oregon Üniversitesi'nde gazetecilik öğrenimi görür. Üniversite yılları boyunca yazar olmayı aklından geçirmez. Geçimini Freightliner adlı şirkette otomobil tamirciliği yaparak sağlamaktayken, 1996'da, arkadaşlarıyla birlikte bir edebiyat grubuna katılır ve burada Project Mayhem (Kargaşa Projesi) adlı bir kısa hikâye yazar. Söz konusu hikâye üç ay gibi bir zaman zarfında *Fight Club*'a (1996) [*Dövüş Kulübü*, Çev. Elif Özsayar, Ayrıntı Yay., 2001] dönüşür. İlk romanını yayımlatması kolay olmaz. Pek çok kez reddedilir. Chuck Palahniuk her reddedilişinde daha da "karanlık" yazmaya başlar. Nihayet yayımlanan ilk romanı *Dövüş Kulübü*, özellikle de 1999 yılındaki film uyarlamasının ardından büyük bir ses getirir ve kitap Pacific Northwest Booksellers Association Award ve Oregon Book Award ödüllerine değer bulunur. Yazarın bugün itibarıyla on üç kitaplık külliyyatının toplam satış adedi beş milyondan fazladır: *Survivor* (1999) [*Gösteri Peygamberi*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2002]; *Invisible Monsters* (1999) [*Görünmez Canavarlar*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2004]; *Choke* (2001) [*Tikanma*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2003]; *Lullaby* (2002) [*Ninni*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2007]; *Fugitives and Refugees* (2003) [*Kaçaklar ve Mülteciler*, Çev. Esra Arışan, Ayrıntı Yay., 2005]; *Diary* (2003) [*Günce*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2005]; *Haunted* 2005 [*Tekinsiz*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2009]; *Rant* (2007) [*Çarpışma Partisi*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2010]; *Snuff* (2008) [*Ölüm Pornosu*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2011]; *Pygmy* (2009) [*Pigme*, Çev. Gökçe Çiçek Çetin, Ayrıntı Yay., 2013]; *Stranger Than Fiction* (2004) [*Kurgudan da Garip*, Çev. Ahmet Ergenç, Ayrıntı Yay., 2013]; *Tell-All* (2010); *Damned* (2011) [*Lanetli*, Çev. Gökçe Çiçek Çetin, Ayrıntı Yay., 2014] ve *Doomed* (2013) [Ayrıntı'nın yayın programıdadır.]. Chuck Palahniuk orijinali *Crown Journey Series* adlı gezi hikâyeleri dizisinde yer alan *Kaçaklar ve Mülteciler* adlı öykünün yanı sıra, *Kurgudan da Garip* adlı kurmaca olmayan derlemenin de yazarıdır. Bunların yanı sıra, R. Thomas ve D. Widmyer ile *Yanık Diller* adlı kitabın derleyenleri arasında yer aldı (*Yanık Diller*, Çev. Sinem Çetmilioğlu, Ayrıntı Yay., 2016). Halen ABD'nin Pasifik Okyanusu kıyısındaki Pacific Northwest bölgesinde yaşamaktadır.

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Dövüş Kulübü

Chuck Palahniuk

Ayrıntı: 341

Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 1

Dövüş Kulübü

Chuck Palahniuk

Kitabın Özgün Adı

Fight Club

İngilizce'den Çeviren

Elif Örsayar

Yayıma Hazırlayan

Can Kurulhay

Düzeltilen

Ayten Koçak

Originally published in the English language under the

title Fight Club by Chuck Palahniuk

Copyright © 1996, Chuck Palahniuk

No part of this book may be reproduced, in any form
without written permission from the publisher.

Published by arrangement with Donadio and Olson,
Inc. & AnatoliaLit Ajans.

Türkçe yayım hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak İllüstrasyonu

Serhat Altan

Kapak Tasarımı

Deniz Çelikoğlu

Kapak Düzeni

Gökçe Alper

Dizgi

Esin Tapan Yetiş

Baskı ve Cilt

Ali Laçin - Barış Matbaa-Mücellit

Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No. 286

Topkapı/Zeytinburnu - İstanbul - Tel. 0212 567 11 00

Sertifika No: 33160

Birinci Basım: 2001

Yirmi Altıncı Basım: Aralık 2017

Baskı Adedi 2000

ISBN 978-975-539-322-3

Sertifika No. 10704

AYRINTI YAYINLARI

Basım Dağıtım San. ve Tic. A.Ş.

Hobiyar Mah. Cernah Nefis Sok. No: 3 Cankaya - İstanbul

Tel.: (0212) 512 15 00 - 01 - 05 Fax: (0212) 512 15 11

www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

twitter.com/ayrintiyayinevi

facebook.com/ayrintiyayinevi

instagram.com/ayrintiyayinlari

Dövüş Kulübü

Chuck Palahniuk

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Bütün huysuzluklarıma katlanan Carol Meader'a...

TEŞEKKÜR

Aşağıda adı geçen kişilere teşekkür borçluyum; her şeye rağmen, hayatın bütün tatsızlıklarına rağmen, sevgi ve desteklerini benden esirgemedikleri için...

Ina Gebert
Geoff Pleat
Mike Keefe
Michael Vern Smith
Suzie Vitello
Tom Spanbauer
Gerald Howard
Edward Hibbert
Gordon Growden
Dennis Stovall
Linni Stovall
Ken Foster
Monica Drake
Fred Palahniuk

Bir

T Tyler bana bir garsonluk işi buluyor, sonra ağızma bir silah sokmuş ve diyor ki, sonsuza kadar yaşamak istiyorsan, ilk adım olarak ölmek zorundasın. Oysa Tyler uzun süre benim en iyi arkadaşımdı. Tyler Durden'ı duymuş muyum, insanlar durmadan bunu soruyorlar.

Silahın namlusu gırtlığımın dibine dayalıyken, Tyler diyor ki: "Gerçekten ölmeyeceğiz biz."

Silahın namlusuna oyduğumuz susturucu deliklerini dilimle hissedebiliyorum. Ateş ettiğinizde çıkan gürültünün büyük bölümü gazın genişlemesinden kaynaklanır; bir de kurşun çok hızlı hareket ettiği için küçük bir sonik patlama duyarsınız. Susturucu yapmak istiyorsanız silahın namlusuna

delikler açmalısınız, bir sürü delik. Böylece gaz deliklerden dışarı çıkar ve kurşunun hızını ses hızının altına düşürür.

Delikleri yanlış açarsanız, silah kafanızı havaya uçurur.

“Bu aslında ölüm değil” diyor Tyler. “Biz efsane olacağız. Hiç yaşlanmayacağız.”

Namluyu dilimle yanağımın içine alıyorum ve diyorum ki, Tyler, o söylediğine vampir denir.

Tepesinde durduğumuz bina on dakika sonra burada olmayacak. Bir ölçü yüzde doksan sekizlik nitrik asit bulun. Sonra o köpüklü sıvıya üç ölçü sülfürik asit karıştırın. Bunu buz dolu bir kovanın içinde yapın. Sonra bir damlalıkla azar azar gliserin ekleyin. Nitrogliserin yaptınız.

Bunu biliyorum; çünkü Tyler biliyor.

Nitroya biraz talaş tozu katarsanız, mis gibi bir plastik patlayıcınız olur. Çoğu kişi nitrosuna pamuk karıştırır, sonra sülfat niyetine İngiliz tuzu kullanır. Bu da olur. Bazıları da nitroyu parafinle karıştırır. Parafin benim işimi asla görmemiştir, asla.

Tyler’la ben Parker-Morris Binası’nın tepesindeyiz, benim ağzımda silah var ve kırılan camların sesini duyuyoruz. Kenardan aşağı bakıyorum: Bulutlu bir gün, bu kadar yüksekte bile. Burası dünyanın en yüksek binası ve bu yükseklikte hava her zaman soğuk. Bu yükseklikte etraf o kadar sessiz ki, insan kendini o uzay maymunlarından biri sanıyor. Sana öğrettikleri küçük görevi yerine getiriyorsun.

Bir kolu çek.

Bir düğmeye bas.

Neyi neden yaptığını bilmiyor, sonra da ölüp gidiyorsun.

Yüz doksan birinci katın tepesinde çatının kenarından aşağı bakıyor ve aşağıdaki caddenin insan kalabalığından oluşmuş alacalı bir halıyla kaplı olduğunu görüyorsun; ayakta dikilmiş yukarıya bakan insanlar. Kırılan cam alt kattaki pencerelerden birine ait. Binanın bir cephesinden dışarı bir pencere uçuyor, arkasından şu siyah buzdolapları kadar büyük

bir dosya dolabı fırlıyor. Hemen altımızda altı çekmeceli bir dosya dolabı binanın dimdik cephesi boyunca düşüyor; yavaş yavaş dönerek, gitgide küçülerek, aşağıda toplanmış kalabalığa doğru gözden kaybolarak.

Altımızdaki yüz doksan bir katın bir yerlerinde, Kargaşa Projesi'nin Tahribat Komitesi kendini kapıp koyvermiş, önüne çıkan her tarih kırıntısını yok ediyor.

İnsan sevdiklerini öldürür diye bir söz vardır ya; aslında bakın, insanı öldüren de hep sevdiğidir.

Ağzınızda bir silah varken ve silahın namlusu dişlerinizin arasındayken ancak sesli harflerle konuşabilirsiniz.

Son on dakikaya giriyoruz.

Binanın bir camı daha uçuyor ve tozlaşmış cam kırıkları ısıltılı bir güvercin sürüsü gibi havaya püskürüyor. Derken, Tahribat Komitesi tarafından itilen koyu renkli ahşap bir çalışma masası binanın cephesinde santim santim beliriyor. Masa sonunda devriliyor, kayıyor ve taklalar atarak uçan sihirli bir nesneye dönüşüp kalabalığın içinde gözden kayboluyor.

Parker-Morris Binası on dakika sonra burada olmayacak. Temel kolonlarını yeterli miktarda plastik patlayıcıyla sıvarsanız, dünya yüzündeki her binayı yıkabilirsiniz. Kolonları kum torbalarıyla iyice destekleyeceksiniz ki, patlama kolonun etrafındaki kapalı otoparka değil, kolonun kendisine etki etsin.

Bu yöntem bilgilerini hiçbir tarih kitabında bulamazsınız.

Napalm yapmanın üç yolu: Bir, benzini donmuş portakal suyu konsantresiyle karıştırın. İki, bir ölçü benzine bir ölçü diyet kola katın. Üç, ufalanmış kedi kumunu benzinin içinde koyulaşana kadar eritin.

Sinir gazının nasıl yapıldığını sorun bana. O feci otomobil bombalarının nasıl yapıldığını sorun.

Dokuz dakika.

Parker-Morris Binası yıkılacak. Yüz doksan bir katın her biri çökecek; yavaşça, ormanda devrilen bir ağaç gibi. Kereste.

Canınızın istediği her şeyi yıkabilirsiniz. Şu anda üstünde durduğumuz yerin bir süre sonra boşlukta bir noktadan başka bir şey olmayacağını düşünmek insana garip geliyor.

Tyler ve ben çatının kenarındayız. Benim ağzımda silah, kendi kendime o silahın temiz olup olmadığını düşünüyorum.

Binanın cephesinden burnunu gösteren bir başka dosya dolabını, boşluğun içinde dönen çekmeceleri, yükselen havaya kapılan ve sonra rüzgârla savrulup giden beyaz kâğıt tomarlarını seyrederken, Tyler'ın cinayet-intihar olayını tamamen unutup gidiyoruz.

Sekiz dakika.

Ve sonra duman; kırık pencerelerden duman çıkmaya başlıyor. Yıkım ekibi yaklaşık sekiz dakika sonra ön fünüyeyi ateşleyecek. Ön funye de ana fünüyeyi ateşleyecek, temel kolonların ufak olacak ve Parker-Morris Binası'nın bir dizi fotoğrafı bütün tarih kitaplarına girecek.

Belli aralıklarla çekilmiş beş karelik bir fotoğraf dizisi. İşte burada bina ayakta duruyor. İkinci resimde, seksen derecelik bir açıyla yan yatmış. Sonrakinde yetmiş derecelik bir açıyla. Dördüncü resimde, iskeleti ortaya çıkmaya başlamış ve hafifçe bel vermişken, gökdelen kırk beş derecelik bir açıda. Sonuncu resimde bina, yüz doksan bir katın her biri, Tyler'ın asıl hedefi olan ulusal müzenin üstüne kapaklanıyor.

"Bu bizim dünyamız artık" diyor Tyler. "O eski insanlar öldüler."

İşin buralara varacağını bilseydim, şu anda ölmüş ve cennete gitmiş olmayı bin kere tercih ederdim.

Yedi dakika.

Ağzımda Tyler'ın silahı, Parker-Morris Binası'nın tepesindeyim. Masalar, dosya dolapları ve bilgisayarlar binanın etrafına doluşmuş kalabalığın üstüne meteor gibi yağarken, pencerelerden dumanlar tüter ve üç sokak ötemizde yıkım ekibi gözünü saate dikmiş beklerken, ben bir tek şunu bili-

yorum: Bu silah, bu anarşi, bu patlama, aslında hepsi Marla Singer'la ilgili.

Altı dakika.

Aramızda bir çeşit üçgen durumu var. Ben Tyler'ı istiyorum. Tyler Marla'yı istiyor. Marla beni istiyor.

Ben Marla'yı istemiyorum ve Tyler da beni istemiyor; yani artık istemiyor. Bu, *sevgi*'yle alakalı bir *değer verme* meselesi değil. Bu *mülkiyet*'le alakalı bir *sahip olma* meselesi.

Marla olmasa, Tyler'ın hayatta hiçbir şeyi olmayacak.

Beş dakika.

Belki efsane oluruz, belki de olmayız. Ama hayır, diyorum, dur bir dakika.

Kimse İncil'leri yazmamış olsa İsa'yı bugün kim hatırlardı?

Dört dakika.

Namluyu dilimle yanağımın içine alıyorum ve diyorum ki, efsane mi olmak istiyorsun, Tyler, dur o zaman, ben seni efsane yapacağım. En başından beri buradaydım ben.

Her şeyi hatırlıyorum.

Üç dakika.

İki

Bob'un kocaman kolları üzerime kapanıp beni içine almıştı ve ben Bob'un yeni çıkmış terli memelerinin arasındaki karanlıkta hapsolmuştum. Bob'un memeleri muazzamdı, kolay kolay hayal edemeyeceğiniz kadar büyük. Kilise binasının erkeklerle dolu bodrum katında gezinirken, her akşam karşılaştık: Bu Art, bu Paul, bu da Bob. Bob'un kocaman omuzları bana ufku hatırlatırdı. Bob'un gür sarı saçları saç köpüğüne batıp çıkmış gibiydi; dolgun, sapsarı, ayırma çizgisi kalem gibi muntazam.

Kolları gövdeme dolanmışken, Bob'un elleri kafamı o fıçı gibi göğüsten fışkırmış yeni memelere bastırıyor.

"Hepsi geçecek" diyor. "Ağla şimdi."

Dizlerimden ta alınma kadar, Bob'un içinde gerçekleşen kimyasal reaksiyonları hissediyorum; yiyeceklerin oksijenle yanışını.

"Belki erken teşhistir" diyor Bob. "Belki sadece seminomadır. Seminomada kurtulma şansın yüzde yüze yakın."

Bob'un omuzları derin bir nefesle yükseliyor, sonra hıçkırıklarla sarsılarak düşüyor. Gene yükseliyor. Sonra düşüyor, düşüyor, düşüyor.

İki senedir her hafta buraya geliyorum. Her hafta Bob beni kollarının arasına alıyor ve ben ağlıyorum.

"Ağla" diyor Bob, sonra nefes alıyor ve hıçkırıklara boğuluyor. "Hadi, bırak kendini ve ağla."

O koca ıslak surat kafamın üstüne kapanıyor ve ben içeride kayboluyorum. İşte o zaman ben de ağlıyorum. O sarmalayıcı karanlıkta, başka birinin kolları arasına hapsolmuşken, hayatta elde edebileceğiniz her şeyin sonunda çöpe gideceğini anladığınız zaman ağlamak çok kolaydır.

Hayatta sizi gururlandırmış ne varsa hepsi çöpe gidecek. Ve ben içeride kaybolmuş durumdayım.

Neredeyse bir haftadır, uykuya en çok yaklaştığım an bu. Marla Singer'ı işte burada tanıdım.

Bob ağlıyor çünkü altı ay önce testisleri alındı. Arkasından hormon destek terapisi. Bob'un memeleri var; çünkü testosteronu çok yüksek. Testosteron düzeyi fazla yükselirse, dengeyi sağlamak için bedeniniz östrojen üretimini artırır.

Ben de işte tam o anda ağlıyorum; çünkü o an hayatınızın hiçe dönüştüğü an. Hiçe bile değil; kayıtsızlığa, unutuşa.

Östrojen düzeyiniz çok yükselirse memeleriniz çıkar.

Sevdiğiniz herkesin size sırt çevireceğini ya da öleceğini fark ettiğiniz zaman ağlamak kolaydır. Zaman aralığını yeterince uzun tutarsanız, herkesin hayatta kalma şansı sıfıra düşer.

Bob beni seviyor çünkü benim testislerimin de alındığını sanıyor.

Trinity Piskoposluk Kilisesi'nin ucuzcu mağazalarda satılan ekoseli kanepelerle döşeli bodrum katında yirmiye yakın erkek ve sadece bir kadın var. Herkes çiftler çiftler birbirine sarılmış, çoğu ağlıyor. Bazı çiftler yanaklarını sıkı sıkı birbirine yapıştırıp öne eğilmiş; güreşçiler gibi kenetli duruyorlar. Gruptaki tek kadının eşi olan adam dirseklerini kadının omuzlarına dayıyor; kadının kafasının iki yanında iki dirsek, kafası adamın avuçlarının içinde ve boynunda adamın ağlayan suratı. Kadın yüzünü yana çeviriyor ve parmakları bir sigarayı ağzına götürüyor.

Koca Bob'un koltukaltından gizlice ona bakıyorum.

"Hayatım boyunca" diye ağlıyor Bob, "neyi ne diye yaptım, hiç bilmiyorum."

Omuz Omuza Erkekçe'de, erbezi kanserine yakalanmışların gelip gittiği bir dayanışma grubunda, bu kadın bir yabancıнын ağırlığı altında ezilerek sigarasını içiyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor.

Numaracı.

Numaracı.

Numaracı.

Şekilsiz bir yığın halinde birbirine dolanmış kısa siyah saçları, Japon çizgi filmlerindeki gibi kocaman gözleri, yağı alınmış süt kadar ince bir bedeni olan ve duvar kâğıtlarına bastıkları türden koyu renk gül desenli elbisesinin içinde kireç gibi solgun görünen bu kadın, cuma akşamki verem dayanışma grubumda da vardı. Çarşamba akşamki melanom tartışma grubumda da. Pazartesi akşamki Yılmaz Savaşçılar lösemi rap grubumda da. Kafasının arka kısmında saç yerine çıplak kafa derisinden bir şimşek var; eğri büğrü, beyaz bir şimşek.

Bu dayanışma gruplarıyla ilgilenirseniz, hepsinin alttan alta iyimser adlar taşıdığını görürsünüz. Perşembe akşamları gittiğim kan parazitleri grubunun adı, Temiz ve Arınmış.

Gittiğim beyin parazitleri grubunun adı, Yarınlara Doğru.

Ve pazar öğle sonrasında, Trinity Piskoposluk'un bodrum katındaki Omuz Omuza Erkekçe'de, aynı kadın gene orada.

Daha kötüsü, o bana bakarken ağlayamıyorum.

Bu bölüm, yani Koca Bob'un bana sarılması ve birlikte umutsuzca ağlamamız, hesapta benim en sevdiğim bölümdü. Hep birlikte o kadar çırpınıyoruz ki. Gerçekten gevşediğim ve kendimi koyverdiğim tek yer burası.

Buraya gelmek benim tatilim.

Üç haftadır uyumuyorum. Üç haftayı uykusuz geçirirseniz, her şey beden dışı bir gezintiye dönüşür. Doktorum dedi ki: "Uykusuzluk sadece bir semptomdur, daha önemli bir şeyin işaretidir. Gerçek sorunu araştır. Bedenini dinle."

Ben sadece uyumak istiyordum. O küçük mavi Amital Sodyum kapsüllerinden istiyordum, 200 miligramlıklardan. Sarı-kırmızı Tuinal kapsüllerinden, ruj kırmızısı Seconal'lardan istiyordum.

Doktorum kediotu kökü çiğnememi ve daha çok hareket etmemi söyledi. Eninde sonunda mutlaka uyuyacaktım.

Suratım muşmulaya dönmüş, pörsümüş meyvelere benze-mişti. Görseniz beni ölü sanırdınız.

Doktorum dedi ki, gerçek acının ne olduğunu görmek istiyorsam, bir salı akşamı Birinci Komünyon'a uğramalıyım. Beyin parazitlileri görmeliymişim. Kemik erimesi hastalarını görmeliymişim. Organik beyinsel bozuklukları olanları, hayata asılan kanserlileri görmeliymişim.

Ben de gittim.

İlk gittiğim grupta tanışma faslı vardı: Bu Alice, bu Brenda, bu da Dover. Kafalarına doğrultulmuş o görünmez silahla, herkes birbirine gülümsedi.

Ben dayanışma gruplarında asla gerçek adımları söylemem.

Chloe adında, iskelet kılıklı hap kadar bir kadın, pantolonunun arkası poposundan hazin ve boş bir şekilde sarkarken, beyin parazitinin en kötü yanının kimsenin onunla yatmaması olduğunu söyledi. Ölümüne o kadar yaklaşmış ki sağlık

sigortasından yetmiş beş bin dolar koparmış; ama Chloe'nin bütün istediği son kez biriyle yatağa girmek. Yakınlık değil, seks istiyor.

Bir erkek ne cevap verebilir ki buna? Yani, ne diyebilirsiniz ki?

Bütün bu ölme hikâyesi Chloe'nin kendini biraz halsiz hissetmesiyle başlamış ve şimdi Chloe tedaviye devam edemeyecek kadar bıkkınmış. Evinde filmler varmış; porno filmler.

Fransız İhtilali sırasında, diyor Chloe, hapisteki kadınlar, düşesler, baronesler, markizler, her neyseler işte, üstlerine çıkan her erkeğe veriyorlarmış. Chloe boynuma doğru soluyor. Üstlerine çıkanlara, diyor. Ata binenlere, anlarsın ya. Düzüşerek zaman öldürüyorlarmış.

Fransızlar bu işe *la petite mort* diyormuş.

Eğer ilgilenirsem, Chloe'nin evinde porno filmler varmış. Amil nitrat varmış. Kayganlaştırıcı kremler varmış.

Normal koşullarda bir ereksiyon sergiliyor olurum. Ne var ki bu bizim Chloe, sarı balmumuna batırılmış bir iskeletten başka bir şey değildi.

Chloe'nin şu andaki hali karşısında, ben hiçbir şeyim. Hatta hiçbir şey bile değilim. Gene de, tüylü halının üstüne bağdaş kurup oturduğumuzda Chloe'nin omzu benimkine sürtünüyor. Gözlerimizi yumuyoruz. O gün rehberli meditasyonda bize yol gösterme sırası Chloe'nindi ve Chloe konuşa konuşa bizi huzur bahçesine götürdü. Önce yedi kapılı sarayın bulunduğu tepeye tırmandık. Sarayın içinde yedi kapı vardı; yeşil kapı, sarı kapı, turuncu kapı. Chloe bize bütün kapıları teker teker açtırdı; mavi kapı, kırmızı kapı, beyaz kapı. Hepimiz kapıları açıp içeride ne olduğuna baktık.

Gözlerimizi açmadan, acımızın sağaltıcı beyaz bir top olduğunu hayal ettik. Topun ayağımızın seviyesinde havada süzüldüğünü, sonra dizlerimize, göğsümüze doğru yükseldiğini hayal ettik. Çakralarımızın açıldığını hayal ettik. Kalp çakramızın. Baş çakramızın. Chloe bizi bir mağaraya soktu

ve orada bize güç veren hayvanla karşılaştık. Benimki bir penguendi.

Mağaranın tabanı buzla kaplıydı ve penguin dedi ki, kay. Hiç çaba harcamadan, tünel ve kanalların içinden kayarak geçtik.

Sonra kucaklaşma zamanı geldi.

Açın gözlerinizi.

Bunun adı terapötik fiziksel temas, dedi Chloe. Hepimiz birer eş seçeceğiz. Chloe birden boynuma yapıştı ve ağlamaya başladı. Evinde askısız iç çamaşırları vardı. Evinde yağlar ve kelepçeler vardı ve Chloe saatimdeki saniye kolu on bir tur atana kadar ağladı.

Kısacası, iki yıl önceki ilk dayanışma grubumda ağlamadım. İkinci ve üçüncüsünde de. Ne kan parazitlerinde ağladım, ne bağırsak kanserinde, ne de organik bunamada.

Uykusuzluk böyledir işte. Her şey çok uzaklardadır, bir kopyanın kopyasının kopyası gibi. Dünyayla arana öyle bir mesafe sokar ki, ne sen bir şeye dokunabilirsin ne de bir şey sana.

Sonra Bob'u tanıdım. Erbezi kanserine ilk gittiğimde, o koca tombalak, o koca yağ tulumu Bob, Omuz Omuza Erkekçe'de üzerime kapandı ve ağlamaya başladı. Kucaklaşma vakti geldiğinde, o koca tombalak gövde odanın ta öbür ucunda sarılma pozisyonu aldı; kollar iki yana açılmış, omuzlar yuvarlanmış. Tombalak çenesi göğsüne dayanmış, gözler daha şimdiden yaşlarla dolup küçülmüş. Bob, ayaklarını sürüyerek, dizlerini birbirinden ayırmadan görünmez adımlar atarak, kendini üstüme fırlatmak üzere bodrum zeminini katetti.

Bob'un tombul, yumuşak gövdesi üzerime kapandı.

Bob'un koca kolları belime sarıldı.

Koca Bob eskiden hapçıymış, öyle söyledi. Steroid kullanıyormuş. İşe Dianabol'le başlamış, sonra Winstrol'e geçmiş, yarış atlarına verilen kas yapıcıya. Kendi spor salonu varmış, spor salonu işletiyormuş. Tam üç kere evlenmiş. Kaç kere

ürün tanıtımlarına çıkmış, onu televizyonda hiç görmemiş miyim? Göğüs kaslarını geliştirmeye yönelik o egzersiz programı tamamen onun icadıymış.

Böyle içi dışı bir yabancılar sınırlarımı altüst eder, ne demek istediğimi biliyorsanız.

Koca Bob bilmiyordu. Belki de o yaşa kadar çonçonlarından sadece biri inmişti ve Bob bunun bir risk faktörü olduğundan habersizdi. Bob bana ameliyat sonrası hormon terapisinden söz etti.

Çok fazla testosteron aldıkları için memeleri çıkan bir sürü vücutçu vardı.

Çonçonla ne kastettiğini Bob'a sormak zorunda kaldım.

Çonçon, dedi Bob. Erbezi. Takım. Kampana. Testis. Taşak. Meksika'daki Steroid satıcılarının tabiriyle, "yumurta."

Ve sonra boşanma, dedi Bob; derin derin iç geçirdi ve cüzdanını çıkarıp bir resmini gösterdi. İlk bakışta çıplak gibi görünen dev bir cüsse, bir yarışmada poz verirken. Aptalca bir hayat, dedi Bob; ama o kaslı ve tıraşlı halinle podyuma çıktığında, ışıklardan hiçbir şey göremez, ses sisteminin vınlıtısından hiçbir şey işitemezken, yağ oranın yaklaşık yüzde ikiye inmiş, idrar sökücüler yüzünden vücudun çimento gibi soğumuş ve sertleşmiş olarak öylece beklersin, ta ki jürinin sesini duyana kadar: "Sağ baldırınızı uzatın, sıkın ve bekleyin."

"Sol kolunuzu uzatın, bicepsinizi sıkın ve bekleyin."

Gerçek hayattan daha iyiydi bu.

Ve sonra, dedi Bob, kansere geliyoruz. O günlerde meteliksizmiş. Telefonlarını cevapsız bırakan iki yetişkin çocuğu varmış.

Göğsündeki memelerin çaresi, doktorun Bob'un göğüs altlarında birer kesik açması ve içeride ne sıvı varsa boşaltmasıymış.

Sadece bu kadarını hatırlıyorum; çünkü hemen ardından Bob'un kolları gövdeme dolandı ve kafası beni içeride

bırakmak üzere üstüme kapandı. Sonra unutuşun içinde kayboldum, o karanlık, sessiz ve kusursuz boşlukta. Kendimi sonunda onun yumuşak göğsünden kopardığımda, Bob'un gömleğinin önü, ağlarken nasıl göründüğümü belgeleyen ıslak bir maskeye dönüşmüştü.

Bunlar iki sene önceydi, Omuz Omuz Erkekçe'deki ilk gecemde.

O günden sonraki hemen her toplantıda Koca Bob beni ağlattı.

Doktora bir daha hiç gitmedim. Kediotu kökünü hiç çiğ-nemedim.

İşte bu özgürlüktü. Bütün umutlarınızı kaybetmek özgürlüktü. Ben hiçbir şey söylemeyince, gruptaki insanlar en kötüsünü düşünüyorlardı. Daha beter ağlıyorlardı. Ben de daha beter ağlıyordum. Yukarıdaki yıldızlara bak, hop, gittin bile.

Bir dayanışma grubundan çıkıp eve dönerken, daha önce hiç olmadığı kadar canlı hissediyordum kendimi. Bedenimde kanser ya da kan paraziti taşı mıyordum; dünyadaki yaşamın etrafına doluştuğu, küçük, sıcak bir merkezdim ben.

Ve uyuyordum. Bebekler bile bu kadar deliksiz uyumazlar.

Her akşam ölüyor ve her sabah doğuyordum.

Ölümden geri dönüyordum.

Ama bugün, iki yıllık başarıdan sonra bugün her şey değişti; çünkü bu kadın bana bakarken ağlayamıyorum. Dibe vuramıyorum, dolayısıyla kurtarılmam olanaksız. Ağzımın içini o kadar çok ısı rıyorum ki, avurtlarım dilime pürtüklü duvar kâğıdı gibi geliyor. Dört gündür uyku uyumadım.

Onun bakışları altında, ben bir yalancıyım. Sahtekâr kadın. Yalancı olan o. Bu akşam, tanışma turunda, hepimiz kendimizi tanıttık: Ben Bob, ben Paul, ben Terry, ben David.

Ben asla gerçek adı mı söylemem.

"Burası kanser, değil mi?" dedi o.

Sonra dedi ki: "Herkes e merhaba, ben Marla Singer."

Kimse Marla'ya hangi tür kanser olduğunu söylemedi. Sonra hepimiz içimizdeki çocuğu bağrımıza basmaya koyulduk.

Adam hâlâ boynuna yapışmış ağlarken, Marla sigarasından bir nefes daha çekiyor.

Ben Bob'un sarsılan memeleri arasından onu seyrediyorum.

Marla'nın gözünde ben sahtekârım. Onu gördüğüm ikinci geceden beri uyuyamıyorum. Gene de, sahtekârların ilki benim. Oradaki lezyonlu, öksürüklü ve tümörlü insanların hepsi, hatta Koca Bob bile numara yapmıyorsa tabii. Koca tombalak. Yağ tulumu.

Şu kalıp gibi saçlara bir bakar mısınız?

Marla şimdi sigarasını içiyor ve gözlerini deviriyor.

O anda Marla'nın yalanı benim yalanıma ayna tutuyor ve ben yalandan başka bir şey göremiyorum. O kadar insanın gerçeğinin arasında. Herkes birbirine tutunur ve en büyük korkularını –ölümün dörtlüğe gelmekte olduğunu, boğazlarına bir silah namlusu dayanmış olduğunu– paylaşmayı göze alırken. Ama işte Marla gözlerini devire devire sigara içiyor ve ben hıçkıran bir halinin altına gömülüüyüm ve ansızın ölüm bile, naylon çiçeklerin arasında oracıkta düşüp ölmek bile bütün anlamını kaybediyor.

“Bob” diyorum, “kemiklerimi kıracaksın.” Fısıldamaya çalışıyor, sonra vazgeçiyorum. “Bob.” Sesimi kontrol etmeye çalışıyor, sonra bağırıyorum. “Bob, helaya gitmem lazım.”

Tuvaletteki lavabonun üstünde bir ayna asılı. Bu iş böyle devam ederse, beyin parazitleri grubunda, Yarınlara Doğru'da da Marla Singer'ı göreceğim. Marla orada olacak. Evet, Marla tabii ki orada olacak ve ben gidip onun yanına oturacağım. Tanışma faslından ve rehberli meditasyondan sonra, sarayın yedi kapısından, sağaltıcı beyaz ışık topundan ve çakralarımı-

zı açmamızdan sonra, kucaklaşma zamanı geldiğinde, gidip o sersem kaltağın koluna yapışacağım.

Kollarını sıkı sıkı iki yanına yapıştıracam, dudaklarımı kulağına dayayacağım ve diyeceğim ki, Marla, seni adi sahtekâr, çek git buradan.

Bu benim hayatımdaki tek gerçek şey ve sen onu mahvediyorsun.

Seni turist bozuntusu.

Sonraki karşılaşmamızda diyeceğim ki, Marla, sen burada oldukça ben uyuyamıyorum. Burası bana lazım. Çek git.

Üç

Uyanırsın, Air Harbor International.
Her kalkış ve inişte, uçak bir tarafa doğru fazlaca yat-
tığında, kaza olsun diye dua ederdim. Hepimizin çaresizlik
içinde öleceği, insan bedenlerinin uçağın gövdesinde sıkışıp
kalacağı o anı düşünmek uykusuzluğuma ilaç gibi gelir, üstü-
me dayanılmaz bir uyku çökerdi.

Tyler Durden'la işte böyle tanıştım.

Uyanırsın, O'Hare.

Uyanırsın, LaGuardia.

Uyanırsın, Logan.

Tyler part-time sinema makinistliği yapıyordu. Miza-
cı gereği Tyler ancak gece işlerinde çalışabiliyordu. Maki-
nistlerden biri hastalandığında, sendika Tyler'ı çağırıyordu.

Bazı insanlar gece insanıdır. Bazıları da gündüz insanıdır. Ben ancak gündüzleri çalışabiliyordum.

Uyanırsın, Dulles.

İş seyahatinde ölürseniz, hayat sigortası üç misli para verir. Rüzgâr makasına girelim diye dua ederdim. Motorlara pelikanlar kaçsın, cıvatalar gevşek çıksın veya kanatlarda buzlanma olsun diye dua ederdim. Kalkışa geçtiğimizde, uçak pistte hızlanıp kanatlar yukarı döndüğünde, koltuklarımız dik durumda, masalarımız kapalı ve bütün kişisel el bagajlarımız koltuk üstündeki bölmelerdeyken, sigaralarımızı söndürmüş olarak kalkış pistinin ucunun son hızla bize doğru koşmasını seyrederken, bir kaza olsun diye dua ederdim.

Uyanırsın, Love Field.

Eğer eski sinemalardan biriye, Tyler makinist odasında bobin değiştirirdi. Bobin değiştirilen sinemalarda makinist odasında iki projektör olur ve bir tanesi çalışır.

Bunu biliyorum; çünkü Tyler Durden biliyor.

İkinci projektöre filmin bir sonraki bobinini koyarsın. Çoğu film, belli bir sırayla oynatılan altı ya da yedi küçük film bobininden oluşur. Daha yeni sinemalarda, bütün bobinleri birbirine ekleyip bir buçuk metrelik bir bobine sararlar. Böylece iki projektör birden çalıştırman, bir o yana bir bu yana koşturman gerekmez. Birinci bobini projektöre tak, öbürüne koş, ikinci bobini öbür projektöre tak, gene ilkinе koş, üçüncü bobini tak, bunlara gerek kalmaz.

Koş öbürüne.

Uyanırsın, SeaTac.

Önümde duran laminat kaplı uçak kartındaki insanları inceliyorum. Kadının biri okyanusta sürükleniyor. Kahverengi saçları arkaya doğru yayılmış, şişme minderini göğsüne bastırmış. Gözler iri iri açılmış; ama kadın ne gülümsüyor ne de kaç çatıyor. Bir başka resimde, Hindu ineği kadar sakın görünümlü insanlar, koltuklarından kalkmadan tavandan düşen oksijen maskelerine doğru uzanıyorlar.

Sanırım acil bir durum var.

Hay aksi.

Kabin basıncımız düşmüş.

Hay aksi.

Uyanırsın, Willow Run.

Sinema salonunun eskisi, yenisi derken, bir filmi başka bir salona göndermek için Tyler filmi gene başlangıçtaki gibi altı ya da yedi bobine ayırmak zorundadır. Küçük bobinler, çelikten yapılmış altı köşeli bir çift çantanın içine yerleştirilir. Her çantanın bir kulpu vardır. Birini kaldırmaya kalksanız omzunuz çıkar, o kadar ağırdırlar.

Tyler, şehir merkezindeki bir otelde, özel günler için verilen yemeklerde garsonluk yapıyor. Tyler aynı zamanda film makinistleri sendikasına kayıtlı bir makinist. Benim uykusuz geçirdiğim bütün o gecelerde Tyler kaçlara kadar çalışıyordu, bilmiyorum.

Çift projektörle film gösteren o eski sinemalarda, bir bobinin bitmesiyle öbürünün başlaması arasındaki boşluğu seyirciler fark etmesin diye, makinistin her saniye orada olup iki projektör arasında mekik dokuması gerekir. Tepede, perdenin sağ üst köşesinde beliren beyaz noktaları beklersiniz. Bu uyarı işaretidir. Perdeye bakarsanız, her bobinin sonunda iki nokta görürsünüz.

Meslekte bunlara “sigara yanığı” derler.

İlk beyaz nokta, bitişe iki dakika kaldığını gösterir. İkinci projektörü başlatırsın ki, zamanı geldiğinde hızını almış olsun.

İkinci beyaz nokta, beş saniye uyarısıdır. Gerilim artmıştır. İki projektörün arasında durmaktasındır ve makinist odası zenon lambalarının ışığıyla hamam gibi ısınmıştır. Bu lambalara dosdoğru bakarsan kör olursun. İlk nokta perdede görünüp kaybolur. Filmlerin sesleri, perdenin arkasındaki büyük bir hoparlörden gelir. Makinist odasında ses yalıtımı vardır; çünkü içerisi, filmi saniyede iki metrelik bir hızla merceğin

önünden geçiren dişlilerin gürültüsüyle doludur. Metrede otuz kareden saniyede altmış kare makineli tüfek gibi takırdaya takırdaya geçer. İki projektör birden çalışırken sen tam ortada durur ve her ikisinin mercek kollarını kavrarsın. İyice eski olan projektörlerde, besleme bobininin göbeğinde bir alarm olur.

Film televizyonda gösterilmeye başladıktan sonra bile uyarı işaretleri orada kalır. Uçakta gösterilen filmlerde bile.

Filmin büyük bölümü alma bobinine geçince alma bobini daha yavaş dönmeye başlar ve besleme bobini ister istemez daha hızlı döner. Bobinin sonuna gelindiğinde besleme bobini o kadar hızlanır ki, değiştirme anının yaklaştığını sana haber veren alarm çalmaya başlar.

Projektörün içindeki ampüller odadaki karanlığı ısıtmıştır ve alarm çalmaktadır. Her elinle birer kolu kavramış olarak iki projektörün arasında durur ve perdenin köşesine bakar-sın. İkinci nokta görünüp kaybolur. Beşe kadar sayarsın. Projektörlerden birinin mercek kapağını kaparsın. Aynı anda, öbür projektörün mercek kapağını açarsın.

Öbür projektör görevi devralır.

Film devam eder.

Seyircinin hiçbir şeyden haberi yoktur.

Besleme bobininde alarm varsa, makinist biraz kestirebilir. Bir film makinisti yapmaması gereken pek çok şey yapar. Bütün projektörlerde alarm bulunmaz. Bazen evdeki yatağınızda, makinist odasında uyuyakaldığınızı ve bobin değiştirmeyi unuttuğunuzu sanarak karanlıkta dehşet içinde uyanırsınız. Seyirciler size küfredecektir. Seyircilerin sinema rüyası yıkılmıştır ve salon müdürü sendikayı arayacaktır.

Uyanırsın, Krissy Field.

Yolculuğun hoş tarafı; gittiğin her yerde hayat miniktir. Otele gidersin, minik sabun, minik şampuan, tek kişilik tereyağı, minik gargara ve tek kullanımlık diş fırçası. Standart uçak koltuğuna sıkışıp oturursun. Dev gibisindir. Omuzlarını

koltuğa sığdırmak imkânsızdır. Bacakların birden Harikalar Diyarı'ndaki Alis'inkiler gibi uzamıştır, öndeki yolcunun ayaklarına değer. Yemek gelir: Oyuncak bir Piliç *Cordon Bleu*, oyalanman için bir çeşit hobi seti.

Pilot emniyet kemerleri göstergesini yakar ve sayın yolcuların artık kabin içerisinde dolaşmaması rica olunur.

Uyanırsın, Meigs Field.

Bazen Tyler, bobin değiştirmeyi unuttuğunu ya da filmin koptuğunu sanarak karanlıkta dehşet içinde uyanır. Ya da film projektörde azıcık kaymıştır ve dişliler ses kanalı üzerinde bir sıra delik açmaktadır.

Bir film dişliler tarafından delindi mi ses kanalının arkasından ampulün ışığı parlar ve her ışık patlaması bir dişli deliğinde belirdiğinde, konuşma yerine *vup vup vup* diye korkunç bir ses duyarsınız, helikopter gürültüsü gibi.

Bir makinistin yapmaması gereken başka bir şey: Tyler filmlerin en güzel karelerinden slaytlar yapar. Bir kadını cepheden anadan doğma gösteren ilk filmdeki çıplak oyuncu Angie Dickinson'dı. Kime sorarsanız sorun, en eskisi budur.

Bu filmin bir kopyası Batı Kıyısı'ndaki sinemalardan Doğu Kıyısı'ndakilere ulaştığında, çıplak sahne yok olmuştu. Bir makinist bir kare çıkarmış, bir başkası bir kare daha çıkarmıştı. Herkes Angie Dickinson'ın çıplak bir slaytını istiyordu. Porno sinemalara girdikten sonra, bu makinistlerin bazıları, efsane gibi dilden dile dolaşan koleksiyonlar oluşturdu.

Uyanırsın, Boeing Field.

Uyanırsın, LAX.

Bu akşam neredeyse boş uçuyoruz; o yüzden kol desteklerini kaldırıp rahat rahat uzanabilirsin. Üç ya da dört koltuğu kaplayarak zikzak biçiminde yatarsın, dizler bükülü, bel bükülü, dirsekler bükülü. Saatini iki saat geri ya da üç saat ileri alırsın, Pasifik, Dağ, Orta ya da Doğu Amerika zamanı; bir saat aşağı, bir saat yukarı.

Bu senin hayatın ve anbean sona eriyor.

Uyanırsın, Cleveland Hopkins.

Uyanırsın, gene SeaTac.

Bir film makinistisin, yorgun ve öfkeli; ama asıl derdin can sıkıntısı. O yüzden, başka bir makinistin biriktirdiği ve oraya sakladığı porno film karelerinden tek bir tane yürüterek işe başlarsın. Kazık gibi dikilmiş kırmızı bir penisi ya da iki yana açılmış ıslak bir vajinayı gösteren bu kareyi gösterimdeki başka bir filme eklersin.

Gösterimdeki film, yolculuğa çıkan bir ailenin arkada bıraktığı bir kediyle bir köpeğin hikâyesini anlatan o hayvan maceralarından biridir; hayvanlar dönüş yolunu bulacak, evlerine kavuşacaktır. Üçüncü bobinde, insan sesi çıkaran ve birbiriyle konuşan kedi ile köpeğin çöp tenekesinden yemek yemesinden hemen sonra, bir anlığına, perdede kalkmış bir penis görünüp kaybolur.

Bunu Tyler yapar.

Bir filmin tek bir karesi perdede saniyenin altmışta biri kadar kalır. Bir saniyeyi altmış eşit parçaya bölün; ereksiyonun süresi işte bu kadardır. Dört katlı bir bina yüksekliğindeki o kaygan, kırmızı ve dehşetli şey patlamış mısır oditoryumunun tepesinde dikilir ve kimse onu görmez.

Uyanırsın, gene Logan.

Seyahat etmenin berbat bir yoludur bu. Ben patronumun katılmak istemediği toplantılara giderim. Notlar alırım. Sizi daha sonra ararım.

Nereye gidersem gideyim, işim aynı formülü uygulamaktır. İşim, sırrı gizli tutmaktır.

Basit bir aritmetik hesabıdır bu.

O hikâye gibi problemlerden biridir.

Çalıştığım şirket tarafından imal edilen bir otomobil Chicago'dan ayrılmış, saatte 95 kilometre hızla doğuya doğru yol almaktadır. Bu sırada arka diferansiyel kilitlenir, araba duvara çarpar ve içeride sıkışan yolcularla birlikte yanarsa, benim şirketim bu model için bir geri çekme işlemi başlatır mı?

Kümedeki araç sayısını (A) bulun ve tahmini arıza sıklığıyla (B) çarpın. Sonra çıkan rakamı, sorunu mahkeme dışında çözmek için ödenmesi gereken ortalama tazminatla (C) çarpın.

A çarpı B çarpı C eşittir x olsun. Geri çekme işlemi başlatmazsak, kazalar bize bu kadara mal olacaktır.

Eğer x rakamı geri çekme maliyetinden büyükse, arabaları geri çekeriz ve kimsenin canı yanmaz.

Eğer x rakamı geri çekme maliyetinden küçükse, arabaları geri çekmeyiz.

Gittiğim her yerde, beni bekleyen yanmış ve büzüşmüş bir araba kaportası vardır. Ben bütün iskeletlerin yerini bilirim. Bunu benim iş güvenliğim olarak da görebilirsiniz.

Otel hayatı, lokanta yemeği. Nereye gitsem, Logan Havaalanı'ndan Krissy Havaalanı'na, Krissy'den Willow Run'a kadar, yanımda oturan insanlarla minyatür arkadaşlıklar kurarım.

Ben ürün iptali koordinatörüyüm, derim yanımda oturan tek kullanımlık arkadaş; ama bulaşıkçılık alanında kariyer yapmaya çalışıyorum.

Uyanırsın, gene O'Hare.

O günden sonra Tyler her filmin içine bir penis sıkıştır-maya başladı; genellikle yakın çekim penisler ya da yankılı bir Büyük Kanyon vajinası. Külkedisi yakışıklı prensiyle dans etmekteyken, kan basıncıyla seğiren, dört katlı bina yüksekliğindeki bu şeyler araya giriyor ve insanlar onları seyrediyordu. Şikâyet eden çıkmıyordu. İnsanlar yiyip içiyordu; ama o akşam başka akşamlara benzemiyordu. İnsanlar kendilerini kötü hissediyor veya ağlamaya başlıyor ama nedenini bilmiyorlardı. Sinekkuşu kadar hızlı olmadıkça, kimse Tyler'ın foyasını ortaya çıkaramazdı.

Uyanırsın, JFK.

Uçak yere inerken tekerlerden biri güm diye piste konar; ama uçak yana doğru yatar ve toparlanayım mı yoksa takla mı

atayım diye bir an kararsız kalır ya, işte o anda zevkten içim geçer. Çünkü o anda hiçbir şeyin önemi yoktur. Yukarıdaki yıldızlara bak, hop, gittin bile. Bagajın önemsizdir. Her şey önemsizdir. Ağzının kokması önemsizdir. Dışarısı karanlıktır ve türbin motorları homurdanarak ters yönde döner. Uçak kabini türbinlerin homurtusu eşliğinde yanlış açıyla yan yatmıştır ve sen bir daha asla masraf formu doldurmak zorunda kalmayacaksınız. Yirmi beş doların üstündeki harcamalar için satış fişi ibraz ediniz. Bir daha hiç saç tıraşı olman gerek-meyecektir.

Bir güm sesiyle ikinci teker de asfalta konar. Peş peşe açılan onlarca emniyet kemerinin çatır çuturundan sonra, az kalsın yanında ölmüş olacağın tek kullanımlık arkadaş der ki:

Umarım işlerin rast gider.

Sağ ol, umarım gider.

Anınızın ömrü işte bu kadardır. Ve hayat devam eder.

Sonra bir şekilde, şans eseri, Tyler'la tanıştık.

Tatile çıkma zamanım gelmişti.

Uyanırsın, LAX.

Yeniden.

Tyler'la nasıl tanıştığıma gelince, bir çıplaklar plajına gitmişim. Yazın son günleriydi, ben uyukluyordum. Tyler çıplaktı ve terliyordu, üstüne kumlar yapışmıştı. Saçları ıslaktı, tutam tutam yapışmış, yüzüne düşüyordu.

Tanışmamızdan çok zaman öncesinden beri Tyler burarlardıydı.

Tyler dalgaların sürüklediği kütükleri kıyıya çekiyordu. Çıkardığı kütükleri ıslak kumların üstüne yarım çember oluşturacak biçimde dikmişti. Kütükler beş-on santim arayla duruyordu ve boyları Tyler'ın gözlerine kadar çıkıyordu. Dört taneydiler; sonra uykudan uyandığımda Tyler'ı bir beşincisini kıyıya çekerken gördüm. Tyler kütüğü yere yatırıp bir ucunun dibine bir çukur kazdı. Sonra öbür ucundan tutup, kütük hafifçe eğik olarak ayakta durana kadar kaldırdı.

Uyanırsın, kumsal.

Kumsalda ikimizden başka kimse yoktu.

Tyler, birkaç metre ötede, bir çubukla kumun üstüne düz bir çizgi çekti. Sonra son kütüğün yanına döndü ve ayağıyla dibindeki kumları sıkıştırarak kütüğün doğrulttu.

Bunu seyreden tek insan bendim.

“Saatten haberin var mı?” diye bana seslendi Tyler.

Ben her zaman saat taşırım.

“Saatten haberin var mı?”

Nerenin saati, diye sordum.

“Buranın” dedi Tyler, “Şu anda, buranın.”

Saat 4.06’ydı.

Bir süre sonra Tyler, diktiği kütüklerin gölgesinde bağdaş kurup oturdu. Birkaç dakika oturduktan sonra ayağa kalktı, suya girip çıktı, üstüne bir tişörtle bir eşofman geçirdi ve gitmeye hazırlandı. Sormak zorundaydım.

Ben uykudayken Tyler’ın ne yaptığını öğrenmek zorundaydım.

Başka bir yerde, başka bir zamanda uyanabilseydim, başka bir insan olarak uyanabilir miydim?

Tyler’a sanatçı olup olmadığını sordum.

Tyler omuz silkti ve diktiği beş kütüğün tabana doğru nasıl genişlediğini gösterdi bana. Sonra kuma çizdiği çizgiyi göstererek, her kütüğün gölgesini saptamak için bu çizgiden nasıl yararlandığını açıkladı.

Bazen uyanır ve nerede olduğunuzu sormak zorunda kalırsınız.

Tyler’ın yarattığı şey dev bir elin gölgesiydi. Gerçi parmaklar artık Nosferatu’nunkiler gibi uzayıp gidiyordu ve başparmak kısacık kalmıştı; ama Tyler, yaptığı elin tamı tamına saat dört buçukta kusursuz olduğunu söyledi. Dev gölge el bir dakikalığına kusursuz olmuştu ve o kusursuz bir dakika boyunca Tyler, kendi yarattığı kusursuzluğun avcunda oturmuştu.

Uyanırsın ve hiçbir yerdesindir.

Bir dakika yeterli, dedi Tyler. O bir dakika için çok uğraşmanız gerekiyordu; ama bir dakikalık kusursuzluk, harcadığınız çabaya değdi. Tek bir an. Hayatta kusursuzluktan en çok bunu bekleyebilirdiniz.

Uyanırsın ve uyanmış olman yeterlidir.

Adı Tyler Durden'dı. Sendikaya kayıtlı bir film makinistiydi, şehir merkezindeki bir otelde garsondu ve bana telefon numarasını verdi.

İşte onunla böyle tanıştık.

Dört

Bu akşam, tanıdık beyin parazitlerinin hepsi burada. Yarınlara Doğru her zaman doludur. Bu Peter. Bu Aldo. Bu Marcy.

Selam.

Tanışma faslı. Çocuklar, bu Marla Singer ve bu gece aramıza ilk kez katılıyor.

Selam, Marla.

Yarınlara Doğru'daki toplantımıza ısınma rap'i ile başlıyoruz. Grubun adı Asalak Beyin Parazitleri değil. Kimsenin ağzından "parazit" lafını duyamazsınız. Herkes daima iyileşmektedir. Evet, şu yeni çıkan ilaç bir harikadır. Herkes daima son anda kefeni yırtmıştır. Gene de, her köşede, beş günlük bir baş ağrısının mahmur bakışları vardır. Kadının biri engel

olamadığı gözyaşlarını siler. Herkesin yakasında adı yazılıdır ve bir yıl boyunca her salı akşamı karşılaştığınız insanlar yanınıza gelirler. Elleri tokalaşmak üzere uzanmış ve gözleri yakanızdaki isim kartına dikilmiştir.

Sanırım sizinle tanışmadık.

Kimse asla *parazit* demez. Herkes *etken* der.

Kimse *tedavi* demez. Herkes *terapi* der.

Isınma rap'inde, birisi kalkıp etkenin omuriliğine sıçradığını ve birden sol elini kullanamaz hale geldiğini anlatır. Başka birisi, etkenin beyni sarmalayan sıvıyı kurutmuş olduğunu söyler; bu yüzden beyni artık kafatasının içinde büzümekte ve nöbetlere yol açmaktadır.

Buraya bir önceki gelişimde, Chloe adındaki kadın, verebileceği tek iyi haberi ilan etmişti. Oturduğu sandalyenin tahta kollarına abanarak güçlkle ayağa kalkmış ve artık ölümden korkmadığını söylemişti.

Bu akşam, tanışma faslından ve ısınma rap'inden sonra, yakasında Glenda yazılı tanımadığım bir kız ayağa kalkıp Chloe'nin kız kardeşi olduğunu açıklıyor ve Chloe'nin geçtiğimiz salı günü sabaha karşı dörtte nihayet öldüğünü söylüyor.

Tanrım, ne kadar da güzel bir an olabilirdi bu. İki sene-dir her kucaklaşma vaktinde benim kollarımda ağlamış olan Chloe artık bir ölü; toprağın altında ölü ölü yatıyor; bir şişenin içinde, bir mozolede, krematoryumdaki bir bölmede ölü ölü duruyor. Tanrım, bugün bin bir düşünce içinde kendini oradan oraya sürüklerken, yarın soğuk gübreye, solucanlar için açık büfeye dönüşebileceğinin kanıtı işte. Ölümün inanılmaz mucizesi bu; ve her şey ne kadar güzel olabilirdi, Tanrım, şu kız olmasaydı.

Marla.

Ve evet, Marla gene bana bakıyor, bütün beyin parazitlerinin içinde bir tek bana.

Yalancı.

Sahtekâr.

Sahtekâr olan Marla. Sahtekâr olan sensin. Etraftaki herkes, ansızın yüzlerini buruşturur, ani bir kasılmayla böğürerek yere çöken ve kotlarının ağları koyu maviye dönenler, onlarınki de sadece parlak bir göstere.

Bu akşam, birdenbire, rehberli meditasyon beni hiçbir yere götürmüyor. Sarayın yedi kapısının ardında, yeşil kapının, turuncu kapının ardında Marla var. Mavi kapının ardında Marla var. Bana gücünü bağışlayan hayvanın mağarasına gittiğimde, hayvanım gene Marla. Sigarasını içmekte, gözlerini devirmekte. Yalancı. Siyah saçlar ve yastık gibi Fransız dudakları. Deri kaplı İtalyan kanepelerine benzer dudaklar. Kaçmak imkânsız.

Chloe gerçektir.

Joni Mitchell'in iskeletini düşünün: Yüzünde bir gülücük, herkese olağanüstü tatlı davranarak bir partide dolaşsa nasıl görünürdü? Chloe de öyleydi işte. Chloe'nin iskeletini bir sinek kadar hayal edin, sabahın ikisinde, kendi iç organlarının mahzenlerinde ve koridorlarında dolaşıyor. Chloe'nin nabızı bir siren olmuş, yukarıdan bildiriyor: Ölüme hazırlanmak için on saniye, dokuz saniye, sekiz saniye. Ölümün başlamasına yedi saniye, altı saniye...

Geceleri Chloe, kendi büzüşmüş damarlarının ve sıcak lenf püskürten patlak tüplerinin labirentinde koşturuyor. Sinirler, gerilmiş teller gibi dokunun yüzeyine çıkıyor. Chloe'yi sarmalayan deriden çıbanlar fışkırıyor, sıcak ve beyaz inciler gibi.

Tepeden gelen duyuru diyor ki, bağırsakları boşaltmak için on, dokuz, sekiz saniye.

Ruhun bedenden tahliyesine hazırlanın; on saniye, dokuz saniye, sekiz saniye.

Chloe, iflas etmiş böbreklerinden boşalan sıvının içine bileklerine kadar batmış, yürüyor.

Ölüm beş saniye sonra başlayacaktır.

Beş, dört.

Dört.

Etrafında, asalak canlılar Chloe'nin yüreğine boya püskürtüyor.

Dört, üç.

Chloe kendi boğazını kaplayan pıhtılaşmış astara tutunarak yukarı tırmanıyor.

Ölümün başlamasına üç saniye, iki saniye.

Chloe'nin açık ağzından içeriye ayın ışığı vuruyor.

Son nefes için hazırlanın, şimdi.

Boşaltma işlemi.

Şimdi.

Ruhun bedenden tahliyesi.

Şimdi.

Ölüm başlamıştır.

Tanrım, ne kadar muhteşem olabilirdi bu; kollarımın arasındaki sıcak bir yığın olarak Chloe'nin hatırası ve şimdi bir yerlerde ölmüş olan Chloe.

Ama hayır, Marla tarafından gözetleniyorum.

Rehberli meditasyonda, içimdeki çocuğu bağrıma basmak üzere kollarımı açıyorum ama içimdeki çocuk Marla; sigarasını tütürüyor. Sağaltıcı beyaz ışık topu yok. Yalancı. Çakralar yok. Çakralarınızın birer çiçek gibi açıldığını hayal edin, her birinin ortasında, ağır ağır gerçekleşen tatlı bir ışık patlaması.

Yalancı.

Çakralarım kapalı kalıyor.

Meditasyon sona erdiğinde herkes gerinme hareketleri yapıyor, kafasını sağa sola döndürüyor, birbirinin ayağa kalkmasına yardım ediyor. Terapötik fiziksel temas. Kucaklaşma için, aramızdaki mesafeyi üç adımda katedip Marla'nın karşısına dikiliyorum. Ben talimatı bekleyerek etraftakileri seyrederken, Marla kafasını kaldırıp yüzüme bakıyor.

Talimat geliyor: Şimdi hepimiz, yakınımızdaki birini kucaklayalım.

Kollarım Marla'nın gövdesine kısaç gibi yapışıyor.

Bu akşam, özellikle değer verdiğiniz birini seçin.

Marla'nın hiç sigarasız kalmayan elleri beline dayanmış.

Bu kişiye duygularınızı anlatın.

Marla erbezi kanseri değil. Marla verem değil. Marla ölmüyor. Tamam, o çok derin, çok manalı felsefi anlamda hepimiz ölmekteyiz; ama Marla, Chloe'nin ölmekte olduğu gibi ölmüyor.

Duygularınızı paylaşın, diyor ses.

Ee, Marla, söyle bakalım, elma sever misin?

Duygularınızı sonuna kadar paylaşın.

Bana bak Marla, çık git buradan. Çık git. Çık git.

Marla gözlerini suratına dikeyor. Gözleri kahverengi. Kulak memeleri küpe delikleriyle dolu; ama kulakları küpesiz. Çatlak dudaklarının üstünde pul pul kalkmış ölü deriler var.

Kendinizi bırakın ve ağlayın.

“Sen de ölmüyorsun” diyor Marla.

Çevremiz birbirine yaslanmış hıçkırarak çiftlerle dolu.

“Beni ele verirsen” diyor Marla, “ben de seni ele veririm.”

O zaman haftayı bölüşelim, diyorum. Kemik hastalığı, beyin parazitleri ve verem Marla'nın olsun. Ben de erbezi kanserini, kan parazitlerini ve organik bunamayı alayım.

“Kalın bağırsak kanseri ne olacak?” diyor Marla.

Kız dersini iyi çalışmış.

Bağırsak kanserini bölüşürüz. Ayın birinci ve dördüncü pazarını o alır.

“Hayır” diyor Marla. Hayır, o hepsini istiyor. Kanserleri, parazitleri. Marla'nın gözleri kısıyor. Kendini bu kadar hari-kulade hissedeceğini hayal bile etmezmiş. Gerçekten yaşadığını hissediyormuş. Cildi düzelmekteymiş. Hayatı boyunca hiç ölü birini görmemişmiş. Eskiden hayat anlamsızmış çünkü elinde hayatı karşılaştıracığı bir şey yokmuş. Ama şimdi ölüm varmış; ölüm, kayıp ve acı. Gözyaşları, titremeler, dehşet ve pişmanlık. Şimdi, hepimizi bekleyen sonu bildiği için, Marla hayatının her anını hissedebiliyormuş.

Hayır, Marla hiçbir grubu bırakmayacaktı.

“Eski hayatıma dönmeye niyetim yok” diyor Marla. “Kendimi iyi hissetmek için bir cenaze evinde çalışıyordum, sırf nefes alıp vermekte oluşuma sevinmek için. Kendi alanımda iş bulamamışım, derdimdi sanki.”

O zaman cenazecine geri dön, diyorum.

“Cenazeler bunun yanında hiçbir şey” diyor Marla. “Cenazeler soyut törenlerden başka bir şey değil. Burada ölümün ne olduğunu gerçekten anlıyorsun.”

Etrafımızdaki çiftler gözyaşlarını siliyor, burunlarını çekiyor, birbirlerinin omzunu sıvazlıyor ve kendilerini koyveriyorlar.

İkimiz birden gelemeyiz, diyorum ona.

“O zaman gelme.”

Buna ihtiyacım var.

“O zaman cenazelere git.”

Bizden başka herkes birbirinden ayrılmış, kapanış duası için el ele tutuşuyor. Marla’yı serbest bırakıyorum.

“Buraya ne zamandır geliyorsun?”

Kapanış duası.

İki senedir.

Dua halkasındaki adamlardan biri elimi tutuyor. Bir başkası Marla’nın elini tutuyor.

Bu dualar başladığında genellikle soluklarım sıklaşır. Tanrım, bizi koru. Tanrım koru bizi, öfkede ve korkuda.

“İki sene mi?” diye fısıldıyor Marla, başını hafifçe eğerek.

Tanrım koru bizi, kolla bizi.

İki sene içinde, beni fark etmiş olabilecek kim varsa ya ölmüş ya da iyileşip bir daha hiç gelmemiştir.

Bize yardım et, bize yardım et.

“Peki” diyor Marla, “peki tamam, erbezi kanseri senin olsun.”

Koca Bob, kafamdan aşağı salya sümük ağlayan o tombalak gövde. Teşekkürler.

Bizi kaderimize ulaştır. Bizi huzura kavuştur.

“Boş ver, önemli değil.”

İşte Marla’yla böyle tanıştım.

Beş

Güvenlik ekibindeki görevli bana her şeyi açıkladı. Bagajları yerleştiren adamlar, içinden tık tak sesi gelen bir valizi göz ardı edebilirler. Güvenlik ekibindeki görevli, bagaj yerleştirenlere atıcılar diyordu. Modern bombalardan tık tak sesi gelmez. Ama bir valiz eğer titreşiyorsa, bagaj görevlileri, yani atıcılar, polise haber vermek zorundadır.

Tyler'la aynı evde yaşamaya başlamam, bu titreşen valiz politikasının çoğu havayolu tarafından uygulanıyor olmasının sonucudur.

Dulles'dan geri dönmek üzere uçağa binerken, her şeyim bir tek çantanın içindeydi. Sık sık seyahat ediyorsanız, her seferinde aynı valizi hazırlamayı öğrenirsiniz. Altı beyaz gömlek. İki siyah pantolon. İşinizi görecektir asgari malzeme.

Seyyar çalar saat.

Kablosuz elektrikli tıraş makinesi.

Diş fırçası.

Altı adet don.

Altı çift siyah çorap.

Olay şöyle geliyor: Güvenlik görevlisinin söylediğine göre, Dulles Havaalanı'ndan ayrılırken benim valizin titreştiği görülüyor ve polis bu yüzden valizimi uçaktan indiriyor. Her şeyim o çantadaydı. Kontakt lenslerimin ıvır zıvrı. Mavi çizgili kırmızı bir kravat. Kırmızı çizgili mavi bir kravat. Bunlar ipek üstüne verrev çizgili kravatlardır, spor kravatlardan değil. Bir de düz kırmızı kravat.

Bütün bunların yazılı olduğu bir liste, evde, yatak odamın kapısında asılı duruyordu.

Ev dediğim, bir gökdelenin on beşinci katındaki bir daireydi; dullar ve genç profesyoneller için bir çeşit dosya dolabı. Tanıtım broşüründe, benimle bana komşu bütün müzik setleri ve sesi açık televizyonlar arasında otuz santim kalınlığında beton bir zemin, gene aynı kalınlıkta bir tavan ve duvarlar vaat ediliyordu. Otuz santimlik beton ve klima cihazı. Camları açamazdınız; o yüzden akça ağaç yer döşemesine ve kısılabılır ışıklara rağmen, yüz altmış metre karelik o hava geçirmez alanın her santimetre karesi, son pişirdiğiniz yemeğin ya da tualete yaptığınız son ziyaretin kokusunu taşırdı.

Evet, granit mutfak tezgâhları ve voltajdaki iniş çıkışlara göre kendini ayarlayan ışıklandırma da vardı.

Gene de, ısıtma cihazının pili bittiği için yan komşunuz yarışma programlarını bangır bangır seyretmek zorunda kaldığı zaman, otuz santimlik beton önemli bir şeydir. Veya, eskiden sizin oturma takımınızın ve kişisel zevkinizin göstergesi olan her şeyin enkazı, alev almış bir gaz kütesinin yarattığı volkanik bir patlamayla camlarınızı tuzla buz ederek dışarı fırladığı ve sizin dairenizi –sadece sizinkini– binanın dimdik

cephesindeki kavruk ve boş bir çukura çevirerek alevler içinde aşağı süzöldüğü zaman.

Hayatta böyle şeyler oluyor.

Patlamayla her şey dışarı fırlıyor; bilmem hangi memleketin çalışan, basit ve dürüst yerli halkı tarafından imal edildiğinin ispatı olarak minik kabarcıklar ve kusurlar içeren el yapımı yeşil cam tabak takımınız da içinde olmak üzere, her şey. Tavandan yere kadar inen perdelerin dışarı fırladığını ve sıcak rüzgârda alevler saçarak parçalara ayrıldığını getirin gözünüzün önüne.

On beş kat yükseklikten fırlayan bütün bu şeyler, alevler saçarak, gülle hızıyla sokaktaki arabaların üzerine düşüyor.

Ben uykudayken ve Mach 0.83'lük ya da 285 km/saatlik görece uçuş hızıyla doğuya doğru yol alırken, FBI'ya bağlı bir bomba imha ekibi, Dulles'daki boş bir kalkış pistinin üzerinde benim valizimi açıyor. On vakanın dokuzunda, diyor güvenlikçi çocuk, titreşimin nedeni bir elektrikli tıraş makinesidir. Geriye kalan tek vakada ise titreşen bir vibratör söz konusudur.

Güvenlik görevlisi çocuktan öğrendim bunu. Uçaktan indiğimde ve valizimi bulamadığımda. Az sonra eve gitmek üzere bir taksiye binecek ve flanel çarşaf larımı yerde lime lime bulacaktım.

Düşünsene, diyor güvenlikçi çocuk, uçaktan yeni inmiş bir yolcuya valizinin bir vibratör yüzünden Doğu Kıyısı'nda kaldığını söylemek zorundasın. Bazen erkek bile oluyorlar. Bir vibratör söz konusu olduğunda, aidiyet belirten sözcükler kullanmayacaksın, havayolu politikası. Belirsiz tanımlık kullanacaksın.

Bir vibratör.

Asla, "vibratörünüz" değil.

Asla ve asla, "Vibratörünüz yanlışlıkla kendi kendine çalışmaya başlamış" demeyeceksin.

Bir vibratör kendi kendini aktive etmiş ve bagajınızın uçaktan indirilmesini gerektiren bir acil durum yaratmış.

Stapleton'daki işim için uyandığımda yağmur yağıyordu.

Dönüşte, uçak inişe geçmişken uyandığımda gene yağmur yağıyordu.

Yapılan bir duyuruyla, uçakta herhangi bir kişisel eşyamızı bırakıp bırakmadığımızı kontrol etmek üzere lütfen etrafımıza bakınmamız rica edildi. Sonra kendi adımın söylendiğini duydum. Kapıda bekleyen havayolu görevlisinin yanına gider miydim, lütfen.

Saatimi üç saat geriye aldım; ama zaman gene de gece yarısını geçkin kaldı.

Kapıda bir havayolu görevlisi vardı; yanında da, bagaj bölümüne teslim ettiğiniz valiziniz elektrikli tıraş makineniz yüzünden Dulles'da kaldı demek üzere bekleyen güvenlik görevlisi. Güvenlikçi çocuk bagaj görevlilerine atıcılar diyordu. Durumun daha da kötü olabileceğini kanıtlamak üzere, "En azından vibratör değildi" dedi bana. Sonra da, belki ikimiz de erkek olduğumuz ve saat sabahın biri olduğu için, belki de beni güldürmek için, meslek argosunda hosteslere uçan garson dendiğini söyledi. Çocuğun üstündekiler pilot üniformasına benziyordu; küçük apoletleri olan beyaz bir gömlek ve mavi bir kravat. Valiziniz denetimden geçti, dedi bana, yarın elinize ulaştırılacak.

Güvenlikçi çocuk, adımları, adresimi ve telefon numaramı aldıktan sonra, bir prezervatifle bir kokpit arasındaki farkın ne olduğunu sordu.

"Bir prezervatife ancak bir yarak sığdırabilirsin" dedi çocuk.

Cebimdeki son onlukla bir taksi tutup eve döndüm.

Polis de çok sayıda soru sormaktaydı.

Elektrikli tıraş makinem -ki bir bomba değildi- benden hâlâ üç zaman kuşağı gerideydi.

Gerçekten bir bomba olan, hem de büyük bir bomba olan bir şey, zarif Njurunda sehpararımı havaya uçurmuştu. Kusursuz bir daire oluşturacak biçimde iç içe geçen iki parça-

dan oluyordu; limon çürüğü renginde bir ying ve turuncu bir yang. Ama şimdi kıymıklardan ibaret kalmıştı.

Erika Pekkari imzalı, turuncu yıkanabilir kılıflı Haparanda koltuk takımım da hurdaydı artık.

Bu arada, yuva yapma içgüdülerine tutsak düşen bir tek ben değildim. Eskiden tuvalete porno dergileriyle giren tanıdıklarım, şimdi IKEA mobilya kataloğuyla giriyorlar.

Hepimizde Johanneshov markalı aynı koltuktan var, yeşil çizgili Strinne deseniyle kaplı. Benimki on beş kat yüksekten, alev alev yanarak, fıskiyeli bir havuzun içine düştü.

Hepimizde Rislampa/Har markalı aynı kâğıt lambalardan var, çevre dostu ağartılmamış kâğıttan ve telden yapılmış. Benimki artık konfeti.

Tuvallette geçirdiğim onca zamandan sonra.

Alle marka çatal-bıçak takımım. Paslanmaz çelikten. Bulaşık makinesine dayanıklı.

Çelik üstüne çinko kaplama Vild marka ayaklı saatim. Tanrım, onu almasam ölürdüm.

Klipsk marka kitap raflarım; evet, Tanrım, evet.

Hemlig marka şapka kutularım. Evet.

Oturduğum gökdelenin dışındaki sokak ıslık ıslık yanıyordu. Bütün bu nesneler sağa sola saçılmıştı.

Mommala marka yama işi yorgan takımım, Tomas Harila imzalı. Aşağıdaki renkleri mevcuttur:

Orkide.

Fuşya.

Kobalt.

Fildişi.

Siyah.

Yumurta kabuğu ya da koyu kırmızı.

Bütün bunları satın almak için ömrümü verdim ben.

Kalix marka sehparımın pütürlü cilası, bakımı kolay.

Steg marka zigon sehparım.

Mobilya satın alırsınız. Kendinize dersiniz ki, bu hayatım boyunca ihtiyaç duyacağım son kaneppe. Kanepeyi alırsınız ve sonraki birkaç yıl boyunca, hangi işiniz ters giderse gitsin, en azından kaneppe sorununuzu çözmüş olduğunuzu bilirsiniz. Sonra aradığınız tabak takımı. Sonra hayallerinizdeki yatak. Perdeler. Halılar.

Sonra o güzel yuvanızda kısıp kalırsınız. Bir zamanlar sahip olduğunuz şeyler artık sizin sahibiniz olur.

Ta ki havaalanından eve döndüğüm ana kadar.

Kapıcı karanlığın içinden sıyrılıp yanınıza gelir ve der ki, bir kaza oldu. Polisler geldi, bir sürü soru sordu.

Polis patlamanın gazdan kaynaklanmış olabileceğini düşünüyor. Belki ocağın pilot alevi sönmüştür veya ocak gözlelerinden biri açık kalmış ve gaz sızdırmıştır. Gaz tavana kadar yükselmiş, dairenin her odası yerden tavana kadar gazla dolmuştur. Yüksek tavanlı, yüz altmış metre karelik bir daireydi bu. Odaların hepsi doluncaya kadar, günler ve günler boyunca, gaz durmadan sızmıştır. Odalar yere kadar gazla dolunca, buzdolabının tabanındaki kompresör parlamıştır.

Bum.

Yerden tavana kadar çıkan camlar alüminyum doğramalarıyla birlikte dışarı uçmuştur. Kanepeler ve lambalar ve tabaklar ve çarşaf takımları alevler içindedir; lise yıllıkları ve diplomalar ve telefon da. Her şey, güneş yüzeyindeki parlamalara benzer bir patlamayla on beşinci kattan dışarı fırlamaktadır.

Hayır, lütfen, buzdolabım değil. Raflar dolusu hardal çeşidi biriktirmiştım, kimisi taş öğütme, kimisi İngiliz pub usulü. On dört farklı çeşit yağsız salata sosum ve yedi çeşit turşum vardı.

Evet tamam, biliyorum. Çeşnilerle dolu; ama içinde gerçek yiyecek olmayan bir evdi benimki.

Kapıcı sümkürüyor ve mendilin içine bir şey fırlıyor, eldivene çarpan bir beysbol topu gibi tok bir ses çıkarak.

İstersen on beşinci kata çıkabilirsin, diyor kapıcı; ama daireye kimseyi sokmuyorlar. Polislin emri. Polisler ona sormuşlar, bana bunu yapmak isteyecek bir kız arkadaşım var mıymış? Veya, dinamit bulabilecek durumda olan bir düşman edinmiş miyim?

“Yukarı çıkmaya değmez” diyor kapıcı. “Beton duvarlardan başka bir şey kalmamış.”

Polis kundaklama olasılığını bertaraf etmemişmiş. Gaz kokusu almış olan yokmuş. Kapıcı bir kaşını havaya kaldırıyor. Bu herifin bütün zamanı, en üst kattaki büyük dairelerde çalışan ve iş çıkışında lobideki sandalyelere oturup kendilerini almaya gelecek arabaları bekleyen gündelikçi ve hemşirelere asılmakla geçiyordu. Üç yıldır burada oturuyorum ve her gece, ben dış kapıyı açıp içeri girmek için torbalarımı ve paketlerimi bir elimden öbürüne aktarıp dururken, bu kapıcı hiç istifini bozmadan *Ellery Queen* dergisini okumaya devam etmiştir.

Kapıcı bir kaşını havaya kaldırıyor ve bazı insanların, koca bir benzin birikintisinin ortasında uzun, upuzun bir mumu yanar halde bırakarak uzun tatillere çıktığını anlatıyor. Parasal sıkıntıları olan insanlar yapıyormuş bunu. Borç batağından kurtulmak isteyenler.

Lobideki telefonu kullanmak için izin istiyorum.

“Bugünkü gençlerin çoğu etrafa hava basma derdinde” diyor kapıcı. “Çok fazla para harcıyorlar.”

Tyler’ı arıyorum.

Paper Street’teki kır evinde Tyler’ın telefonu çalışıyor.

Lütfen Tyler, lütfen yardım et.

Telefon bir kere daha çalışıyor.

Kapıcı omzuma abanıyor ve diyor ki: “Bugünkü gençlerin çoğu ne istediğini bilmiyor.”

Lütfen Tyler, lütfen kurtar beni.

Telefon bir kere daha çalışıyor.

“Bu gençler var ya, bütün dünya onların olsun istiyorlar.”

İsveç malı mobilyalardan kurtar beni.

İncelikli sanat eserlerinden kurtar.

Telefon bir kere daha çalıyor ve Tyler cevap veriyor.

“Eğer ne istediğini bilmezsen” diyor kapıcı, “bir bakarsın istemediğin bir sürü şeyin olmuş.”

Hiçbir zaman tamamlanmış olmayayım, ne olur.

Hiçbir zaman halimden memnun olmayayım.

Hiçbir zaman kusursuz olmayayım.

Kurtar beni, Tyler, kusursuz ve tamamlanmış olmaktan kurtar.

Tyler’la bir barda buluşmak üzere anlaşıyoruz.

Kapıcı, polisin beni bulabileceği bir numara bırakmamı istiyor. Yağmur hâlâ yağıyor. Audi’m hâlâ otoparkta; ama ön camına Dakapo marka bir halojen masa lambası saplanmış.

Tyler’la buluşuyor ve bir sürü bira içiyoruz ve Tyler diyor ki, tamam, benim yanıma taşınabilirsin; ama senden bir şey isteyeceğim.

Valizim ertesi gün bana ulaştırılacak, içindeki asgari malzemeyle birlikte: Altı adet gömlek, altı adet iç çamaşırı.

Orada, barın birinde, sarhoş kafayla, kimse bize bakmazken ve baksa bile umursamayacakken, Tyler’a benden ne istediğini soruyorum.

Tyler diyor ki: “Bana bütün gücünle vurmanı istiyorum.”

Altı

Microsoft için hazırladığım sunuşun ikinci ekranına geçtiğimde ağzıma kan tadı geliyor ve yutkunmaya başlıyorum. Patronum sunuşun içeriğini bilmiyor; ama morarmış gözümle ve avurdumdaki dikişler yüzünden bir yarısı şişmiş olan suratımla sunuşu benim yapmama izin vermiyor. Dikişler gevşediler, dilimi yanağımın içinde gezdirince onları hissedebiliyorum. Sahilde gördüğünüz birbirine dolanmış balık ağlarını getirin gözünüzün önüne. Benim gözümün önüne kısırlaştırılmış bir köpeğin vücudundaki siyah dikişler geliyor ve durmadan kan yutuyorum. Patronum benim yazdığım metne bakarak sunuşu yapıyor, ben de dizüstü bilgisayar projektörünü idare ediyorum; dolayısıyla odanın bir köşesine çekilmiş durumdayım, karanlıktayım.

Kanı yalamaya çalıştıkça dudaklarım kanla daha çok yapış yapış oluyor. Işıklar yandığında, Microsoft danışmanları Ellen, Walter, Norbert ve Linda'ya dönüp geldikleri için teşekkür etmek zorundayım, dudaklarım kanla parlarken ve dişlerimin aralarına kan dolarken.

Kusmadan yaklaşık yarım litre kan yutabilirsiniz.

Yarın dövüş kulübü var ve ben dövüş kulübünü kaçırmayacağım.

Sunuştan önce, Microsoft'tan Walter, fırın küreğine benzeyen koca çenesiyle gülümsüyor. Biber soslu patates cipsi rengineki bu bronzlaşmış çene, bir pazarlama aracı sanki. Walter şövalye yüzüklü eliyle elimi sıkıyor ve elim onun yumuşak ve pürüzsüz avcunun içindeyken bana diyor ki: "Öbür adamın halini görmek istemezdim doğrusu."

Dövüş kulübünün ilk kuralı dövüş kulübü hakkında konuşmamaktır.

Walter'a düştüğümü söylüyorum.

Kendim yaptım bunu.

Sunuştan önce, her slaytın metnin hangi noktalarında araya gireceğini açıklayarak patronumun karşısında oturuyorum. Tam video bölümünü çalıştırmaya hazırlanırken, patronum diyor ki: "Her hafta sonu ne haltlar karıştırıyorsun sen böyle?"

Birkaç yara izim olmadan ölmek istemiyorum, diyorum ona. Bozulmamış güzel bir bedene sahip olmak hiçbir şey değil artık. 1955'te oto galerisinin vitrininden çıktığı günkü vişne rengiyle ortalıkta dolaşıp duran o arabaları her gördüğümde içim burkuluyor.

Dövüş kulübünün ikinci kuralı dövüş kulübü hakkında konuşmamaktır.

Bir öğle yemeğinde örneğin, masanıza gelen garsonun gözlerinin etrafında dev pandalarınki gibi iki siyah halka vardır. Belki de aynı garsonu, geçen haftanın dövüş kulübünde kafası beton zeminle doksan kiloluk bir depo elemanının dizi ara-

sında ezilirken görmüşsünüzdür; adamın yumrukları etraftaki bağırtıların arasından duyduğunuz sert, kesik ve kof bir sesle oğlanın burun kemiğine defalarca inerken. Ta ki oğlan, “Dur” demeyi becerecek kadar nefesini toplayana ve kan püskürtene kadar.

Bu konuda konuşmazsınız; çünkü dövüş kulübü sadece dövüş kulübünün başladığı ve bittiği saatler arasında vardır.

Fotokopicide çalışan oğlanı görmüştünüz; çektiğiniz fotokopilere üç zimba deliği açmayı ya da destelerin arasına renkli kâğıtlar koymayı hatırlayamayan bu çocuğu bir ay önce görmüştünüz. Ama onu kendisinin iki katı iriliğindeki bir satış temsilcisinin tozunu atarken ve sonra adamın üstüne atlayıp hareketsiz bırakana kadar yumruklarken seyrettiğiniz o on dakika boyunca, bu çocuk bir ilahtı. Dövüş kulübünün üçüncü kuralı da budur. Birisi dur derse ya da hareketsiz kalırsa, o kişi numara yapıyor bile olsa, dövüş bitmiştir. Bu çocuğu her gördüğünüzde, ne müthiş bir dövüş çıkardığını ona söylemek ister ama söyleyemezsiniz.

Her dövüşte sadece iki kişi kapışır. Aynı anda birden fazla dövüş olamaz. Dövüşten önce gömlekler ve pabuçlar çıkarılır. Her dövüş sürmesi gerektiği kadar sürer. Bunlar da dövüş kulübünün öbür kurallarıdır.

İnsanların dövüş kulübündeki kimliği gerçek dünyadaki kimliklerinden farklıdır. Fotokopicideki çocuğa ne kadar müthiş bir dövüş çıkardığını söyleyecek olsanız bile, konuştuğunuz kişi aynı kişi olmayacaktır.

Dövüş kulübündeki ben, patronumun tanıdığı biri değildir.

Dövüş kulübünde geçen bir geceden sonra, gerçek dünyadaki her şeyin ses ayarı kısılmış gibi olur. Hiçbir şey sizi kızdıramaz. Sizin dünyanız kanundur ve başka birileri o kanuna karşı gelecek ya da sizi sorgulayacak olsa bile bu sizi kızdırmaz.

Gerçek dünyada ben gömlekli kravatlı bir ürün iptali koordinatörüyüm, ağız dolusu kanla karanlıkta oturan ve

patronum Microsoft'a bir simge için hangi soluk mavi tonu seçtiğini anlatırken slaytları ve asetatları değiştiren biriyim.

İlk dövüş kulübünde sadece birbirimizi yumruklayan Tyler ve ben vardık.

Eskiden, eve öfkeli döndüğüm ve hayatımın kafamdaki beş yıllık plana uygun gitmediğini fark ettiğim günlerde, evimi temizlemek ya da arabamla uğraşmak bana yeterdi. Günün birinde yüzümde bir tek yara izi olmadan ölecektim ve arkamda harika bir apartman dairesiyle harika bir araba bırakacaktım. Öyle böyle değil, gerçekten harika; ta ki toza gömülecekleri ya da yeni mal sahibine geçecekleri güne kadar. Hiçbir şey durağan değil. *Mona Lisa* bile bozuluyor. Dövüş kulübünden beri, ağızımdaki dişlerin yarısını ileri geri oynatabiliyorum.

Belki de kendini geliştirmek aranan cevap değildir.

Tyler babasını hiç tanımamış.

Belki de cevap, kendine zarar vermektir.

Tyler'la ikimiz hâlâ dövüş kulübüne gidiyoruz. Birlikte. Dövüş kulübü artık bir barın bodrum katında toplanıyor. Cumartesi akşamları bar kapandıktan sonra başlıyor ve her hafta oraya gittiğimde yeni yeni yüzler görüyorum.

Tyler siyah beton zeminli bodrum katının orta yerindeki tek ışığın altına geçiyor ve yüze yakın adamın gözlerindeki karanlıkta o ışığın titreşmesini görebiliyor. Tyler'ın bağırarak söylediği ilk şey şu: "Dövüş kulübünün ilk kuralı dövüş kulübü hakkında konuşmamaktır."

"Dövüş kulübünün ikinci kuralı" diye bağırıyor Tyler, "dövüş kulübü hakkında konuşmamaktır."

Beni sorarsanız, ben babamı altı sene kadar tanıdım; ama hiçbir şey hatırlamıyorum. Benim babam her altı yılda bir yeni bir şehirde yeni bir aile kurar. Buna aile demek ne derece doğru bilmiyorum; yeni bir şube açar demek belki daha uygun.

Dövüş kulübünde gördüğünüz şey, kadınlar tarafından yetiştirilmiş bir erkekler kuşağıdır.

Tyler erkeklerle dolu o bodrum katının zifiri karanlığı içindeki tek ışığın altında duruyor ve öbür kuralları sıralıyor: Dövüş başına iki kişi, her seferinde tek dövüş, pabuç ve gömlek yok, dövüşler sürmesi gerektiği kadar sürer.

“Ve yedinci kural” diye bağırıyor Tyler. “Eğer bu gece dövüş kulübündeki ilk gecenizse, dövüşmek zorundasınız.”

Dövüş kulübünü televizyonda futbol seyretmekle karıştırmayın. Burada, dünyanın öbür ucundaki tanımadığınız birtakım adamların uydu üzerinden iki dakikalık gecikmeyle naklen birbiriyle kapışmasını izlemiyorsunuz, on dakikada bir araya bira reklamları girmiyor ve hangi kanalı seyrettiğinizi hatırlatmak için ikide bir ara verilmiyor. Dövüş kulübüne bir kez gittiniz mi, artık televizyonda futbol seyretmek, muhteşem bir seks yapma fırsatınız varken oturup porno seyretmeye benzer.

Dövüş kulübü, spor salonuna gitmenizin, saçınızı kısa tutmanızın ve tırnaklarınızı kesmenizin tek nedeni olmaya başlar. Gittiğiniz spor salonları erkek gibi görünmeye çalışan adamlarla doludur; sanki erkek olmak, bir heykeltıraşın ya da bir sanat yönetmeninin söylediği gibi görünmekmiş gibi.

Tyler’ın dediği gibi: Mesele şişkin görünmekse, sufle de şişkin görünür.

Benim babam hiç üniversiteye gitmemiş olduğundan, benim üniversiteye gitmem çok önemliydi. Üniversite bitince şehirlerarası telefonda ona dedim ki, şimdi ne olacak?

Babamın bir fikri yoktu.

Bir iş bulup yirmi iki yaşına girdiğimde, gene şehirlerarası telefonda ona sordum: Şimdi ne olacak? Babamın bir fikri yoktu; olmadığı için de dedi ki, evlen.

Otuz yaşında bir oğlan çocuğuyum ve bir başka kadının aradığım cevap olduğundan hiç emin değilim.

Dövüş kulübünde olanlar sözcüklerde olmaz. Bazılarının her hafta gelmeye ihtiyacı vardır. Bu hafta Tyler diyor ki, ilk elli kişiyi içeri alıyor ve kapatıyoruz. Daha fazlası giremez.

Geçen hafta ben bir çocuk getirdim ve ikimiz dövüşmek üzere adımızı yazdırdık. Çocuk herhalde çok kötü bir hafta geçirmişti. İki kolumu birden kafamın arkasına yapıştırdı ve suratımı kaldırıp kaldırıp betona o kadar vurdu ki sonunda dişlerim yanağımın içini yardı, bir gözüm kapandı ve gözüm-den kan geldi. Dur, dedikten sonra yere baktım ve beton zeminin üstünde suratımın yarısının kanla çıkarılmış bir baskısını gördüm.

Tyler da yanıma geldi ve ikimiz birden kan birikintisinde ağzımın bıraktığı “O” biçimindeki kocaman ize baktık. Gözüme rast gelen yerde ince uzun bir delik zeminden bize bakıyordu ve Tyler dedi ki: “Güzel.”

Oğlanın elini sıktım ve dedim ki, iyi dövüştün.

Bu oğlan tutup bana dedi ki: “Gelecek haftaya ne dersin?”

Suratımdaki şişliklere rağmen gülümsemeye çalıştım ve dedim ki, halime bir bak. Gelecek aya ne dersin?

Yaşadığınızı hiçbir zaman dövüş kulübünde olduğu gibi hissetmezsiniz. Sizi seyreden onca kişinin ortasında, oradaki tek ışığın altında, öbür çocukla karşı karşıya olduğunuz zaman. Dövüş kulübünde önemli olan, dövüşten yenik ya da galip çıkmak değildir. Dövüş kulübüne ilk kez gelmiş birine bakın, kıcı beyaz bir somun ekmek gibidir. Aynı adama burada altı ay sonra rastladığınızda, vücudu tahtadan oyulmuşa dönmüştür. Her şeyin altından kalkabileceğine emindir bu adam. Dövüş kulübünde de spor salonlarındaki gibi homurtular ve inlemeler duyulur; ama burada asıl mesele iyi görünmek değildir. İnsanların ağzından kiliselerde olduğu gibi histerik çığlıklar yükselir ve pazar akşamüzeri uyandığınızda kendinizi kurtulmuş hissedersiniz.

Son dövüşümün ardından, ben acile yapacağım ziyareti sigorta şirketime onaylatmak üzere telefonda konuşurken, dövüştüğüm çocuk yerleri paspasladı. Hastaneye gittiğimizde Tyler onlara düştüğümü söyledi.

Bazen Tyler benim yerime konuşur.

Ben kendim yaptım bunu.

Dışarıda güneş yükseliyordu.

Dövüş kulübü hakkında konuşamazsınız; çünkü cumartesi gece yarısından sonra ikiden pazar sabah yediye kadarki beş saat dışında, dövüş kulübü diye bir şey yoktur.

Dövüş kulübünü icat ettiğimizde, Tyler’la ben, ikimiz de hayatımızda bir kere bile dövüşmemiştik. Ömrünüz boyunca hiç dövüşmemişseniz, içinde bir merak olur. Acı duymanın nasıl bir şey olduğunu, başka bir adam karşısında neler başarabileceğinizi merak edersiniz. Tyler’a bunu denemek isteyecek kadar güven veren ilk kişiydim ben. Kimsenin bizi umursamayacağı bir barda ikimiz de sarhoştuk ve Tyler dedi ki: “Benim için bir şey yapmanı istiyorum. Bana bütün gücünle vurmanı istiyorum.”

Ben vurmak istemedim ama Tyler bana her şeyi açıkladı; hiç yara izi olmadan ölmek istemediğini, sadece profesyonellerin dövüşmesini seyretmekten bıktığını ve kendisi hakkında daha çok şey bilmek istediğini.

Kendine zarar verme hakkında.

O sıralarda hayatım aşırı tamamlanmış görünüyordu. Belki de kendimizi daha iyi bir şeye dönüştürmek için her şeyi kırıp dökmemiz gerekiyor.

Etrafıma bakındım ve “Peki” dedim. Peki; ama dışarıda, otoparkta.

Böylece dışarı çıktık ve ben Tyler’a neresine vuracağımı sordum; yüzüne mi, midesine mi?

Tyler dedi ki: “Şaşırt beni.”

Dedim ki, ben daha önce hiç kimseye vurmadım.

Tyler dedi ki: “O zaman göster kendini.”

Gözlerini kapa, dedim.

“Hayır” dedi Tyler.

Dövüş kulübündeki ilk gecesinde herkesin yaptığı gibi derin bir nefes aldım ve o güne kadar gördüğümüz bütün kovboy filmlerinde yaptıkları gibi, Tyler’ın çenesine doğru bir

yumruk savurdum. Ama benim yumruğum Tyler'ın boynunun yan tarafıyla buluştu.

Ha siktir, dedim, bu sayılmaz. Bir daha deneyeceğim.

“Bal gibi sayılır” dedi Tyler ve bana bir yumruk geçirdi; dümdüz bir yumruk, *tak*, cumartesi sabahları gösterilen çizgi filmlerdeki yaylı boks eldivenleri gibi, göğsümün tam ortasına ve ben arka üstü bir arabanın üstüne yığıldım. Sonra ikimiz orada dikildik; Tyler boynunun bir tarafını ovuşturarak, ben bir elimi göğsüme bastırarak. İkimiz de daha önce hiç gitmediğimiz bir yere ulaştığımızı biliyorduk. Çizgi filmlerdeki o kediyle fare gibi ikimiz de hâlâ hayattaydık ve hayatta kalmaya devam ederek bunu daha nereye kadar götürebileceğimizi merak ediyorduk.

Tyler dedi ki: “Güzel.”

Ben dedim ki, bir daha vur bana.

Tyler dedi ki: “Hayır, sen bana vur.”

Bunun üzerine vurdum ona; kızların yaptığı gibi geniş bir kavis çizerek tam kulağının altına bir yumruk indirdim. Sonra Tyler beni itti ve pabucunun topuğunu mideme yapıştırdı. Bundan sonra olanlar sözcüklerde olmadı; ama bu arada bar kapandı, insanlar dışarı çıktılar ve otoparkta etrafımıza toplanıp bağrıışmaya başladılar.

Sanki Tyler'ı değil de, bu dünyada yolunda gitmeyen her şeyi un ufak etme şansını en sonunda yakalamış gibi hissettim kendimi. Kuru temizleyiciden yaka düğmeleri kırılmış olarak dönen gömleklerim. Hesabımın yüz dolar eksiye geçtiğini söyleyen bankam. Bilgisayarımı açarak DOS yürütme komutlarımı kurcalayan patronum. Ve Marla Singer, dayanışma gruplarımı benden çalan kadın.

Dövüş bittiğinde hiçbir şey çözülmemişti; ama hiçbir şeyin önemi yoktu.

İlk dövüştüğümüz gece bir pazar gecesi idi ve Tyler o hafta sonu tıraş olmadığı için parmak eklemlerim Tyler'ın iki günlük sakalı yüzünden sızım sızım sızılıyordu. Otoparkta sırtüstü

uzanmış yatarken, sokak lambalarının arasından görünen tek yıldıza gözümüzü dikmiş bakarken, kime karşı dövüştüğünü sordum Tyler'a.

Babama, dedi Tyler.

Belki de kendimizi tamamlamak için bir babaya ihtiyacımız yoktu. Dövüş kulübünde kiminle dövüştüğünüzün hiçbir şahsi yanı yoktur. Dövüşmek için dövüşürsünüz. Dövüş kulübünden söz etmek yasaktır; ama biz ettik ve sonraki birkaç hafta boyunca barın kapanma saatinden sonra birtakım adamlar o otoparkta buluştular. Havalara soğuyunca da başka bir bar bize şimdi bulduğumuz bodrum katını açtı.

Dövüş kulübü toplandığında, Tyler birlikte kararlaştırdığımız kuralları sıralar. “Çoğunuz” diye bağırır Tyler, erkeklerle dolu o bodrum katının ortasındaki ışık huzmesinin altında, “birileri kuralları çiğnediği için buradasınız. Birileri size dövüş kulübünden söz etti.”

“Bakın” der Tyler, “ya konuşmaktan vazgeçer ya da kendinize yeni bir dövüş kulübü kurarsınız; çünkü gelecek hafta buraya geldiğinizde adınızı bir listeye yazdıracaksınız ve sadece listedeki ilk elli kişi içeri girecek. İçeri girmişseniz, dövüşmeye niyetiniz varsa hemen kendinize bir dövüş ayarlayın. Siz dövüşmek istemiyorsanız dövüşmek isteyen başkaları var; o yüzden belki evinizde otursanız daha iyi edersiniz.”

“Bu gece dövüş kulübündeki ilk gecenizse” diye bağırır Tyler, “dövüşmek zorundasınız.”

Dövüş kulübüne gelenlerin çoğu, dövüşemeyecek kadar korktuğu bir şey yüzünden oradadır. Birkaç dövüşten sonra çok daha az korkmaya başlarsınız.

Bir sürü kişi en iyi arkadaşıyla ilk kez dövüş kulübünde karşılaşır. Artık toplantılara ve konferanslara gittiğimde ve toplantı masalarının etrafına sıralanmış yüzlere baktığımda, bandajların kenarından patlıcan gibi pörtleyen kırık burunlu muhasebeciler, yönetici asistanları ve avukatlar görüyorum. Kiminin de bir gözünün altına birkaç dikiş atılmış ya da çenesi tellerle kapa-

tılmış oluyor. Karar aşamasına kadar konuşulanları dinleyen, akıllı uslu genç adamlar bunlar.

Başımızla birbirimizi selamlıyoruz.

Daha sonra patronum, nasıl bu kadar çok insan tanıdığımı soruyor bana.

Patronuma göre, iş dünyasında beyefendiler gitgide azalırken serseriler gitgide çoğalıyor.

Sunuş devam ediyor.

Gözüm Microsoft'tan Walter'a takılıyor. Genç bir adam; kusursuz dişleri, pürüzsüz bir cildi ve mezunlar derneğine bildirme zahmetine değecek kadar iyi bir işi var. Bir savaşa katılmış olamayacak kadar genç olduğu açık. Çocukken, ana-babası eğer boşanmamışsa, babası hiçbir zaman evde olmamıştır. Ama işte karşımda oturmuş suratıma bakıyor, yarısı sinekkaydı tıraş edilmiş, yarısı pis pis sırtan bir morlukla kaplı olarak karanlıkta saklanan suratıma. Dudaklarımda parlayan kana. Ve belki de Walter, geçen hafta sonu gittiği, eziyet karşıtı etsiz bir yemekli toplantıyı düşünüyor. Belki de hayvanlar üzerindeki acımasız deneylerin sona ermesine yerkürenin ne kadar acilen ihtiyaç duyduğunu ya da ozon deliğini; ama muhtemelen bunların hiçbirini düşünmüyor.

Yedi

Bir sabah, tuvaletin içinde ölü denizanasına benzer bir şey yüzüyor. Kullanılmış bir prezervatif.

Tyler'la Marla işte böyle tanışıyor.

İşemek üzere yataktan kalkıyorum ve kuburun içine yapışmış o mağara resimlerine benzeyen pisliğin yanında bu şeyi görüyorum. İster istemez merak ediyor insan, spermler ne düşünüyordur acaba?

Bu mu yani?

Dölyolu boşluğu burası mı?

Neler oluyor burada?

Bütün gece rüyamda Marla Singer'ı düzüyordum. Sigarasını içen Marla. Gözlerini deviren Marla. Kendi yata-

ğında tek başıma uyandım ve Tyler'ın odasının kapısı kapalıydı. Tyler'ın odasının kapısı hiç kapalı olmaz. Bütün gece yağmur yağdı. Çatı karoları kabarıyor, eğiliyor, kıvrılıyor; yağmur suları çatıdan sızıp tavan sıvasında birikiyor, sonra lambanın dibinden tıp tıp damlıyor.

Yağmur yağdığında sigortaları sökmek zorundayız. Cesaret edip de ışık açmak olanaksız. Tyler'ın kiraladığı bu yer, üç katı ve bir bodrumu olan bir ev. Her yerde mum bulunduruyoruz. Evin içinde kilerler ve camekânlı taraçalar var; merdiven sahanlığında vitraylı camlar var. Oturma odasında, sabitlenmiş oturma yerleri olan gömme pencereler var. Süpürgelikler kabartmalı, cilalı ve kırk beş santim yüksekliğinde.

Yağmur suyu ince bir sızıntı halinde evin içine akıyor ve tahtadan yapılmış her şey şişip kabarıyor. Ahşap olan her şeyin içindeki çiviler yavaş yavaş baş veriyor ve paslanıyor; yer döşemelerinde, süpürgeliklerde, pencere doğramalarında.

Her taraf üstüne basacağınız ya da dirseğinize takılacak paslı çivilerle dolu; yedi yatak odası için sadece bir banyo var ve şimdi bir de bu kullanılmış prezervatif var.

Ev bir şeyi bekliyor; bir kadastro değişikliği ya da bir vasiyetin resmi olarak onaylanması gibi bir şey, ondan sonra yıkılacak. Tyler'a ne zamandır burada olduğunu sordum ve bana dedi ki, yaklaşık altı haftadır. Kalubeladan önce, ömrü boyunca *National Geographic* ve *Reader's Digest* biriktirmiş bir ev sahibi varmış burada. Her tarafta koca koca titrek dergi yığınları var; her yağmurda biraz daha yükselen yığınlar. Tyler'ın dediğine göre önceki kiracı bu parlak dergi sayfalarını katlayıp kokain zarfı yapıyormuş. Birilerinin kapıyı kırıp içeriye girdiği günden beri ön kapıda kilit yok; artık polis mi bir başkası mı bilmiyorum. Yemek odasının duvarlarında kabardıkça kabaran dokuz kat duvar kâğıdı var; çiçeklerin altından çizgiler, çizgilerin altından çiçekler, onların altından kuşlar ve kuşların altından kenevirli kâğıt çıkıyor.

Komşularımız, yan taraftaki kapatılmış bir imalathaneyle sokağın karşı tarafındaki, bütün bir bloku kaplayan bir depodan ibaret. Evin içinde, Şam ipeğinden masa örtülerini ütölemeye yarayan iki metrelik merdanelerin bulunduğu dolaplar var; örtüler hiçbir zaman kırışık görünmesin diye. Sedir kaplama, soğutmalı bir kürk dolabı var. Banyodaki yer karoları çoğu insana evlilik hediyesi diye gelen porselen takımlara taş çıkaracak zarafette küçük çiçeklerle süslü ve tuvaletin içinde kullanılmış bir prezervatif var.

Aşağı yukarı bir aydır Tyler'in yanında kalıyorum.

Tyler boynunun ve göğsünün her yanı morluklarla kaplı olarak kahvaltıya geliyor ve ben eski bir *Reader's Digest* dergisini karıştırıyorum. Bu ev uyuşturucu satmak için biçilmiş kaftan. Etrafta komşular yok. Paper Street'te, depolardan ve kâğıt hamuru fabrikasından başka hiçbir şey yok. Fabrikadan yayılan osuruk kokulu buhar, bir de fabrikanın etrafında turuncu piramitler halinde kümelenen yongaların hamster kafesi kokusu. Bu ev uyuşturucu satmak için biçilmiş kaftan; çünkü gündüzleri Paper Street'ten milyonlarca kamyon geçse de geceleri Tyler'la ben yalnızız; her yöne doğru bir kilometrelik bir mesafede bizden başka hiç kimse yok.

Bodrumda yığınlar dolusu *Reader's Digest* buldum ve şimdi evin her odasında bir deste *Reader's Digest* var.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Yaşam.

Gülmek En İyi İlaçtır.

En eski dergilerde, insan bedenindeki organların birinci tekil şahısta kendilerinden söz ettiği yazılar var: Ben Jane'in Dölyatağıyım.

Ben Joe'nun Prostatıyım.

Ciddi söylüyorum. Bu arada Tyler boynunda morluklarla gömleksiz olarak mutfığa geliyor ve diyor ki, falan filan feşmekân, dün gece Marla Singer'la tanışmış ve sonra da sevişmişler.

Bunu duyunca, tepeden tırnağa kadar Joe'nun Safra Kesesi kesiliyorum. Hepsi benim hatam. Bazen bir şey yapar ve belanızı bulursunuz. Bazen de yapmadığınız şeyler size belanızı buldurur.

Dün gece Marla'yı aradım. Aramızda bir sistem kararlaştırdık. Ben bir dayanışma grubuna gitmek istediğimde Marla'yı arayacak ve gitmeyi düşünüp düşünmediğini soracaktım. Dün akşam melanom akşamıydı ve moralim biraz bozuktu.

Marla Regent Hotel'de kalıyor. Regent Hotel, ucuz malzemeyle birbirine yapıştırılmış kahverengi tuğlalardan ibaret bir binadır. İçindeki bütün şilteler kaygan plastik kılıflarla kaplıdır; çünkü bir sürü insan oraya ölmeye gider. Yataklardan herhangi birine yanlış yöntemle oturursanız, çarşaflar ve battaniyeyle birlikte kendinizi yerde bulursunuz.

Melanoma gidip gitmeyeceğini sormak üzere Marla'yı Regent Hotel'den aradım.

Marla ağır çekimde cevap verdi. Bu gerçek bir intihar değil, dedi Marla. Muhtemelen yardım çığlığı dedikleri türden bir şeydi bu; ama Marla aşırı miktarda Xanax almıştı.

Gözünüzün önüne getirmeye çalışın. Regent Hotel'e gidecek ve Marla'yı o iğrenç odanın içinde kendini yerden yere atarken seyredeceksiniz: Ben ölüyorum. Ölüyorum. Ben ölüyorum. Ölüyorum. Ö-lü-yo-rum. Ölüyorum.

Bu böyle saatlerce sürüp gidecekti.

Yani bu gece evden çıkmayacaktı, bu durumda?

Büyük ölüm olayına girdim, dedi Marla bana. Eğer seyretmek istiyorsan acele etmelisin. Sağ ol, dedim, başka planlarım var.

Önemli değil, dedi Marla. Televizyon seyrederek ölse de olurdu. Televizyonda seyretmeye geçecek bir şey bulabilmeyi umuyordu Marla.

Ben de bunun üzerine çıkıp melanoma gittim. Eve erken döndüm. Yatıp uyudum.

Ve şimdi, ertesi sabah kahvaltıda, Tyler boynunda ısırık izleriyle karşımda oturuyor ve Marla'nın çok manyak bir hatun olduğunu söylüyor; ama bu çok hoşuna gitmiş Tyler'ın.

Dün gece melanomdan çıktım, eve geldim ve yatıp uyudum. Ve rüyamda durmadan Marla Singer'ı düzdüm, durmadan, durmadan.

Ve bu sabah, Tyler'ı dinlerken, *Reader's Digest*'i okuyormuş gibi yapıyorum. Manyak bir hatunmuş; söylemesen bilmiyorduk sanki. *Reader's Digest*. Üniformalı mizah.

Ben Joe'nun Kudurmuş Öd Kanalıyım.

Off, diyor Tyler, Marla'nın dün gece bana söylediklerini bir duysaydın. Hiçbir kız daha önce onunla böyle konuşmamışmış.

Ben Joe'nun Sıkılmış Dişleriyim.

Ben Joe'nun Kabarmış Burun Kanatlarıyım.

İkisi yaklaşık on kez seviştikten sonra, diyor Tyler, Marla hamile kalmak istediğini söylemiş. Marla ona demiş ki, Tyler, senden kürtaj olmak istiyorum.

Ben Joe'nun Sıkılmış Yumruklarıyım.

Tyler buna nasıl direnebilirdi ki? Önceki gece Tyler, *Pamuk Prenses*'in arasına cinsel uzuvlar serpiştirerek tek başına geç saatlere kadar oturmuş.

Tyler'ın ilgisi için onunla nasıl yarışabilirim ki?

Ben Joe'nun Azmış, Kudurmuş Reddedilme Duygusuyum.

Daha da kötüsü, bütün bunlar benim suçum. Dün gece ben yattıktan sonra, Tyler geceleri yaptığı garsonluk işinden eve dönüyor ve Marla, Regent Hotel'den bir kere daha telefon ediyor. Sonuna geldim, diyor Marla. Tünel, tünelin içinde ona yol gösteren ışık. Ölüm deneyimi o kadar muhteşem ki, bedeninin dışına çıkıp yukarı doğru süzülürken, Marla yaşadıklarını bana da anlatmak istiyor.

Marla ruhunun telefonu kullanıp kullanamayacağını bilmiyor ama en azından birisi son nefesini duysun istiyor.

Ama hayır, telefona Tyler cevap veriyor ve durumu tamamen yanlış anlıyor.

Marla'yla Tyler hiç karşılaşmadı; dolayısıyla Tyler, Marla'nın ölmekte oluşunun kötü bir şey olduğunu düşünüyor.

Halbuki hiç öyle değil.

Tyler'ın bu işe karışmaya hakkı yok; ama Tyler polisi arıyor ve koşa koşa Regent Hotel'e gidiyor.

Hepimizin televizyondan öğrendiği eski bir Çin geleneğine göre Tyler artık sonsuza kadar Marla'dan sorumlu olacak; çünkü Tyler, Marla'nın hayatını kurtardı.

Keşke birkaç dakikayı ziyan edip Marla'nın ölmesini seyretmeye gitseydim, o zaman bunların hiçbiri olmayacaktı.

Tyler bana Marla'nın 8G'de kaldığını söylüyor; Regent Hotel'in en üst katında, sekiz kat merdivenin tepesinde, kapılardan televizyondaki kahkaha efektlerinin yayıldığı gürültülü bir koridorun sonunda. Birkaç saniyede bir kadın oyuncular çığlık atıyor ya da erkek oyuncular kurşun yağmurlarına tutulup ölüyorlar. Tyler koridorun sonuna varıyor ve daha kapıyı çalamadan, zayıf, çelimsiz, kireç gibi solgun bir kol 8G'nin kapısından dışarı uzanıyor, Tyler'ın bileğine yapışıyor ve onu içeri çekiyor.

Kafamı *Reader's Digest*'in içine gömüyorum.

Daha Marla'nın onu içeriye çektiği anda, Tyler, Regent Hotel'in önünde toplaşan acı fren seslerini ve sirenleri duyabiliyor. Tuvalet masasının üstünde, milyonlarca Barbie'yle aynı yumuşak pembe plastikten yapılma bir vibratör duruyor ve bir an için Tyler, soğuk kalıba dökülmüş milyonlarca oyuncak bebek, Barbie ve vibratörü Tayvan'daki aynı montaj bandından çıkarken hayal edebiliyor.

Marla vibratörüne bakmakta olan Tyler'a bakıyor, gözlerini deviriyor ve diyor ki: "Korkma, o senin için bir tehdit değil."

Marla Tyler'ı gerisingeri koridora iteliyor ve diyor ki, kusura bakma ama polisi çağırmamalıydın ve bu aşağıdakiler muhtemelen polis.

Koridorda Marla, 8G'nin kapısını kilitliyor ve Tyler'ı merdivenlere doğru itiyor. Merdivenlerde, polisler ve ilkyardım ekibi ellerinde oksijenle koşturarak yanlarından geçer ve 8G'nin nerede olduğunu sorarken, Tyler'la Marla sırtını duvara veriyor.

Marla onlara diyor ki, koridorun sonundaki oda.

Marla polislerin arkasından bağıyor ve diyor ki, 8G'de oturan kız eskiden çok tatlı ve iyi bir kızdı; ama o kız bir canavar, iğrenç bir canavar. Mikroplu insan dışkısından başka bir şey değil; ne yapacağını bilmiyor ve yanlış şeye bağlanmaktan korktuğu için hiçbir şeye bağlanmıyor.

"8G'deki kızın kendine inancı yok" diye bağıyor Marla, "ve yaşlandıkça seçeneklerinin azalmasından korkuyor."

"İyi şanslar" diye bağıyor Marla.

Polisler 8G'nin kilitli kapısının önünde toplaşırken Marla'yla Tyler lobiye doğru koşturuyor. Arkalarında, bir polis memuru kapıya doğru bağıyor:

"Size yardım etmemize izin verin! Bayan Singer, yaşamak için her türlü nedeniniz var! Lütfen kapıyı aç, Marla, sorunlarını çözmene yardım edebiliriz!"

Marla'yla Tyler sokağa fırlıyor. Tyler, Marla'yı bir taksiye bindiriyor ve yukarıda, otelin sekizinci katında, Marla'nın odasındaki pencerelerin önünde sağa sola hareket eden karaltıları seçebiliyor.

Otoyola çıkıp da bütün o ışıkların ve arabaların arasına karıştıklarında, görünmez bir noktaya doğru hızla akıp giden altı şeritlik trafiğin içinde yol alırken Marla, Tyler'a kendisini bütün gece uyanık tutması gerektiğini söylüyor. Eğer uyursa, Marla ölecek.

Ölmemi isteyen bir sürü insan var, diyor Marla. Bu insanlar çoktan ölmüş ve öbür tarafa gitmişler ve geceleri ona telefon ediyorlar. Marla barlara gidiyor, barmen onun adını söylüyor ve Marla telefonu kulağına götürdüğünde hat kesilmiş oluyor.

Tyler'la Marla, yandaki odada neredeyse bütün geceyi uya-

nık geçiriyor. Tyler uyandığında Marla ortalarda yok; kalkıp Regent Hotel'e geri dönmüş.

Tyler'a diyorum ki, Marla Singer'ın ihtiyacı olan şey bir sevgili değil. Onun bir vaka araştırmacısına ihtiyacı var.

Tyler diyor ki: "Sevgi deme buna."

Uzun lafın kisası, Marla bu sefer de hayatımın başka bir bölümünü mahvetmek üzere harekete geçti. Üniversite yıllarımdan beri bu böyle. Arkadaşlar edinirim. Gidip evlenirler. Arkadaşlarımı kaybederim.

Öyle olsun.

Nasıl istersen, diyorum.

Tyler soruyor, seni rahatsız ediyor mu bu?

Ben Joe'nun Düğümlenmiş Bağırsaklarıyım.

Yo, hayır, diyorum, etmiyor.

Başıma bir silah dayayıp beynimin parçalarıyla duvar resmi yapsaydın.

Harika, diyorum. Gerçekten.

Sekiz

Pantolonumdaki kurumuş kan lekeleri yüzünden patronum beni eve gönderiyor ve ben sevinçten uçuyorum.

Yanağımda açılan delikte hiçbir iyileşme belirtisi yok. İşe gidiyorum ve yumruk yemiş gözlerimin, dünyayı görmem için geriye kalan o iki küçük çiş deliğinin etrafında, şişkin ve siyah birer halka var. Bugüne kadar, böyle mükemmel bir dengeye kavuşmuş bir Zen ustasına dönüşmüş olmama rağmen kimsenin bunu fark etmeyişi acayip asabımı bozuyordu. Gene de şu FAKS olayından geri durmuyorum. Küçük küçük HAIKU'lar parçalıyor ve herkese fakslıyorum. İşyerinde, koridorda insanların yanından geçerken, herkesin küçük düşmanca YÜZ'üne karşı tamamen ZEN bir tavır takınıyorum.

*İşçi arılar
Uçup gidebilirler
Erkek arılar
Yuvayı terk ederler
Kraliçe ise
Kölesidir onların*

Bütün dünyevi mülklerinizden ve arabanızdan vazgeçip şehrin zehirli atık semtindeki kiralık bir eve yerleşin. Gecenin geç saatlerinde, yan odada Marla'yla Tyler'ın birbirine kış bezi diye seslenmesini dinleyin.

Al sana, kış bezi.

Devam et, kış bezi.

Yut hadi. Yut hadi, yavrum.

Sırf tezat itibarıyla, bu durum beni dünyanın sükûnet ve dinginlik merkezi yapıyor.

Ben, yumruk yemiş gözlerimle ve pantolonumdaki siyah, kocaman, kabuklaşmış lekelerle, işyerindeki herkese MERHABA diyorum. MERHABA! Bakın bana. MERHABA! Bakın, ne kadar da ZEN'im. Bakın, bu KAN. Bu HİÇBİR ŞEY. Merhaba. Her şey hiçbir şeydir ve AYDINLANMIŞ olmak nasıl da muhteşem. Tıpkı benim gibi.

İçimi çekiyorum.

Bak. Pencereden bak. Bir kuş.

Patron pantolonumdaki kanın benim kanım olup olmadığını soruyor.

Kuş rüzgâra karşı uçuyor. Kafamda küçük bir haiku yazıyorum.

*O bir tek yuva
Olmasa o tek yuva
Kuşun yuvası
Olurdu bütün dünya
Hayattır senin
Yegâne kariyerin*

Parmaklarımla sayıyorum: Beş, yedi, beş.
Kan, diyor, patronum, senin kanın mı?
Evet, diyorum. Kısmen.
Yanlış bir cevap bu.

Çok önemliydi sanki. İki adet siyah pantolonum var benim. Altı adet beyaz gömleğim. Altı adet donum. Asgari ihtiyaçlar. Ben dövüş kulübüne gidiyorum. Hayatta böyle şeyler oluyor.

“Evine git” diyor patronum. “Üstünü değiştir.”

Yavaş yavaş, Tyler’la Marla’nın aynı insan olabileceğini düşünmeye başlıyorum. Her gece Tyler’ın odasında düzütüklerini bilmesem, buna inanacağım.

Her gece.

Her gece.

Her gece.

Tyler’la Marla hiçbir zaman aynı odada değil. Onları hiçbir zaman bir arada görmüyorum.

Öte yandan beni de hiçbir zaman Zsa Zsa Gabor’la birlikte görmüyorsunuz; ama bu ikimizin aynı insan olduğu anlamına gelmiyor. Marla ortalıktayken Tyler odasından çıkmıyor, hepsi bu.

Pantolonumu yıkayabilmem için Tyler’ın bana sabun yapmayı öğretmesi gerek. Tyler üst katta ve mutfak karanfil ve yanık saç kokuyor. Marla mutfak masasında oturmuş, karanfilli bir sigarayı kolunun içine bastırmakla ve kendine kıç bezi demekle meşgul.

Sigarasının ucundaki kiraza diyor ki Marla: “Kendi cerahatli ve hastalıklı çürümemi kucaklıyorum.” Marla sigarayı kolunun yumuşak beyaz göbeğine döndüre döndüre bastırıyor. “Yan cadı, yan.”

Tyler üst katta, benim odamda. Aynada dişlerini inceliyor ve bana bir garsonluk işi bulduğunu söylüyor. Part-time bir iş.

“Pressman Hotel’de, eğer her gece çalışabileceksen” diyor Tyler. “Sınıf nefretin kızışsın biraz.”

İyi, diyorum, fark etmez.

“Siyah bir papyon taktırıyorlar” diyor Tyler. “Beyaz bir gömleğin ve siyah bir pantolonun varsa yeter.”

Sabun, Tyler. Sabun lazım bize, diyorum. Sabun yapmamız lazım. Pantolonumu yıkamam lazım.

Tyler yüz kere mekik çekerken ben ayaklarını tutuyorum.

“Sabun yapmak için önce yağ eritmemiz gerek.” Tyler faydalı bilgilerle doludur.

Düzüşme zamanları dışında, Marla’yla Tyler hiçbir zaman aynı odada değil. Tyler ortalıktaysa, Marla o yokmuş gibi davranıyor. Bildik bir durum bu. Benim annemle babam da aynen bu şekilde birbirine karşı görünmezdi. Sonra babam yeni bir şube açmaya gitti.

Babam hep derdi ki: “Seks sıkıcı olmaya başlamadan evlen; yoksa hiç evlenemezsin.”

Annemse şöyle derdi: “Asla naylon fermuarlı bir şey satın alma.”

Benim annemle babam, bir yastığın üstüne işlemek isteyeceğiniz bir şey söylememiştir hiç.

Tyler yüz doksan sekizinci mekiğini çekiyor. Yüz doksan dokuz. İki yüz.

Tyler’ın üstünde flanele benzer kirli bir bornoz ve bir eşofman altı var. “Marla’yı dışarı gönder” diyor Tyler. “Markete gidip bir kutu çamaşır sodası alsın. Pul pul olanından. Taneli olanından değil. Gönder onu evden.”

Ben gene altı yaşında olmuşum, arası açık olan annemle babama karşılıklı olarak mesaj taşıyorum. Altı yaşındayken bundan nefret ederdim. Şimdi de ediyorum.

Tyler bacağına indirip kaldırmaya başlıyor ve ben Marla’yla konuşmak üzere aşağı iniyorum: Çamaşır sodası, pul pul olanından, diyorum ve eline bir on dolarla otobüs pasomu tutuşturuyorum. Marla mutfak masasında otururken, karanfil sigarasını parmaklarının arasından çekip alıyorum. Usulca. Bir mutfak beziyle Marla’nın kolundaki pas rengi lekeleri sili-

yorum. Derisindeki kabuklaşmış yanıklar çatlamış ve kanamaya başlamış. Sonra ayaklarını sırayla yüksek topuklu birer ayakkabının içine sokuyorum.

Ben elimde pabuçlarla yakışıklı prens sahnemi sergilerken Marla yukarıdan bana bakıyor ve diyor ki: “Kapıyı açıp girdim. Evde kimse yok sanmıştım. Ön kapı kapanmıyor.”

Ben bir şey söylemiyorum.

“Bizim kuşağın camdan ayakkabısı ne biliyor musun? Prezervatif. Bir yabancıyla tanıştığında onu üstüne geçiriyorsun. Bütün gece dans ediyor, sonra kaldırıp atıyorsun. Prezervatifi demek istiyorum. Yabancıyı değil.”

Marla’yla konuşacak değilim. Dayanışma gruplarına ve Tyler’a kendini zorla kabul ettirmiş olabilir; ama hiçbir zaman benim arkadaşım olamayacak.

“Sabahtan beri burada seni bekliyorum.”

*Çiçekler açar
Solarlar teker teker
Rüzgârla gelir
Kar ya da kelebekler
Sorsan bir taş
Habersizdir bunlardan*

Marla mutfak masasından kalkıyor. Üstünde parlak bir kumaştan yapılmış, kolsuz, mavi bir elbise var. Marla eteğin kenarını iki parmağıyla tutuyor ve ters çevirip bana iç taraftaki nokta nokta dikişleri gösteriyor. Üstünde iç çamaşırı yok. Ve bana göz kırpmıyor.

“Sana yeni elbisemi göstermek istedim” diyor Marla. “Bir nedime elbisesi bu, tamamen elde dikilmiş. Beğendin mi? Hayırseverler’in ikinci el mağazasından bir dolara aldım. Eirisi bu iğrenç ötesi elbiseyi yapmak için bütün o minik minik dikişlerle uğraşmış” diyor Marla. “İnanabiliyor musun?”

Eteğin bir tarafı öbüründen uzun ve elbisenin beli Marla’nın kalça hizasında fırıl fırıl dönüyor.

Çıkıp markete gitmeden önce Marla eteğini parmak uçlarıyla kaldırarak benim ve mutfak masasının etrafında dans adımlarıyla dolanıyor. Kıcı elbisesinin altında hop hop hop-luyor. Ben, diyor Marla, insanların büyük bir aşkla sevdiği ve sonra bir saat ya da bir gün geçmeden kaldırıp attığı şeyleri seviyorum. Noel ağaçları gibi mesela. Bir süre için bütün dikkatler onların üzerindedir; ama Noel'den sonra otoyol kıyısına atılmış o ölü ağaçları görürsün. Yılbaşı süsleri hâlâ üstlerindedir. O ağaçları görünce, arabaların altında kalmış hayvanları düşünürsün. Ya da seks saldırılarının kurbanlarını; donlarını ters giymiş, ağızları siyah izolasyon bandıyla kapatılmış insanları.”

Ben sadece Marla'nın çıkıp gitmesini istiyorum.

“Hayvan Denetim’e bağlı barınaklar gidilecek en güzel yerdir” diyor Marla. “Bütün o hayvanlar, insanların sevdiği ve sonra kaldırıp attığı o küçük köpek ve kediler, hatta yaşlı hayvanlar, ilgini çekebilmek için zıp zıp zıplarlar; çünkü üç gün sonra aşırı dozda sodyum fenobarbitali aldıkları gibi o koca evcil hayvan fırınıni boylayacaklardır.”

“Büyük uyku, Köpekler Vadisi usulü.”

“Seni hayatını kurtaracak kadar seven birisi çıksa bile, gene de iğdiş edilirsin.” Marla sanki onu siken benmişim gibi yüzüme bakıyor ve diyor ki: “Seninle hiç şansım yok, değil mi?”

Marla o sinir bozucu “Bebekler Vadisi” şarkısını söyleyerek arka kapıdan çıkıyor.

Ben arkasından öylece bakıyorum.

Arkamı dönüyor ve Tyler'ı görüyorum.

Tyler diyor ki: “Gönderdin mi onu?”

Ne bir ses, ne bir koku. Tyler ansızın ortaya çıkıveriyor.

“İlk iş olarak” diyor Tyler ve bir sıçrayışta mutfak kapısından buzdolabına gidip buzuğu karıştırmaya başlıyor. “İlk iş olarak, biraz yağ eritmemiz gerek.”

Patronun konusunda, diyor Tyler, eğer cidden öfkeliysen, postaneye git ve bir adres değişikliği formu doldur. Adamın bütün postasını Kuzey Dakota, Rugby'ye yönlendirsinler.

Tyler içinde beyaz donuk bir madde olan birtakım sandviç torbaları çıkarıp lavabonun içine atmaya başlıyor. Benim görevim, ocağa büyük bir tencere koyup onu neredeyse ağzına kadar suyla doldurmak. Su az gelirse, donyağının ayrışması sırasında yağ koyulaşır.

“Bu yağ çok tuz içeriyor” diyor Tyler. “O yüzden su ne kadar fazla olursa o kadar iyi.”

Yağı suyun içine at ve suyu kaynat.

Tyler sandviç torbalarını tek tek sıkarak içindeki beyaz maddeyi suyun içine boşaltıyor ve boş torbaları çöp kutusunun en dibine tıktırıyor.

Tyler diyor ki: “Hayal gücünü kullan. İzcilik Okulu’nda öğrettikleri o keşif kolu palavralarını hatırla. Lise kimyasını hatırla.”

Tyler’i izci olarak hayal etmek çok zor.

Yahut da şunu yapabilirsin, diyor Tyler. Bir gece çıkıp patronunun evine gidersin ve dışarıdaki borulardan birine bir hortum bağlarsın. Hortumun ucuna bir el pompası takar ve patronunun su tesisatına sanayi boyası pompalarsın. Kırmızı, mavi ya da yeşil. Sonra patronunun ertesi sabahki suratını görmeyi beklersin. Veya, çalılarının arkasında oturup, su tesisatının basıncı 7,5 atmosfere ulaşınca kadar el pompasıyla hava basmayı sürdürürsün. Böylece, birisi sifonu çekmeye kalktığında su tankı infilak eder. On atmosfere kadar çıkarsan ve birisi duşu açacak olursa, su basıncı duş başlığını patlatır, vida dişlerini yerinden söker ve *bam*, duş başlığı bir havan topuna dönüşür.

Tyler bunları sırf moralimi düzeltmek için söylüyor. Gerçek şu ki, ben patronumu seviyorum. Üstelik, ben aydınlandım artık. Sadece Buddha tarzı davranışlara itibar ediyorum. Örümcek krizantemleri. Elmas Sutra ve Pi-yen-lu. Hare Rama, Krişna, Krişna, anlatabiliyor muyum. Aydınlandım yani.

“Kıçına tüy taktın diye” diyor Tyler, “tavuk olmazsın.”

Yağ erirken, donyağı kaynayan suyun yüzeyine çıkacak.

Yok ya, diyorum, ben mi kıcıma tüy takmışım?

Kollarından omuzlarına doğru tırmanan sigara yanıklarıyla bizim Tyler çok gelişmiş bir ruh çünkü. Bay ve Bayan Kız Bezi. Yüzüme sakın bir ifade yerleştiriyorum ve havayolu acil durum kartlarında resmedilen, mezbaha yolcusu Hindu ineği insanlardan birine dönüşüyorum.

Ocaktaki tencerenin altını söndür.

Kaynamakta olan suyu karıştırıyorum.

Suyun üstü sedefimsi bir tabakayla kaplanana dek donyağı yüzeye çıkmaya devam edecek. Büyük bir kaşıkla o tabakayı sıyr ve alıp bir kenara koy.

Ee, diyorum, Marla nasıl?

Tyler diyor ki: "Marla en azından dibe vurmaya çalışıyor."

Kaynayan suyu karıştırıyorum.

Yüzeye donyağı çıkmaz oluncaya kadar üstteki tabakayı sıyr. Suyun içinden aldığımız bu şey donyağı. Saf, kusursuz donyağı.

Tyler diyor ki, ben henüz dibe vurmaya yaklaşmamışım bile. Ve eğer sonuna kadar düşmezsem, kurtarılmam olanaksızmış. İsa çarmıha gerilerek yapmış bunu. Sadece para, mülkiyet ve bilgidен vazgeçmen yeterli değil, diyor Tyler. Bu bir hafta sonu tatili değil. Kendini geliştirmeye sırt çevirmeli ve felakete doğru koşmalısın. Bu işi böyle yarım yamalak yapamazsın artık.

Seminerde miyiz?

"Daha dibe vurmadan çözülürsen" diyor Tyler, "asla sonuna kadar götüremezsın."

Ancak felaketten sonra yeniden doğabilirmişiz.

"Ancak her şeyini kaybettikten sonra" diyor Tyler, "canının istediğini yapmakta özgür olursun."

Benim hissettiğim şey, erken aydınlanma duygularıymış.

"Karıştırmaya devam et" diyor Tyler.

Yağ yeterince kaynayıp da yüzeye donyağı çıkmaz olunca, kaynar suyu dök. Tencereyi yıka ve temiz suyla doldur.

Dibe vurmama çok kaldı mı, diye soruyorum.

“Şu anda durduğun yerden” diyor Tyler, “dibe vurmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsin.”

Sıyırıp aldığın donyağıyla aynı işlemleri tekrarla. Donyağını suyun içinde kaynat. Yüzeye çıkan tabakayı sıyr, sonra bir daha sıyr. “Kullandığımız yağın içinde çok tuz var” diyor Tyler. “Tuzu fazla olursa, sabunun katılaşmaz.” Kaynat ve sıyr.

Marla geri geldi.

Marla sinekliği açar açmaz Tyler ortadan kayboluyor. Yok oluyor, koşa koşa odadan kaçıyor, sırta kadem basıyor.

Tyler üst kata çıktı ya da Tyler bodruma indi.

Buhar olup uçtu.

Marla elinde bir kutu çamaşır sodasıyla arka kapıdan giriyor.

“Markette yüzde yüz geri dönüştürülmüş tuvalet kâğıdı satıyorlar” diyor Marla. “Dünyanın en korkunç işi tuvalet kâğıdını geri dönüştürmek olsa gerek.”

Çamaşır sodasını alıp masanın üstüne koyuyorum. Hiçbir şey söylemiyorum.

“Bu gece burada kalabilir miyim?” diyor Marla.

Cevap vermiyorum. Heceleri kafamda sayıyorum: Beş, yedi, beş.

*Kaplan gülümser
Seni seviyorum der
Sana bir yılın
Kötü insan oluruz
Duydukça yalan*

“Ne pişiriyorsun?” diyor Marla.

Ben Joe’nun Kaynama Noktasıyım.

Diyorum ki, çek git, tamam mı, git başımdan. Hayatımın yeterince büyük bir parçasını gasp etmedin mi daha?

Marla gömleğimin kolunu tutuyor ve yanağımdan öpmesi için geçen bir saniye boyunca hareket etmemi önlüyor. “Lütfen ara beni” diyor. “Lütfen. Konuşmamız gerek.”

Hımm, tamam, diyorum, tamam, tamam, tamam.

Marla kapıdan çıktığı anda, Tyler arka kapıda beliriyor.

Sihir gibi bir şey. Benim annemle babam bu numarayı beş sene boyunca sergilemişti.

Tyler buzdolabında yer açarken ben kaynatıyor ve sıyrıyorum. Hava buhar katmanlarıyla ağırlaşıyor ve mutfak tavanından sular damlıyor. Buzdolabının arkasında gizlenen kırk vatlık ampul, boş ketçap şişeleriyle turşu ya da mayonez kavanozunun arkasında kalan iyi göremediğim parlak bir şey, buzdolabının içinden gelen küçük bir ışık, Tyler’ın profilini keskin bir şekilde aydınlatıyor.

Kaynat ve sıyr. Kaynat ve sıyr. Sıyırdığın donyağını, ağzı sonuna kadar açılmış süt kartonlarına doldur.

Tyler açık buzdolabının önüne bir sandalye çekmiş, donyağının soğumasını seyrediyor. Mutfaktaki sıcaklığın etkisiyle, nem yüklü soğuk bulutlar suya dönüşüp buzdolabının altından taşıyor ve Tyler’ın ayaklarının dibinde birikiyor.

Ben süt kartonlarını donyağıyla doldururken, Tyler onları dolaba yerleştiriyor.

Tyler’ın yanına gidip diz çöküyorum ve Tyler ellerimi tutup bana gösteriyor. Yaşam çizgisi. Venüs ve Mars tepeleri. Etrafımızda biriken soğuk sis; yüzlerimize vuran loş ve keskin ışık.

“Benim için bir şey yapmanı istiyorum” diyor Tyler.

Bu Marla’yla ilgili, öyle değil mi?

“Sakın ona benden bahsetme. Arkamdan benim hakkımda konuşma. Söz veriyor musun?”

Veriyorum.

Tyler diyor ki: “Eğer ona benden bahsedersen, beni bir daha asla göremezsin.”

Tamam, söz.

“Söz mü?”

Söz.

Tyler diyor ki: “Unutma, tam üç kere söz verdin.”

Dolaptaki donyağının yüzeyinde kalın ve berrak bir tabaka oluşmakta.

Donyağı, diyorum, ayrışıyor.

“Merak etme” diyor Tyler. “O berrak tabaka gliserin. Sabunu yaparken istersen gliserini yeniden donyağıyla karıştırabilirsin. Ya da istersen gliserini sıyrıp alabilirsin.”

Tyler dudaklarını yalıyor, sonra ellerimi ters çevirip, avuçlarım aşağı bakacak şekilde bacağına üstüne, bornozunun kirli flanel kucağına koyuyor.

“Gliserini nitrik asitle karıştırarak nitrogliserin yapabilirsin” diyor Tyler.

Ağzım açık olarak nefes alıyorum ve diyorum ki, nitrogliserin.

Tyler dudaklarını diliyle ıslatıyor ve parlayan dudaklarıyla elimin dışını öpüyor.

“Gliserini sodyum nitrat ve talaş tozuyla karıştırarak dinamit yapabilirsin” diyor Tyler.

Tyler’in öpücüğü beyaz elimin sırtında ıslak ıslak parlıyor.

Dinamit, diyor ve topuklarımın üstüne oturuyorum.

Tyler çamaşır sodasının kapağını açıyor. “Köprüleri uçurabilirsin” diyor.

“Nitrogliserine daha fazla nitrik asit ve parafin katarak plastik patlayıcılar yapabilirsin” diyor Tyler.

“Bir binayı rahatça havaya uçurabilirsin” diyor Tyler.

Tyler çamaşır sodası kutusunu kaldırıyor ve elimin üstündeki parlak ıslak öpücüğün iki buçuk santim yukarısında eğik olarak tutuyor.

“Bu kimyasal bir yanık” diyor Tyler, “ve hayatında hiçbir yanığın yapmadığı kadar canını yakacak. Yüz sigara yanığından daha beter.”

Tyler’ın öpücüğü elimin üstünde parlıyor.

“Bir yara izin olacak” diyor Tyler.

“Yeterli miktarda sabunla” diyor Tyler, “bütün dünyayı havaya uçurabilirsin. Verdiğin sözü unutma sakın.”

Ve Tyler çamaşır sodasını döküyor.

Dokuz

T Tyler'in tükürüğü iki işe yaradı. Elimin dışındaki ıslak öpücük, çamaşır sodası pullarının yanarken derimin üstünden kayıp gitmesini önledi. Bu ilkiydi. İkincisi, çamaşır sodası ancak suyla karıştırıldığında yanar. Ya da tükürükle.

“Bu kimyasal bir yanık” dedi Tyler, “ve hayatında hiçbir yanığın yapmadığı kadar canını yakacak.”

Çamaşır sodasıyla tıkanmış akarları açabilirsiniz.

Kapa gözlerini.

Çamaşır sodasıyla suyu macun kıvamında karıştırırsanız, bir alüminyum tavayı delebilirsiniz.

Çamaşır sodasını suyun içinde eriterseniz, bir tahta kaşığı lime lime edebilirsiniz.

Suyla karıştırıldığında çamaşır sodasının ısısı yüz seksen derecenin üstüne çıkar. Çamaşır sodası ısındıkça derimin içine işliyor ve Tyler bir elinin parmaklarını benimkilerin üstüne koyuyor. Ellerimiz benim kan lekeli pantolonumun üstüne yayılmışken, Tyler bana dikkatle seyretmemi söylüyor; çünkü hayatımın en muhteşem anı bu.

“Çünkü bugüne kadar yaşadığın her şey ayrı bir hikâyedir” diyor Tyler. “Bugünden sonra yaşayacakların ise ayrı bir hikâye.”

Benim hayatımın en muhteşem anı bu.

Tamı tamına Tyler’ın öpücüğü biçiminde elimin derisine yapışan çamaşır sodası, bana yüzlerce, binlerce kilometre uzunluktaymış gibi gelen bir yolun sonunda, elimin üstündeki bir kamp ateşi olmuş yanıyor. Ya da bir dağlama demiri. Ya da bir atom reaktörü patlaması. Tyler yanına geri dönmemi söylüyor. Elim beni bırakmış gidiyor; o upuzun yolun sonunda, ufuk çizgisinin orada, minicik bir el artık.

Ateşin hâlâ yandığını düşünün; ama artık ufkun ötesine geçmiş. Bir günbatımı olmuş.

“Acıya geri dön” diyor Tyler.

Dayanışma gruplarında kullandıkları rehberli meditasyon yöntemi bu.

Acı sözcüğünü düşünme bile.

Rehberli meditasyon kanserde işe yarıyorsa, burada da yarayabilir.

“Eline bak” diyor Tyler.

Bakma eline.

Dağlanmış ya da *et* ya da *deri* ya da *kavrulmuş* sözcüklerini düşünme.

Kendi ağlamayı duyma.

Rehberli meditasyon.

İrlanda’dasın. Kapa gözlerini.

Üniversiteyi bitirdiğin senenin yazında İrlanda’dasın ve her gün otobüsler dolusu İngiliz ve Amerikalı turistin Blarney

taşını öpmeye geldiği şatonun yakınındaki bir barda bir şeyler içiyorsun.

“Buna sırtını dönme” diyor Tyler. “Sabunla adak bir arada yürür.”

Kapıya doğru akan bir erkek kalabalığının arasında bardan çıkıyorsun. Az önce yağmur yağmış. Islak boncuklar gibi art arda dizilmiş arabaların sessizliği içinde sokaklarda yürüyorsun. Vakit gece. Blarney taşının olduğu şatoya kadar yürüyorsun.

Şatonun yer döşemeleri çürümüş. Taştan oyma merdivenleri çıkıyorsun ve yukarı doğru attığın her adımda dört bir yanın giderek koyulaşan bir karanlıkla sarmalanıyor. Herkes kendini tırmanışa vermiş, bu küçük isyan eyleminin ruhuna uygun olarak sessizce ilerliyor.

“Beni dinle” diyor Tyler. “Aç gözlerini.”

“Eski zamanlarda” diyor Tyler, “adağ törenleri ırmağa bakan bir tepede yapılmış. Binlerce insan kurban edilmiş. Dinle beni. Törenden sonra cesetler üst üste yığılıp yakılmış.”

“İstersen ağlayabilirsin” diyor Tyler. “İstersen lavaboya gidip elini suyun altına sokabilirsin; ama önce aptal olduğunu ve bir gün öleceğini kavraman gerek. Yüzüme bak.”

“Bir gün öleceksin” diyor Tyler, “ve bunu kavramadığın sürece benim gözümde beş para etmezsin.”

İrlanda'dasın.

“Ağlayabilirsin” diyor Tyler, “ama elinin üstündeki pulların üstüne düşen her damla, geride bir sigara yanığı izi bırakacak.”

Rehberli meditasyon. Mezun olduğun senenin yazında İrlanda'dasın. Anarşiyi ilk kez istediğin yer belki de orasıydı. Tyler'la tanışmadan, ilk *crème anglaise*'inin içine işmeden yıllar önce, küçük isyan eylemlerinin ne demek olduğunu öğrenmiştin.

İrlanda'da.

Bir şatoda, merdivenlerin tepesindeki bir platformda duruyorsun.

“Yanmayı nötralize etmek için sirke kullanabiliriz” diyor Tyler, “ama önce pes etmen gerek.”

Yüzlerce insan kurban edilip yakıldıktan sonra, diyor Tyler, yoğun beyaz bir sıvı tepedeki sunaktan ırmağa doğru yavaş yavaş yayılırdı.

Önce dibe vurmak zorundasın.

İrlanda’daki bir şatoda, bir platformun üstündesin. Platformun kıyısı dört bir yandan dipsiz bir karanlıkla sarılı ve önünde, karanlığın içinde bir kol boyu mesafede, bir taş duvar var.

“Yanmış ceset yığınının üstüne” diyor Tyler, “yıllar ve yıllar boyunca yağmur yağardı. Yıllar ve yıllar boyunca insanlar yakılır ve yağmur suyu odun küllerinin içine sızarak bir tür külsuyu çözeltisi oluştururdu. Sonra bu çözelti kurbanların erimiş yağlarıyla birleşir ve sunağın tabanından sızan yoğun, beyaz bir sabun birikintisi tepeden ırmağa doğru yavaş yavaş yayılırdı.”

Ve etrafındaki İrlandalı adamlar, karanlıktaki küçük isyan eylemleriyle, platformun kenarına kadar yürüyor ve o dipsiz karanlığın eşiğinde durup işiyorlar.

Hadi işe, diyor adamlar, aşırı vitamin yüklü, sarı ve zengin Amerikan çişini sal hadi. Zengin, pahalı ve atılmalık.

“Bu senin hayatının en muhteşem anı” diyor Tyler, “ve sen başka bir yerlere gitmiş, bu anı kaçıırıyorsun.”

Sen İrlanda’dasın.

Ve evet, yapıyorsun işte. Ahh, evet. Evet. Amonyanın ve günlük B vitamini istihkakının kokusunu alabiliyorsun.

Sabunun ırmağa karıştığı yerde, diyor Tyler, bin yıllık bir öldürme ve yağmur döngüsünden sonra, eski insanlar, o noktada yıkadıkları zaman giysilerinin daha iyi temizlendiğini keşfettiler.

Blarney taşının üstüne işiyorum.

“Sersemlik etme” diyor Tyler.

Patronumun midesinin kaldırmadığı, kurumuş kan lekele-riyle kaplı siyah pantolonuma işiyorum.

Sen Paper Street’teki bir evde kiradasın.

“Bu anlamlı bir olay” diyor Tyler.

“Bu bir işaret” diyor. Tyler faydalı bilgilerle doludur. Sabunsuz kültürlerde, diyor Tyler, insanlar giysilerini ve saçlarını yıkamak için kendilerinin ve köpeklerinin çişlerini kullanırlardı. İçindeki üre asidi ve amonyak yüzünden.

Burnuna sirke kokusu geliyor ve o upuzun yolun sonunda duran elinin üstündeki ateş sönüyor.

Burnuna çamaşır sodasının kokusu geliyor. Koku, ağaç dalları gibi kol kol ayrılan sinüslerini yakıyor. Burnuna hastanelerdeki kusturucu çiş ve sirke kokusu geliyor.

“O insanları öldürmek doğru bir işti” diyor Tyler.

Elimin dışında, tamı tamına Tyler’in öpücüğü biçiminde, kıpkırmızı, kabarmış, parlak bir dudak var. Öpücüğün çevresine, ağlayan birinin sigara yanığı izleri saçılmış.

“Aç gözlerini” diyor Tyler ve yüzünün gözyaşlarıyla ışıldadığını görüyorsun. “Tebrikler” diyor Tyler. “Dibe vurmaya bir adım daha yaklaştın.”

“Anlaman gereken şu” diyor Tyler. “Tarihteki ilk sabun kahramanlardan yapılmıştır.”

Ürün testlerinde kullanılan hayvanları düşün.

Uzaya fırlatılan maymunları düşün.

“Onlar ölmeseydi” diyor Tyler, “onlar acı çekmese, onlar kurban edilmeseydi, bugün hiçbir şeyimiz olmazdı.”

On

T Tyler kemerini çözerken, ben asansörü iki katın arasında durduruyorum. Asansör durunca, servis arabasının üstüne sıra sıra dizilmiş çorba kâselerinin tıngırtısı duruyor ve Tyler servis kabının kapağını kaldırdığında asansörün tavanına doğru bir buhar bulutu yükseliyor.

Tyler aletini çıkarmaya hazırlanıyor ve diyor ki: “Bana bakma; yoksa yapamam.”

Servis kabında, ıstırıdye ve kişnişotuyla yapılmış koyu kıvamlı bir tatlı domates çorbası var. Bu ikisi sayesinde, çorbanın içine ne katarsak katalım kimse kokusunu alamayacak. Çabuk ol, diyorum ve omzumun üstünden, vücudunun son bir buçuk santimini çorbaya daldırmış olan Tyler’a bakıyorum. Bu manzara gözüme çok komik görünüyor; uzun boylu,

beyaz garson gömlekli ve papyonlu bir fıl, minik hortumuyla çorba içiyormuş gibi.

“Sana bakma dedim” diyor Tyler.

Önümdeki asansör kapısının üstünde, servis koridoruna bakan, insan yüzü büyüklüğünde bir pencere var. Asansör iki katın arasında durmuşken, yeşil muşamba zeminin üstündeki bir hamamböceğiyle aynı görüş açısına sahibim. Ve işte bu hamamböceği zaviyesinden, önümdeki yeşil koridor göremediğim bir yere kadar uzanıp gidiyor. Koridor boyunca sıralanmış yarı açık kapıların arkasında, bana kendimden daha büyükmüş gibi gelen elmaslar takıştırmış devasa karlılarıyla birlikte fıçılar dolusu şampanya içen ve birbirlerine böğüre böğüre bir şeyler anlatan titanlar var.

Geçen hafta, diyorum Tyler’a, Empire State Avukatları’nın Noel partisinde, benimkini kaldırdım ve portakallı pudingle-
rin içine tek tek sokup çıkardım.

Geçen hafta, diyor Tyler, asansörü durdurdum ve Gençler Ligi’nin çay partisi için yapılmış kâseler dolusu *Boccone Dolce*’nin üzerine osurdum.

Sıkı çocuk bu Tyler; mereng denen şeyin kokuyu emdiğini biliyor.

Bulunduğumuz hamamböceği zaviyesinden, tutsak arpcı-
nın müziğini duyabiliyoruz. O çalarken, titanlar, kibarca ikiye ayrılmış kuzu pirzolarına sapladıkları çatalları ağızlarına götürüyorlar. Her lokma koca bir domuz kadar. Her ağız, fildişinden, heybetli bir Stonehenge.

Hadi, diyorum, yap artık.

“Yapamıyorum” diyor Tyler.

Eğer çorba soğursa, geri gönderirler.

Bu devler, hiçbir nedeni yokken yemekleri mutfağa geri gönderirler. Tek dertleri, ödedikleri para karşılığında etraflarında koşturup durduğunuzu görmektir. Bu gibi yemeklerde, bu gibi yemekli davetlerde, bahşişin önceden faturaya dahil edilmiş olduğunu bilir ve size pislik muamelesi yaparlar.

Gerçekte hiçbir şeyi mutfağa geri götürmeyiz biz. *Pommes Parisienne* ile *Asperges Hollandaise*'i tabağın içinde biraz sağa sola iteleyip bir başkasının önüne koydunuz mu, sorun kolayca hallolur.

Niagara Şelalesi, diyorum. Nil Nehri, diyorum. Okuldayken, uyuyan birinin elini ılık suya daldırırsan o kişinin yatağa işeyeceğine inanırdık.

“Ohh” diyor Tyler. Sesi arkamdan geliyor. “Oh, oldu işte. Yapıyorum. Evet.”

Servis koridorundan balo salonlarına açılan yarı açık kapıların ardında, eski Broadway Tiyatrosu'ndaki yaldızlı kadife perde kadar ağır etekler hışırdıyor. Lame etekler, siyah etekler, kırmızı etekler. Arada bir, ön camların olması gerektiği yerde ayakkabı bağcıkları bulunan, siyah deriden Cadillac'lar görünüp kayboluyor. Arabaların tepesinde, kırmızı kuşaklar bağlamış gökdelenlerden oluşan bir şehir kıpırdanıyor.

Fazla kaçırma, diyorum.

Tyler'la ben, ikimiz hizmet sektörünün terörist gerillalarına dönüştük. Yemekli davet sabotajcıları. Otel, yemekli davet siparişleri alıyor. Birisi bir davet sipariş ettiğinde, yemeğin yanı sıra şarabı, yemek takımını, bardak takımını ve garsonları da otel karşılıyor. Bütün ekstralar, her şey fiyata dahil. Bahşişle sizi tehdit edemeyeceklerini bildikleri için de, onların gözünde bir hamamböceğinden başka bir şey değilsiniz.

Tyler bir keresinde bir yemekli davette çalışmıştır. Tyler'ın terörist garsona dönüştüğü gecedir bu. O ilk davette Tyler, çelik ayaklarla bir yamaca oturtulmuş olan ve şehrin üstünde ağır ağır süzülen beyaz ve cam karışımı bir bulutu andıran bu evde, balık tabağını servis etmektedir. Balıklar yeniyorken ve Tyler makarnadan kalan tabakları duruluyorken, ev sahibesi elinde bir kâğıt parçasıyla mutfağa gelir. Kadının eli o kadar titremektedir ki, elindeki kâğıt bayrak gibi dalgalanmaktadır. Sıkılmış dişlerinin arasından sorar madam, misafirlerden birini banyoya doğru giderken gören olmuş mudur, garsonlar ara-

sında? Özellikle hanım misafirlerden birini? Ya da ev sahibi beyefendiyi?

Mutfakta Tyler, Albert, Len ve Jerry tabakları durulayıp üst üste yığmakta ve Leslie adındaki stajyer aşçı, karides ve salyangoz doldurulmuş enginar kalplerine sarmısaklı tereyağı sürmektedir.

“Bizim evin o bölümüne girmemiz yasaktır” der Tyler.

Biz içeriye garaj kapısından gireriz. Sadece garajı, mutfağı ve yemek odasını görmemize izin vardır.

Ev sahibesinin ardından kocası da mutfağa gelir ve kâğıt parçasını kadının titreyen parmakları arasından çekip alır. “Sakin ol” der karısına.

“Bunu yapanın kim olduğunu bilmezsem” der madam, “o insanların karşısına nasıl çıkarım?”

Ev sahibi bey, hanımefendinin evin rengiyle uyumlu beyaz ipek tuvaletinin sırtına elini koyar. Bunun üzerine madam toparlanır; omuzları dikleşir ve birdenbire sesi çıkmaz olur. “Onlar senin misafirlerin” der adam. “Ve bu çok önemli bir davet.”

Adamakıllı komik bir manzaradır bu; sanki kuklasını canlandıran bir vantrilok vardır karşılarında. Madam kocasına bakar, sonra adam karısının omzuna hafifçe dokunarak onu yeniden yemek odasına götürür. Kâğıt parçası yere düşer ve açılıp kapanan yaylı mutfak kapısı kâğıdı Tyler’in ayaklarının dibine sürükler.

“Ne yazıyor?” diye sorar Albert.

Len, balık tabaklarını toplamak üzere dışarı çıkar.

Leslie enginar kalplerinin dizili olduğu tepsiyi yeniden fırına sürer ve der ki: “Söylesene, ne yazıyor?”

Tyler dosdoğru Leslie’nin yüzüne bakar ve kâğıdı yerden bile almadan şunları söyler: “Çok sayıdaki seçkin parfümlerinizden birine bir miktar idrar ilave etmiş bulunuyorum.”

Albert gülümser. “Kadının parfümüne mi işedin?”

Hayır, der Tyler. Sadece parfüm şişelerinin arasına bu notu iliştirmiştir. Banyodaki aynanın önünde kadının yaklaşık yüz şişe parfümü vardır.

Leslie gülümser. “Yani gerçekten yapmadın?”

“Hayır” der Tyler, “ama o bunu bilmiyor.”

Gökyüzündeki o beyaz ve cam karışımı yemekli dave-tin geri kalanında Tyler, önce soğuk enginar, sonra soğuk *Pommes Duchesse*’li soğuk dana eti tabaklarını toplar. Soğuk *Chofleur à la Polonaise*’i ev sahibesinin önünden kaldırır ve kadının bardağına yaklaşık on kere şarap doldurur. Madam gece boyunca hanım misafirlerinin yemek yemesini seyretmiş, sonra bir ara, sorbeler toplanır ve *apricot gateau*’lar servis edilirken, masanın başındaki yeri ansızın boşalmıştır.

Misafirler gittikten sonra, Tyler’lar bulaşık yıkıyor, şarap soğutucularını ve porselen takımları otelin minibüsüne yerleştiriyorken, ev sahibi bey mutfığa gelir ve ağır bir şeyi taşımak için Albert’in kendisine yardım etmesini rica eder.

Belki de Tyler çok ileri gitti, der Leslie.

Tyler, bağıra çağıra, bir gramı altından daha çok para eden o parfümü yapmak için balinaların nasıl öldürüldüğünü anlatmaya başlar. Çoğu insan hayatında hiç balina görmemiştir. Otoyola bakan bir evde Leslie’nin iki çocuğu vardır ve ev sahibesi madam, tuvalet tezgâhının üstündeki şişelere bizlerin bir senede kazanabildiğinden daha çok para dökmüştür.

Albert ev sahibine yardım ettikten sonra geri döner ve telefonda 911’i tuşlar. Albert ahizeyi eliyle kapatır ve der ki, kahretsin, Tyler o notu bırakmayacaktı.

“O zaman müdüre şikâyet et” der Tyler. “Kovdur beni. Bu sikindirik iş için ayılıp bayılmıyorum.”

Herkes ayak uçlarına bakar.

“Kovulmak” der Tyler, “herhangi birimizin başına gelebilecek en iyi şey olurdu. Böylece havanda su dövmekten kurtulur ve hayatlarımızla bir şey yapardık.”

Albert telefondaki kişiye bir ambulans gerektiğini söyler ve adresi verir. Telefonda beklerken, Albert, ev sahibesinin gerçekten berbat bir durumda olduğunu söyler. Albert'in kadını klozetin yanından kaldırması gerekmiştir. Kocasını onu kaldıramamıştır; çünkü madam, parfüm şişelerine işeyenin o olduğunu, kadın misafirlerden biriyle ilişkiye girerek o gece kendisini delirtmeye çalıştığını iddia etmekte ve dostları dedikleri bu insanlardan artık usandığını, çok usandığını söylemektedir.

“Güzel” der Tyler.

Ve Albert iğrenç kokmaktadır. Leslie der ki: “Albert, tatlım, iğrenç kokuyorsun.”

O banyodan kokmadan çıkmak imkânsız, der Albert. Parfüm şişelerinin hepsi kırılıp yerlere saçılmıştır; klozetin içi de başka şişelerle doludur. Buza benziyorlar, der Albert, en şık davetlerde pisuvarların içine doldurmak zorunda olduğumuz buz kırıklarına. Banyoda korkunç bir koku vardır ve yerler hiç erimeyen buz parçalarıyla kaplıdır. Albert, madamı ayağa kaldırdığında kadın, sarı lekelerin ıslattığı beyaz elbisesiyle kırık şişeyi kocasına doğru savurmuş, parfüm ve cam kırıklarına basıp kaymış ve avuçlarının üstüne kapaklanmıştır.

Kadın klozetin yanında iki büklüm yatmakta, ellerinden kanlar sızarak ağlamaktadır. Tanrım, batıyor, der kadın. “Ah Walter, batıyor, batıyor” der madam.

O parfümler, ellerindeki kesiklere doluşan bütün o ölü balinalar, kadının etine batmaktadır.

Ev sahibi karısını ellerinden tutup kendine doğru çeker. Madam ellerini dua eder gibi yukarı kaldırmıştır; ama iki elinin arasında iki buçuk santimlik bir açıklık vardır ve avuçlarından kan sızmaktadır. Kan, elmas bir bileziği aşarak bileklerinden aşağı süzülmemekte ve dirseklerinden yere damlamaktadır.

Sonra ev sahibi der ki: “Geçti artık, Nina.”

“Ellerim, Walter” der madam.

“Geçti artık.”

Madam der ki: “Bunu bana kim yapmış olabilir? Kim ben-den bu kadar nefret ediyor olabilir?”

Ev sahibi, Albert’a dönüp sorar: “Bir ambulans çağırabilir misin?”

Bir hizmet sektörü teröristi olarak Tyler’ın ilk icraatı işte budur. Gerilla garson. Asgari ücretli yağmacı. Tyler bunu senelerdir yapmaktadır; ama söylediğine göre, ortak bir etkinliğe dönüşünce her şey daha zevklidir.

Albert’in hikâyesi sona erince Tyler gülümser ve der ki: “Güzel.”

Gene otele dönersek, tam şu anda, mutfak katıyla davet salonu arasında durdurulmuş olan asansörde ben, dermatologlar kongresinde jelatinli alabalığın üstüne nasıl hapşırdığımı, üç kişinin balığı çok tuzlu bulup şikâyet etmesine karşılık bir kişinin çok lezzetli bulduğunu anlatıyorum.

Tyler çorbanın üzerine aletini silkeliyor ve işini bitiriyor. Bunu *vichyssoise* gibi soğuk bir çorbayla yapmak daha kolaydır. Şef gerçekten taze bir *gazpacho* yapmışsa, keza. Üstünde bir erimiş peynir tabakası olan o soğan çorbasıyla bunu asla yapamazsınız. Günün birinde burada yemek yiyecek olursam, ısmarlayacağım şey odur.

Tyler’la artık yeni fikirler üretmekte zorlanıyorduk. Yemeklere bir şeyler yapmak sıkıcı olmaya başlamış, neredeyse iş tanımının bir parçasına dönüşmüştü. Sonra bir gün, doktorlar mı, avukatlar mı, her neyse işte, birilerinin toplantısında, hepatit mikrobunun pas tutmaz çeliğin üstünde altı ay yaşabildiğini duydum. Bunu duyunca, bu mikrobun romlu *Charlotte Russe*’nin üzerinde ne kadar yaşayacağını merak etmekten kendinizi alamıyorsunuz.

Ya da *Salmon Timbale*’nin.

Doktora bu hepatit mikroplarından bulmak için nereye bakmamız gerektiğini sordum. Doktor adamakıllı sarhoş olmalıydı ki, soruma gülerek karşılık verdi.

Her şey, dedi, tıbbi atık alanına gider.

Ve güldü.

Her şey.

Tıbbi atık alanı. İnsana dibe vurmayı çağrıştırıyor.

Bir elim asansörün düğmesinde, Tyler'a hazır olup olmadığını soruyorum. Elimin üstünde, tamı tamına Tyler'ın öpücüğü biçiminde, kıpkırmızı, kabarmış, parlak bir dudak var.

“Bir saniye” diyor Tyler.

Domates çorbası hâlâ sıcak olmalı; çünkü Tyler'ın pantolonuna tıktırdığı o yamuk şey, dev karidesler gibi pespembe kesilmiş.

On Bir

Güney Amerika’da, Büyülü Topraklar’da, minicik balıkların Tyler’in idrar yoluna doğru tırmandığı bir nehri aşmaya çalışıyor olabilirdik. Bu balıkların bir kabartıp bir içeri çektikleri dikenli omurgaları var. Sonunda Tyler’in içine ulaştıklarında, balıklar orayı mesken tutuyor ve yumurtlamaya hazırlanıyorlar. Sayısız farklı biçimde, bu cumartesi gecesini çok daha kötü geçirebilirdik.

“Daha kötüsü olabilirdi” diyor Tyler. “Marla’nın annesine yaptığımızı düşünürsen.”

Kapa çeneni, diyorum.

Tyler diyor ki, Fransız hükümeti bizi Paris’in dışındaki bir yeraltı kompleksine götürebilirdi. Orada, bronzlaşma spreyle-

ri için uygulanan bir zehirliklik testinin parçası olarak birileri gözkapaklarımızı jiletle kesip çıkarabilirdi. Cerrah bile olmayan birileri; yarı vasıflı teknisyenler.

“Böyle şeyler oluyor” diyor Tyler. “Gazeteleri oku.”

Daha kötüsü, Tyler’ın Marla’nın annesi konusundaki planlarını ben de biliyordum. Ama onu tanıdığım günden beri ilk kez Tyler’ın gerçekten parası vardı. Tyler ciddi ciddi para kazanıyordu. Nordstrom aramış ve Noel’den önce teslim edilmek üzere Tyler’ın ev yapımı yüz sabunlarından iki yüz kalıp istemişti. Kalıp başına takribi perakende fiyatı yirmi dolardan. Cumartesi gecesi dışarıya çıkacak kadar paramız vardı. Gaz borusundaki sızıntıyı tamir ettirecek, dans etmeye gidecek kadar paramız vardı. Artık para derdi kalmadığına göre, belki de işimden ayrılabilirdim.

Tyler kendine Paper Street Sabun Şirketi adını taktı. İnsanlar, bugüne kadar gördükleri en iyi sabun olduğunu söylüyorlar.

“Daha kötüsü şu olabilirdi” diyor Tyler. “Yanlışlıkla Marla’nın annesini yiyebilirdin.”

Ağzıma doldurduğum Kung Pao Tavuğu’nu çiğneyerek Tyler’a çenesini kapamasını söylüyorum.

Bu cumartesi gecesi bulunduğumuz yer, kullanılmış otomobillerin sergilendiği bir araba pazarının en ön sırasında iki arabalık yer kaplamakta olan 1968 model bir Impala’nın ön koltuğu. Tyler’la ikimiz teneke kutulardan bira içerek konuşuyoruz ve bu Impala’nın ön koltuğu çoğu insanın kanesesinden daha geniş. Bulvarın bu kısmına yayılmış olan araba pazarlarına sektörde Ot Parkı deniyor. Buradaki her araba aşağı yukarı iki yüz dolara satılıyor. Gün içinde, bu pazarları işleten Çingeneler kontrplak ofislerinde dikilip ince uzun sigaralar içiyorlar.

Buradaki arabalar, liseli çocukların kullandığı o müthiş ilk arabalardan: Gremlin’ler ve Pacer’lar, Maverick’ler ve Hornet’ler, Pinto’lar, International Harvester marka pikaplar,

alçaltılmış Camaro'lar, Duster'lar ve Impala'lar. İnsanların sevdiği ve sonra kaldırıp attığı arabalar. Barınaklardaki hayvanlar. Hayırseverlerin kullanılmış eşya mağazalarındaki nedime elbiseleri. Gri, kırmızı ya da siyah macun çekilmiş kapılar, kimsenin zımparalamaya fırsat bulamadığı cila topaklarıyla ve çiziklerle kaplı kaportalar. Plastik tahtadan, plastik deriden, plastik kromdan iç aksam. Geceleri Çingeneler arabaların kapılarını kilitlemiyor bile.

Impala'nın kocaman sinemaskop ön camına boyayla yazılmış fiyatın arkasından, caddeden akıp giden arabaların far ışıkları geçiyor. Amerikan arabaları burada. İçinde oturduğumuz arabanın fiyatı doksan sekiz dolar. İçeriden bakınca insana seksen dokuz sent gibi görünüyor. Sıfır, sıfır, virgöl, sekiz, dokuz. Amerika sizden telefon bekliyor.

Buradaki arabaların çoğu yüz dolara satılıyor ve hepsinin sürücü camında "BU HALİYLE" diyen bir satış anlaşması asılı.

Impala'yı seçtik; çünkü cumartesi gecesini bir arabada uyuyarak geçirmek zorundaysak, bu arabanın koltukları hepsinden geniş.

Çin yemeği yiyoruz çünkü eve gidemiyoruz. İki seçeneğimiz vardı; ya burada uyuyacak ya da bütün geceyi gece kulüplerinde geçirecektik. Biz gece kulüplerine gitmiyoruz. Müzik o kadar yüksekmış ki insanın biyoritmini bozuyormuş, Tyler öyle diyor. Özellikle de baslar. Son gittiğimizde Tyler müziğin sesi yüzünden kabız olduğunu söyledi. Bir nedeni bu; biri de kulüplerin konuşulamayacak kadar gürültülü olması. Birkaç içkiden sonra herkes bütün dikkatlerin kendinde olduğunu sanıyor ama kimseyle en küçük ilişki kuramıyor.

İngiliz cinayet romanlarındaki cesetler gibi.

Bu geceyi bir arabada geçiriyoruz; çünkü Marla dün gece eve geldi ve polisi çağırıp annesini pişirdiğim için beni tutuklatacağını söyledi. Sonra evin içinde kapıları çarparak dolaştı, çığlık çığlığa benim bir canı ve yamyam olduğumu söyledi,

Reader's Digest ve *National Geographic* yığınlarını tekmeledi. Sonra ben onu orada bırakıp çıktım. Kısaca özetlemek gerekirse.

Regent Hotel'de yanlışlıkla kalkıştığı kasıtlı intihardan sonra Marla'yı polisi çağırırken hayal edemiyorum; ama Tyler bu gece dışarıda uyumamızın iyi olacağını düşündü. Ne olur ne olmaz diye.

Olur da Marla evi yakmaya kalkarsa diye.

Olur da Marla gidip bir silah bulursa diye.

Olur da Marla hâlâ evdeyse diye.

Ne olur, ne olmaz.

Odaklanmaya çalışıyorum:

*Beyaz yüzlü ay
Bakar ona yıldızlar
Öfke duymadan
Falan feşmekân, bitti*

Burada, belki doksan santim çapındaki kaskatı bakalit direksiyonu ve kotumun üstünden kıcımlı ısırarak çatlak vinleks döşmesiyle Impala'nın içinde oturmuş, elimde bir birayla bulvardan geçip giden arabalara bakarken, Tyler diyor ki: "Bir kere daha. Tam olarak ne olduğunu anlat bana."

Haftalardır, Tyler'ın bir dolap çevirdiğinin farkında değilmiş gibi davrandım. Bir keresinde Tyler'la birlikte Western Union ofisine gittim ve Marla'nın annesine bir telgraf çekmesini seyrettim.

KIRIŞ KIRIŞ OLDUM (stop) LÜTFEN YARDIM ET!
(son)

Tyler posta memuruna Marla'nın kütüphane kartını göstermiş ve telgraf formuna Marla'nın adını yazmıştı. Evet, diye bağırılmıştı Tyler, Marla bazen erkek ismi de olabiliyor, sen kendi işine bak.

Western Union'dan çıkmak üzereyken Tyler bana dedi ki, eğer beni seviyorsan, bana güvenmek zorundasın. Bu senin

bilmen gereken bir şey değil, dedi Tyler ve beni humus yemeye Garbanzo'ya götürdü.

Beni asıl korkutan, telgraftan çok, Tyler'la lokantaya gitmekti. Tyler o güne kadar hiçbir şeye, asla ama asla para ödememişti. Giyecek ihtiyacı için spor salonlarına, otellere gidiyor ve kayıp eşyalar listesinden giysi seçiyordu. Gene de Marla'nın yaptığından iyiydi bu. Marla çamaşırhanelere gidip kurutucuların içinden kot pantolon alıyor ve kullanılmış kot pantolon satın alan yerlere tanesi on iki dolardan satıyordu. Tyler hiç lokantaya gitmezdi ve Marla kırsımış falan değildi.

Ortada hiçbir neden yokken, Tyler Marla'nın annesine 7,5 kiloluk bir çikolata paketi göndermişti.

"Bu cumartesi gecesini bundan daha kötü kılacak bir başka şey de" diyor Tyler Impala'nın içinde, "kahverengi keşiş örümceği olabilirdi." Bu örümcek insanı ısırduğunda, sadece zehir değil, ısırığın çevresindeki dokuyu ayrıştıran bir sindirim enzimi ya da asit salgılıyordu. Böylece kolun, bacağın ya da yüzün resmen eriyip gidiyordu.

Bu gece bu olay patlak verdiğinde Tyler dışarıda saklanmaktaydı. Marla birden kapıda belirdi. Kapıyı bile çalmadan içeriye doğru uzandı ve "Kimse var mı?" diye bağırdı.

Ben mutfakta *Reader's Digest* okuyordum. Tamamen hazırlıksız yakalanmışım.

"Tyler" diyeseslendi Marla, "Evde misin? Gelebilir miyim?"

Tyler evde değil, diye bağırdım ona.

"Kabalaşma" diye bağırdı Marla.

Bu noktada artık ön kapıya varmış durumdaydım. Marla elinde bir Federal Express hızlı kargo paketiyle antrede duruyordu. "Dondurucuya bir şey koyacaktım da" dedi bana.

Marla mutfığa doğru yürürken, hayır, diyerek peşinden koştum.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Marla döküntülerini bu eve yığmaya başlamayacaktı.

“Ama tatlım” dedi Marla, “otelde dondurucu yok ve sen de bana izin vermiştin.”

Hayır, vermemiştim. Hayatta en son istediğim şey, Marla’nın teker teker süprüntülerini getirerek buraya taşınması.

Marla yanında getirdiği Federal Express paketini mutfak masasının üstünde yırtıp açmış, yerfıstığı şeklindeki dolgu köpüklerinin arasından beyaz bir şey çıkarmıştı ve o beyaz şeyi yüzüme doğru sallayarak, “Bu süprüntü değil” diyordu. “Şu anda annemden söz ediyorsun, ağzını topla.”

Marla’nın paketten çıkardığı şey, Tyler’in sabun için donyağı elde etmek üzere erittiği o beyaz maddeyle dolu bir sandviç torbasıydı.

“Eğer yanlışlıkla o sandviç torbalarının içindeki şeyi yemiş olsaydın, durum daha kötü olabilirdi” diyor Tyler. “Gecenin bir saatinde uyansan, o beyaz sümüksü şeyi sıkıp çıkarsan, Kaliforniya soğan çorbası tozuyla karıştırırsan ve o karışıma bana bana patates cipsi yeseydin, mesela. Ya da brokoli.”

Tam o dakikada, Marla’yla ikimiz mutfağın ortasında dikilirken, hayatta en istemediğim şey Marla’nın buzluğu açmasıydı.

O beyaz şeyle ne yapacağını sordum Marla’ya.

“Parizyen dudaklar” dedi Marla. “Yaşlandıkça insanın dudakları ağzının içine doğru çekilir. Dudaklarıma kolajen yaptırmak için biriktiriyorum. Bu dondurucunun içinde on beş kiloya yakın kolajenim var.”

Marla dudaklarının ne kadar büyük olmasını istiyordu acaba?

Beni korkutan ameliyatın kendisi, dedi Marla.

Federal Express paketinin içindeki şey, diyorum Tyler’a, sabun yaparken kullandığımız şeyin aynısıydı. Silikonun

tehlikeli olduğu anlaşılalı beri kolajen, kırışıklıkları gidermek, ince dudakları şişirmek ya da sarkık çeneleri toparlamakta kullanılan en gözde maddeye dönüşmüştü. Marla'nın anlattığına göre, piyasadaki ucuz kolajenin büyük bölümü sterilize edilmiş ve işlenmiş inek yağından yapıliyordu; ama bu ucuz kolajen insanın vücudunda uzun süre kalmıyordu. Kolajeni nerene şırınga ettirmişsen, diyelim ki dudaklarına, vücudun onu reddediyor ve yavaş yavaş kusmaya başlıyordu. Altı ay sonra gene ince dudaklı oluyordun.

En iyi kolajen, dedi Marla, senin kendi yağındır. Kendi kalçalarından emilen yağlar işlenir, temizlenir ve yeniden dudaklarına doldurulur. Veya işte, nerene istiyorsan. Kolajenin bu türlüğü vücudunda kalır.

Evdeki buzdolabında duran bu torbalar, Marla'nın kolajen güvenlik fonuydu. Marla'nın annesi ne zaman vücudunda fazladan yağ biriktirse, bu yağı aldırıyor ve paketletiyordu. Marla bu işleme “ambarlama” dendiğini söyledi. Marla'nın hiçbir zaman kendi yağı olmuyordu ve annesi, o ucuz inek kolajenlerine mahkûm olmasındansa aileden gelen bu kolajenin Marla'nın daha çok işine yarayacağını düşünüyordu.

Bulvarın kenarındaki sokak lambalarının ışığı camdaki satış sözleşmesinin üzerine vuruyor ve “BU HALİYLE” yazısını Tyler'ın yanağına düşürüyor.

“Örümcekler” diyor Tyler, “yumurta bırakabilir ve larvalar derinin altında tüneller açabilirdi. Hayatın ne kadar kötü olabilirdi, bir düşün.”

Şu anda, sıcak ve kıvamlı sosunun içindeki bademli tavuğunun tadı, Marla'nın annesinin kalçalarından çekilmiş bir şey gibi geliyor bana.

Tyler'ın ne yaptığını işte tam o anda, Marla'yla birlikte mutfakta dikilirken anladım.

KIRIŞ KIRIŞ OLDUM.

Ve Tyler'ın Marla'nın annesine neden çikolata gönderdiğini.

LÜTFEN YARDIM ET.

Marla, diyorum, buzluğa bakmasan senin için daha iyi olur.

“Ne yapmasam?” diyor Marla.

“Kırmızı eti ağızımıza sürmüyoruz” diyor Tyler, Impala'nın içinde. Tyler tavuk yağı da kullanamıyor; çünkü o zaman sabun sertleşip kalıp haline gelmeyecek. “Bu şey” diyor Tyler, “bize bir servet kazandırıyor. Kirayı o kolajen sayesinde ödedik.”

Diyorum ki, Marla'ya söylemen gerekirdi. Şimdi benim yaptığımı sanıyor.

“Saponifikasyon” diyor Tyler, “iyi sabun yapman için gerekli olan kimyasal reaksiyondur. Tavuk yağı işe yaramaz. Fazla tuz içeren başka yağlar da öyle.”

“Bak” diyor Tyler, “karşılammamız gereken büyük bir sipariş var. Yapacağımız şey, Marla'nın annesine biraz çikolata göndermek. Belki biraz da meyveli kek.”

Bunun işe yarayacağını sanmıyorum. Artık yaramayacak.

Uzun sözün kısası, Marla buzluğa baktı. Tamam, başlangıçta ufak bir arbede oldu. Onu durdurmaya çalıştım; sonra elindeki torba yere düşüp patladı, muşambaya yayılan o sıvışkan şeyden ötürü ikimizin de ayağı kaydı ve sonra öğürerek doğrulduk. Ben arkadan Marla'nın belini kavramıştım; siyah saçları suratımı dövüyordu, kolları iki yanına yapışmıştı ve ben durmadan aynı şeyi söylüyordum: Ben yapmadım, ben yapmadım. Ben yapmadım.

Ben değildim.

“Annem! Onu yerlere döktün!”

Sabun yapmamız gerekiyordu, diyorum, yüzümü Marla'nın kulağının arkasına yapıştırmış olarak. Pantolonumu yıkama-

mız, kirayı ödememiz, gaz borusundaki sızıntıyı tamir ettirmemiz gerekiyordu. Ben yapmadım.

Tyler yaptı.

“Ne demek istiyorsun sen?” diye bağıyor Marla ve eteğinin içinden sıyrılıp çıkıyor. Ben, kucağımda Marla’nın Hint desenli pamuklu eteği, yağlı mutfak zemininde ayağa kalkmak için debeleniyorum ve Marla, külodu, ince topuklu ayakkabıları ve köylü bluzuyla buzdolabının üst kapağını açıyor ve dondurucuda kolajen güvenlik fonu falan yok.

İçeride iki eski el feneri pili var; ama başka bir şey yok.

“Nerede annem?”

Yerde, kıcımın üstünde geri geri emeklemeye başlıyorum; muşambanın üstünde ellerim kayıyor, ayakkabılarım kayıyor ve kıcım kirli zeminin üstüne temiz bir şerit açıyor; Marla’dan uzağa, buzdolabından uzağa doğru. Ona söylerken Marla’nın yüzünü görmek zorunda kalmayayım diye, eteği yukarı kaldırıyorum.

Gerçeği söylerken.

Ondan sabun yaptık. Annenden. Senin annenden.

“Sabun mu?”

Sabun. Yağı kaynatıyorsun. Çamaşır sodasıyla karıştırıyorsun. Sabun oluyor.

Marla çılgılığı basınca, eteği suratına fırlatıyor ve kaçıyorum. Kayıyorum. Kaçıyorum.

Birinci katın içinde fırıldak gibi dönüyoruz. Marla beni kovalıyor; köşelerde yalpalayarak, hız almak için doğramalara tutunarak. Kayarak.

Duvar kâğıdındaki çiçeklerin arasında yağa ve yer kirine bulanmış el izleri bırakarak. Düşerek, ahşap kaplamaların üstüne savrularak, yeniden ayağa kalkıp koşarak.

Marla haykırıyor: “Annemi kaydattın!”

Anneni Tyler kaydattı.

Marla çılgılık çılgılığa bağıyor, tırnaklarından biri her an sırtımı sıyrıp geçiyor.

Annemi Tyler kaydattı.

“Annemi kaydattın!”

Ön kapı hâlâ açıktı.

Ve sonra, Marla kapı eşiğinde arkamdan bağırırken, ben ön kapıdan fırlayıp çıktım. Beton kaldırımlarda ayağım kaymadı ve arkama bakmadan koşmaya devam ettim. Tyler’ı buluncaya veya Tyler beni buluncaya kadar. Olanları Tyler’a anlatıncaya kadar.

Elimizde bira şişeleri, Tyler’la arabanın ön ve arka koltuklarına yayılıp oturuyoruz. Ben ön koltuktayım. Şu anda bile Marla muhtemelen evdedir, dergileri duvara fırlatıyor ve çığlık çığlığa benim bir puşt olduğumu, ikiyüzlü, kapitalist, kış yalayıcı bir orospu çocuğu, bir canı olduğumu söylüyordur. Marla’yla aramızdaki boşluğu dolduran kilometrelerce gecenin içinde böcekler, melanomlar ve et yiyen virüsler var. Şu anda bulunduğum yer o kadar da fena değil.

“Bir insanı yıldırım çarptığında” diyor Tyler, “kafası tüten bir beysbol topuna döner ve fermuarı kendi kendine lehimlenir.”

Dibe vurduk mu, diyorum, bu gece?

Tyler koltuğa yatıyor ve soruyor: “Şu anda Marilyn Monroe sağ olsaydı, sence ne yapıyor olurdu?”

İyi geceler, diyorum.

Arabanın tavan döşemesi lifler halinde tepemizden sarkıyor ve Tyler diyor ki: “Tabutunun kapağını tırmalıyor olurdu.”

On İki

Patronum, yüzünde o küçük tebessümüyle, masama fazlaca yaklaşmış olarak yanımda duruyor. Dudakları sıkıca birbirine yapışmış, incecik bir çizgiye dönmüş. Pantolonunun ağı dirseğıme değiyor. Bir iptal işlemi için yazmakta olduğum kapak sayfasından başımı kaldırıp bakıyorum. Bu sayfalar hep aynı cümleyle başlar:

“İşbu belge, Motorlu Araçlar Ulusal Güvenlik Yasası uyarınca düzenlenmiştir. Şirketimiz bir kusurun varlığına karar vermiş olup...”

Bu hafta sorumluluk formülünü uyguladım ve nasıl olduyorsa bu sefer A çarpı B çarpı C, geri çekme maliyetinden büyük çıktı.

Bu haftanın sorunu, cam sileceklerindeki kauçuk bıçağı yerinde tutan küçük plastik tutamaçlardı. Önemsiz bir kalem.

Etkilenen araba sayısı sadece iki yüz. İşçilik maliyeti yok gibi bir şey.

Geçen hafta daha sıradan bir haftaydı. Geçen haftanın sorunu, biyolojik bozukluklara yol açtığı bilinen bir maddeyle tabaklanmış bir deriydi. Sentetik nirret ya da onun kadar yasadışı olup da üçüncü dünya ülkelerinde hâlâ kullanılmakta olan bir şey. O kadar güçlü bir madde ki, onunla temas eden her hamile kadının karnındaki ceninde doğum kusurlarına yol açabilir. Geçen hafta Ulaştırma Bakanlığı'nı arayan olmadı. Kimse geri çekme işlemi başlatmadı.

Yeni deri çarpı işçilik maliyeti çarpı idari maliyet işleminin sonucu, şirketin ilk üç aylık kârını aşacaktır. Günün birinde hatamızı fark eden biri çıksa bile, altı bin beş yüz arabanın deri döşemelerini yenileme maliyetinin yanına bile yaklaşımdan bir sürü acılı aileye tazminat ödeyebiliriz.

Ama bu hafta bir geri çekme işlemi yürütüyoruz. Ve bu hafta uykusuzluk geri geldi. Uykusuzlukla birlikte, bütün dünya kafama üşüşüp mezarıma sıçmaya karar veriyor.

Patronum gri kravatını takmış, demek ki bugün günlerden salı.

Patronum masama bir kâğıt getiriyor ve bir şey kaybedip etmediğimi soruyor. Bu kâğıt fotokopi makinesinde bırakılmıştı, diyor ve okumaya başlıyor:

“Dövüş kulübünün ilk kuralı dövüş kulübü hakkında konuşmamaktır.”

Gözleri kâğıdın bir ucundan öbür ucuna gidip geliyor ve pis pis gülüyor.

“Dövüş kulübünün ikinci kuralı dövüş kulübü hakkında konuşmamaktır.”

Tyler'ın sözlerini patronumun ağzından çıkarken duyuyorum. Orta yaş göbeğiyle, masasının üstündeki aile fotoğrafıyla, erkenden emekli olup kışlarını Arizona çöllerinden birindeki bir karavan parkında geçirme hayalleriyle Patron Bey. Kaskatı kolalanmış gömlekleri ve salı öğleden sonrasının

değişmez berber randevularıyla patronum yüzüme bakıyor ve diyor ki:

“Umarım bu sana ait değildir.”

Ben Joe’nun Dizginlenemez Öfkesiyim.

Tyler benden dövüş kulübü kurallarını yazmamı ve kendisi için on kopya çıkarmamı istedi. Dokuz değil, on bir değil. On kopya, dedi Tyler. Ne var ki ben uykusuzum ve üç gündür uyuduğumu hatırlamıyorum. Bu, yazının aslı olmalı. On kopya çıkardım ve yazının aslını orada unuttum. Fotokopi makinesinin suratıma suratıma parlayan paparazzi ışığı. Uykusuzluğun dünyayla arama soktuğu uzaklık. Her şey bir kopyanın kopyasının kopyası. Hiçbir şeye dokunamazsın ve hiçbir şey sana dokunamaz.

Patronum okumaya devam ediyor:

“Dövüş kulübünün üçüncü kuralı, her dövüşte sadece iki kişi kapışır.”

Patronum okuyor:

“Aynı anda birden fazla dövüş olamaz.”

Şayet şu anda uyumakta değilsem, tam üç gündür uymadım. Patronum kâğıdı burnumun altına sokmuş sallıyor. Ne diyorsun buna, diyor. Mesai saatlerinde oynadığın küçük bir oyun mu bu? Sana bütün dikkatini işine vermek için para ödeniyor, savaş oyunlarıyla zaman öldürmen için değil. Fotokopi makinelerini özel işlerinde kullanman için de değil.

Ne diyorsun buna? Kâğıdı burnumun altına sokmuş sallıyor. Ne düşünüyorsun, diye soruyor, mesai saatlerini kendi küçük hayal dünyasında geçiren bir eleman konusunda ne yapmalıyım sence? Sen benim yerimde olsan ne yapardın?

Ne mi yapardım?

Yanağımdaki delik, gözlerimin etrafındaki morumsu siyah şişkinlik ve elimin dışında Tyler’in öpücüğünden kalma, kırmızı, kabarık yara izi. Kopyanın kopyasının kopyası.

Düşünceler.

Tyler neden dövüş kulübü kurallarının on kopyasını istedi ki?

Hindu ineği.

Şunu yapardım, diyorum. Bu kâğıt hakkında kiminle konuştuğuma çok dikkat ederdim.

Diyorum ki, bunu yazan kişi tehlikeli, psikozlu bir katile benziyor. Bu içine kapanık şizofren, büyük olasılıkla iş gününün herhangi bir anında kendini kaybedebilir ve karbin gazıyla çalışan bir Armalite AR-80 yarı otomatikle ofisten ofise saldırabilir.

Patronum öylece yüzüme bakıyor.

Bu herif, diyorum, muhtemelen, her gece evinde oturup kurşunlarının ucuna keskiyle bir haç işareti oyuyordur. Böylece, bir sabah işe gidip de o mızımız, o beceriksiz, o zavalılı, o ağlak, kıç yalayıcı, götlek patronunun karnına bir şarjör dolusu kurşunu boşalttığında, her kurşun o yivler boyunca parçalanacak ve karnının içinde domdom kurşunu gibi saçılarak o iğrenç bağırsaklarını kiloyla belkemiğinden dışarı dökcek. Sosis zarına benzeyen ince bağırsaklarındaki ağır çekim bir patlamayla bağırsak çakranın açıldığını düşün.

Patronum kâğıdı burnumun altından çekiyor.

Hadi, diyorum, biraz daha okusana.

Yok, cidden, diyorum, çok ilgi çekici bir şeye benziyor. Tamamen hasta bir zihnin ürünü.

Ve gülümsüyorum. Yanağımdaki deliğin göt deliğine benzeyen çeperi, bir köpeğin diş etleri kadar siyah. Gözlerimi çevreleyen şişliğin üstünde davul gibi gerilmiş olan derim bana cilalıymış gibi geliyor.

Patronum öylece yüzüme bakıyor.

Dur ben sana yardım edeyim, diyorum.

Diyorum ki, dövüş kulübünün dördüncü kuralı, aynı anda birden fazla dövüş olamaz.

Patronum bir kâğıda, bir bana bakıyor.

Diyorum ki, beşinci kural, dövüşten önce gömlekler ve pabuçlar çıkarılır.

Patronum bir kâğıda, bir bana bakıyor.

Belki de, diyorum, bu kafayı yemiş psikopat bir Eagle Apache kullanmayı tercih eder; çünkü Apache'ler otuz kurşunluk şarjör alır ve sadece dört buçuk kilo çekerler. Otuz kurşunla, psikopat kahramanımız maun masaları baştan başa geçip bütün genel müdür yardımcılarını öldürdüğü gibi, geriye direktörler için de birer kurşunu kalır.

Ağzımdan çıkanlar Tyler'ın sözleri. Melek gibi bir adamdım ben.

Patronuma boş boş bakıyorum. Patronumun mavi gözleri var; uçuk peygamberçiçeği rengine, mavi, masmavi gözler.

J 68 ve R 68 karbinli yarı otomatikler de otuz kurşunluk şarjör alır ve sadece üç buçuk kilo çekerler.

Patronum öylece yüzüme bakıyor.

İnsan korkuyor doğrusu, diyorum. Muhtemelen yıllardır tanıdığın birisidir bu. Muhtemelen bu herif senin hakkında her şeyi biliyordur; nerede yaşadığını, karının nerede çalıştığını ve çocuklarının hangi okula gittiğini.

Bütün bunlar çok yorucu ve çok ama çok sıkıcı geliyor birden.

Hem Tyler neden dövüş kulübü kurallarının on kopyasını istedi ki?

Söylemek zorunda olmadığım bir şey varsa, o da doğum kusurlarına yol açan deri döşemelerden haberdar olduğumdur. Satın alma görevlisini kandıracak kadar iyi görünen ama üç bin kilometrede bozulan uyduruk fren balatalarını biliyorum.

Torpedo gözündeki haritalarınızı tutuşturacak kadar ısınan klima reostasını biliyorum. Enjeksiyondaki geri parlama yüzünden kaç kişinin diri diri yandığını biliyorum. Patlamaya başlayan turbo güçlendiricilerin pervane kanatlarını yolcu bölmesine fırlatması sonucunda dizlerinden aşağısı kopmuş

insanlar gördüm. Tetkiklere gidip yanmış arabaları gördüm ve KAZA SEBEBİ'nin kayıtlara "meçhul" diye geçtiği raporları gördüm.

Hayır, diyorum, o kâğıt benim değil. Patronumun iki parmağı arasında duran kâğıdı tutuyor ve hızla çekip alıyorum. Kâğıdın kenarı galiba başparmağını kesiyor; çünkü patronumun eli birden ağzına gidiyor ve hararetle parmağını emmeye başlıyor, gözleri iri iri açılmış bir halde.

Belki de, diyorum, her bulduğun ıvır zıvırı tutup bana getirmemelisin.

Pazar akşamı Omuz Omuza Erkekçe'ye gidiyorum ve Trinity Piskoposluk'un bodrum katını neredeyse bomboş buluyorum. Bir tek Koca Bob orada. Vücudumdaki her kas sızım sızım sızlayarak içeri giriyorum; ama kalbim hâlâ güm güm atıyor ve düşünceler beynimde fırtına gibi savruluyor. Uykusuzluk böyledir işte. Kafadaki düşünceler bütün gece yayın yapar.

Bütün gece aynı şeyi düşünürsün: Uykuda mıyım? Uyudum mu ben?

Benim zavallılığımın alay eder gibi, Koca Bob'un tişörtünden fırlayan kollar bölük bölük kaslarla örülmüş. Kolları o kadar sert ki pırıl pırıl parlıyor. Koca Bob gülümsüyor; beni gördüğüne çok sevinmiş.

Koca Bob öldüğümü sanıyormuş.

Evet, diyorum ben de öyle.

"Neyse" diyor Koca Bob, "sana iyi haberlerim var."

Herkes nereye kayboldu?

"İşte iyi haber bu" diyor Koca Bob. "Grup dağıldı. Gelen olursa haber vereyim diye uğruyorum ben."

Gözlerim kapalı, ekoseli ucuzcu mağaza kanepelerinden birine çöküp oturuyorum.

"İyi haber şu ki" diyor Koca Bob, "artık yeni bir grup var. Ama bu yeni grubun ilk kuralı, kimseye ondan söz edemezsin."

Aman Tanrım.

Koca Bob diyor ki: "İkinci kural, kimseye ondan söz edemezsin."

Lanet olsun. Gözlerimi açıyorum.

Lanet olsun.

"Grubun adı dövüş kulübü" diyor Koca Bob, "ve cuma geceleri şehrin öbür ucundaki eski bir garajda toplanıyor. Perşembe geceleri, daha yakındaki bir garajda toplanan bir dövüş kulübü daha var."

O yerlerin ikisini de bilmiyorum ben.

"Dövüş kulübünün ilk kuralı" diyor Koca Bob, "dövüş kulübü hakkında konuşmamaktır."

Çarşamba, perşembe ve cuma geceleri Tyler makinistlik yapıyor. Daha geçen hafta maaş çekini gördüm.

Cumartesi geceleri Tyler benimle birlikte dövüş kulübüne geliyor.

"Her dövüşte sadece iki kişi kapışır."

Pazar sabahları eve sersefil dönüyor ve bütün öğleden sonrayı uyuyarak geçiriyoruz.

"Aynı anda birden fazla dövüş olamaz."

Pazar ve pazartesi geceleri Tyler garsonluk yapıyor.

"Dövüşten önce gömlekler ve pabuçlar çıkarılır."

Salı geceleri Tyler evde kalıp sabun yapıyor, sabunları ince kâğıtlara sarıp gönderiyor. Paper Street Sabun Şirketi.

"Her dövüş" diyor Koca Bob, "sürmesi gerektiği kadar sürer. Dövüş kulübünün kurucusu tarafından koyulmuş kurallardır bunlar."

"Onu tanıyor musun?" diye soruyor Koca Bob.

"Ben kendi gözlerimle hiç görmedim" diyor, "ama çocuğun adı Tyler Durden."

Paper Street Sabun Şirketi.

Onu tanıyor muymuşum.

Bilmem ki, diyorum.

Belki.

On Üç

Regent Hotel'e gittiğimde, Marla'yı sırtında bir bornozla llobide buluyorum. Marla beni işten aradı ve dedi ki, acaba spor salonundan, kütüphaneden, çamaşırhaneden ya da işten sonra yapmayı planladığım şey her neyse, ondan vazgeçip onu görmeye gidebilir miymişim?

Marla beni aradı çünkü benden nefret ediyor. Beni aramasının nedeni bu.

Kolajen güvenlik fonu hakkında tek kelime etmiyor Marla.

Marla bana diyor ki: "Benim için bir iyilik yapar mısın?" Marla bugün öğleden sonra yatakta yatıyormuş. Marla, Seyyar Aşevi'nin ölmüş komşuları için getirdiği yemeklerle karnını doyuruyor. Marla yemekleri alıyor ve komşuları-

nın uyumakta olduğunu söylüyor. Uzatmayalım, Marla bu öğleden sonra yatakta öylece yatıyormuş, Seyyar Aşevi'nin saat yarım ile iki arasında getirdiği yemekleri bekliyormuş. Marla'nın birkaç senedir sağlık sigortası yokmuş; o yüzden son zamanlarda yoklamaktan vazgeçmiş. Ama bu sabah Marla yoklamış ve eline bir yumru gelir gibi olmuş. Koltukaltında, yumrunun yakınındaki bezler aynı anda hem sert hem yumuşakmış. Marla bir yakınına haber verememiş çünkü onları korkutmak istememiş ve eğer bu önemsiz bir şeyse doktora kaptıracak parası da yokmuş; ama birisiyle konuşmaya ihtiyacı varmış ve başka birisinin de bir göz atmasını istiyormuş.

Marla'nın gözlerinin kahverengisi, fırında ısıtıldıktan sonra soğuk suya atılan bir hayvanınkine benziyor. Ebonitleştirme, galvanize etme ya da tavlama diyorlar buna.

Marla, eğer bakmasına yardım edersem kolajen olayını affedeceğini söylüyor.

Tyler'ı aramıyor çünkü onu korkutmak istemiyor, diye düşünüyorum. Marla'nın gözünde ben herhangi birisiyim, ona borcum var.

Yukarıya, Marla'nın odasına çıkıyoruz ve Marla bana doğada yaşlı hayvan görmediğimizi çünkü hayvanların yaşlanır yaşlanmaz öldüğünü söylüyor. Eğer hastalanır ya da çaptan düşerlerse, kendilerinden daha güçlü bir canlı onları öldürüyor. Hayvanlar yaşlanmak için yaratılmamışlar.

Marla yatağına uzanıyor, bornozunun kuşağını çözüyor ve bizim kültürümüzün ölümü uygunsuz bir şey haline getirdiğini söylüyor. Yaşlı hayvanlar doğadışı bir istisna olmalı.

Hilkat garibeleri.

Ben ona üniversitedeyken vücudumda çıkan siğili anlatırken, Marla soğuk soğuk terliyor. Siğil penisimde çıkmıştı ama ben çükümde diyorum. Aldırmak için tıp fakültesine gitmiştim. Siğili yani. Daha sonra babama anlatmıştım. Bu olaydan yıllar sonraydı ve babam gülerек aptallık ettiğimi söylemişti; çünkü siğiller

doğanın tırtıklı kaputlarıydı. Kadınlar onları severdi ve Tanrı bana bir ihsanda bulunmuştu.

Ellerimde hâlâ dışarının soğuğuyla Marla'nın yatağının yanında diz çökmüş otururken, Marla'nın soğuk tenini yavaş yavaş yoklarken, parmaklarımın arasındaki her santimetrede Marla'nın küçük bir parçasını yoğururken, Marla diyor ki, Tanrı'nın tırtıklı kaputları olan o siğiller kadınları rahim kanseri yapıyor.

İşte böylece kendimi, tıp fakültesindeki bir muayene odasında kâğıt örtünün üstünde otururken bulmuştum. Bir tıp öğrencisi çüküme bir kutu dolusu sıvı nitrojen püskürtüyor ve sekiz tıp öğrencisi onu seyrediyordu. Sağlık sigortanız yoksa başınıza gelecek olan budur. Onlar aletinize çük değil de penis derler; ama adına ne dersiniz deyin, üstüne sıvı nitrojen püskürtüldüğünde o kadar acır ki, onun yerine çükünüzü çamaşır sodasıyla yakmayı da deneyebilirsiniz.

Bunu söylediğimde Marla gülüyor, sonra parmaklarımın hareketsiz kaldığını görünce gülmesi kesiliyor. Bir şey bulmuş olabileceğimi düşünüyor.

Marla'nın solukları duyulmaz oluyor ve karnı davul gibi geriliyor. Kalbi, bir davulun gergin derisinin altından güm güm vuran bir yumruk gibi atmaya başlıyor. Ama hayır, ben konuşmakta olduğum için durdum. Durdum; çünkü bir anlığına ne o ne de ben Marla'nın yatak odasında değildik. İkimiz de yıllar öncesinde, tıp fakültesinde, o yapışkan kâğıdın üstünde oturuyorduk ve benim çüküm sıvı nitrojenden cayır cayır yanıyordu. Derken tıp öğrencilerinden biri çıplak ayaklarımı gördü ve iki geniş adımda odadan çıkıp gitti. Öğrenci üç gerçek doktorun arkasında odaya geri döndü ve doktorlar elinde sıvı nitrojen kutusunu tutan adamı dirsekleyip kenara itelediler.

Gerçek doktorlardan biri çıplak sağ ayağımı tuttu ve öbür gerçek doktorların suratına doğru kaldırdı. Üçü birden ayağıma baktı, orasını burasını mıncıkladı ve ayağın polaroid

resimlerini çekti. Tanrı'nın ihsanı olan siğili yarı yarıya donmuş olarak orada yarı çıplak oturan insanın geri kalanı hiç yoktu sanki. Sadece ayakta o. Öbür tıp öğrencileri de ayağı görebilmek için birbirlerini itelemekteydi.

“Ayağınızdaki bu kırmızı leke” diye sordu doktorlardan biri, “ne zamandır orada?”

Doktor doğum lekemden söz ediyordu. Benim sağ ayağımda bir doğum lekesi vardır. Babam, yanı başında küçük bir Yeni Zelanda olan koyu kırmızı bir Avustralya'ya benzediğini söyleyerek takılır bana. Ben de doktorlara bunu söyledim ve ortamdaki heyecan bir anda söndü. Çükümdeki soğuma yavaş yavaş geçiyordu. Nitrojenli öğrenci dışında herkes çıkıp gitti ve öyle bir hava oluştu ki sanki bıraksanız o da çıkıp gidecekti. O kadar hayal kırıklığına uğramıştı ki, çükümün başını tutup kendine doğru çekerken bir an bile gözlerime bakmadı. Siğilden arta kalan şeyin üstüne ince bir nitrojen bulutu aktı. Ne hissettin dersiniz, gözlerinizi kapayıp çükünüzün bin beş yüz kilometre uzunluğunda olduğunu düşünün, gene de o acıdan kaçamazsınız.

Marla gözlerini indirip elime ve Tyler'ın öpücüğünden kalan ize baktı.

Burada doğum lekeleriyle pek fazla karşılaşmıyorsunuz herhalde, dedim tıp öğrencisine.

Mesele o değil, dedi. Herkes doğum lekesinin kanser olduğunu sanmıştı. Genç erkeklerle musallat olan yeni bir kanser türü çıkmıştı. İnsanlar ayaklarında ve bileklerinde kırmızı lekelerle uyanıyorlardı. Lekeler hiç geçmiyor, bütün vücudunuza yayılıyordu ve sonra da ölüyordunuz.

Tıp öğrencisi dedi ki, doktorların ve herkesin o kadar heyecanlanmasının nedeni, sende bu yeni kanserden olduğunu sanmalarıydı. Bu hastalığa yakalanan çok az insan vardı; ama gitgide yayılmaktaydı.

Yıllar önceydi bu.

Kanser böyle işte, diyorum Marla'ya. Her zaman hatalar olabilir. Belki de önemli olan, vücudunun küçük bir parçasında bir aksilik çıkacak olursa, kendinin geri kalanını unutmamaktır.

“Çıkacak *olursa*” diyor Marla.

Nitrojenli öğrenci işini bitirdi ve siğilin birkaç gün içinde düşeceğini söyledi. Çıplak kıcımın yanında, o yapışkan kâğıdın üstünde ayağımın bir polaroid resmi duruyordu. Kimsenin istemediği ayak resmim. Dedim ki, bu resmi alabilir miyim?

O resim hâlâ odamdaki aynanın kenarında duruyor. Her sabah işe gitmeden önce o aynada saçımı tarıyorum ve bir zamanlar nasıl on dakikalığına kanser olduğumu hatırlıyorum. Kanserden de beter bir şeydi.

O şükran gününde ilk kez dedemle buz pateni yapmaya gitmediğimizi anlatıyorum Marla'ya, buz kalınlığı neredeyse on beş santimi bulduğu halde. Anneannem, hayatı boyunca sahip olduğu benlerin iyi görünmediği yerlere, alınına ya da kollarına, o küçük yuvarlak yara bantlarından yapıştırırdı hep. Benler saçaklanarak o bantlardan dışarı taşar veya kahverengiden maviye ya da siyaha dönerdi.

Anneannem hastaneden son kez çıktığında valizini dedem taşımıştı ve valiz o kadar ağırdı ki dedem kendini yan yatmış hissettiğinden yakınmıştı. Fransız asıllı bir Kanadalı olan anneannem o kadar iffetli bir kadındı ki asla insan içine mayoyla çıkmaz ve tuvalette çıkarabileceği sesleri maskelemek için her zaman musluğu açardı. Bir yarım mastektomi ameliyatından sonra Lourdes'li Meryem Ana Hastanesi'nden çıkarken anneannem ona demişti ki: “*Sen mi* kendini yan yatmış hissediyorsun?”

Dedeme sorarsanız bu olay bütün hikâyenin özetidir; anneannem, kanser, evlilikleri, hayatları. Bu olayı her anlatışında güler.

Ama Marla gülmüyor. Onu güldürmek istiyorum, rahatlatmak istiyorum. Kolajenden dolayı kendimi affettirmek için, Marla'ya vücudunda bulunacak bir şey olmadığını söylemek istiyorum. Bu sabah kendisi bir şey bulmuşsa, bir hataydı o. Bir doğum lekesiydi.

Marla'nın elinin üstünde Tyler'ın öpücüğünden kalma yara izi var.

Marla'yı güldürmek istediğim için, Chloe'yi son kez kucaklayışımı anlatmıyorum ona. Saçsız Chloe'yi; kel kafası ipek bir eşarpla sarmalanmış, sarı balmumuna batırılmış bir iskelet olan Chloe'yi. Sonsuza kadar kaybolup gitmeden önce Chloe'yi son bir kez kucaklamıştım. Ona korsana benzediğini söylemişim ve Chloe gülmüştü. Ben plaja gittiğimde her zaman sağ ayağımı altına alıp otururum. Avustralya ve Yeni Zelanda'yı. Ya da ayağımı kuma gömerim. İnsanlar ayağımı görürlerse onların kafasında ölmeye başlayacağımdan korkarım. Bende olmayan bu kanser her yerde artık. Bunu Marla'ya söylemiyorum.

Sevdiğimiz insanlar hakkında bilmek istemediğimiz o kadar çok şey var ki.

Onu rahatlatmak, onu güldürmek için, Abby'nin Köşesi'ne mektup yazan kadını anlatıyorum. Bu kadın yakışıklı ve başarılı bir cenaze levazımatçısıyla evleniyor ve nikâh gecesi adam kadını buz gibi suyla dolu bir küvete yatırıp vücudu buz kesene kadar orada tutuyor. Sonra yatakta hiç kıpırdamadan yatmasını söylüyor ve kadının uyuşmuş soğuk vücuduyla seks yapıyor.

İşin komik tarafı, kadın yeni gelin olarak yaptığı bu işi, izleyen on yıllık evlilik hayatında da yapmaya devam ediyor ve şimdi de Abby'ye mektup yazıp soruyor: "Acaba bunun bir anlamı olabilir mi?"

On Dört

Dayanışma gruplarını işte bu yüzden seviyordum. İnsanlar ölmekte olduğunuzu sanırlarsa, bütün dikkatlerini size veriyorlardı.

Bugün sizi son kez görüyor olmaları gibi bir ihtimal varsa, sizi gerçekten görüyorlardı. Çek defterleriyle ve radyo şarkılarıyla ve dağılmış saçlarıyla ilgili her şey pencereden uçup gidiyordu.

Bütün dikkatleri sizde oluyordu.

İnsanlar kendi konuşma sıralarını beklemek yerine sizi dinliyorlardı.

Ve konuştukları zaman da size hikâyeler anlatmıyorlardı. İki kişi konuşurken aranızda bir şey kuruluyordu ve daha sonra ikiniz de öncekinden farklı oluyordunuz.

Marla dayanışma gruplarına gitmeye ilk yumruyu bulduktan sonra başlamıştı.

İkinci yumrusunu bulduğumuzun ertesi günü Marla iki bacağına da naylon çorabının bir bacağına sokmuş olarak sıçraya sıçraya mutfığa geldi ve dedi ki: “Bak, ben denizkızı oldum.”

“Erkeklerin tuvalete ters oturup motosiklete binmiş numarası yapmaları gibi bir şey değil bu” dedi Marla, “Bu gerçek bir kaza.”

Omuz Omuzla Erkekçe’de Marla’yla tanışmamızın hemen öncesinde birinci yumru ortaya çıkmıştı. Şimdi bir de ikinci yumru vardı.

Bilmeniz gereken şu ki, Marla hâlâ hayatta. Marla’nın hayat felsefesi, bana söylediğine göre, ölmeye her an hazır oluşu. Marla’nın hayatındaki trajedi ise ölmüyor oluşu.

Marla ilk yumruyu bulduğunda bir kliniğe gitmişti. Orada, bekleme odasının üç yanındaki plastik sandalyelerde kamburunu çıkarmış oturan, korkuluğa dönmüş anneler görmüştü. Kadınların yanında, kucaklarına kıvrılmış ya da ayaklarının dibine yatmış, cansız görünümlü oyuncak çocuklar vardı. Çocukların gözleri çukura kaçmış, etrafı koyu renk halkalarla çevrelenmişti; bozulup pörsüyen portakallar ya da muzlar gibi. Anneler, çığırından çıkmış mantar enfeksiyonları yüzünden kepek yığınınına dönmüş saçlarını kaşıyıp duruyorlardı. Klinikteki herkesin incecik suratında dişleri o kadar kocaman duruyordu ki, diş denilen şeyin yiyecekleri parçalamak üzere derinizi delip çıkan kemik parçalarından başka bir şey olmadığı anlıyordunuz.

Sağlık sigortanız yoksa başınıza gelecek olan budur.

Daha kimsenin aklı başına gelmemişken bir sürü eşcinsel, çocuk sahibi olmak istemişti ve şimdi o çocuklar hastaydı, anneleri ölmekteydi ve babaları ölmüştü. Ve hastanenin sirke ve çiş karışımı o kusturucu kokusunun ortasında otururken, hemşirenin biri annelere sırayla kaç kilo kaybettiklerini ve

çocuğun ebeveyninin ya da vasisinin hayatta olup olmadığını sorarken, Marla kararını vermişti: Hayır.

Şayet ölecekse, Marla bunu bilmek istemiyordu.

Marla klinikten çıkıp köşeyi dönmüş ve Şehir Çamaşırhanesi'ne girmişti. Bütün kurutuculardaki kot pantolonları çalmış, sonra ona pantolon başına on beş dolar veren bir mağazaya kadar yürümüşü. Oradan çıkınca Marla kendine en kalitelisinden bir çift naylon çorap almıştı; kaçmayanlarından.

“Kaçmayan cinsten iyi çorapların bile” diyor Marla, “ilmekleri dışarı fırlıyor.”

Hiçbir şey durağan değil. Her şey eskiyip dağılıyor.

Marla dayanışma gruplarına gitmeye başlamıştı; çünkü başka kış bezlerinin etrafında olmak daha kolaydı. Orada herkesin bir derdi vardı. Ve bir süreliğine Marla'nın yüreği atmaktan vazgeçer gibi olmuştu.

Marla bir cenaze evinde işe girmiş, cenazelerini önceden ayarlamak isteyen insanlar için cenaze planları yapmaya başlamıştı. Bazen şişko kocaman erkekler ama çoğu zaman şişko kadınlar, küllerin koyulacağı kavanozların sergilendiği odadan ellerinde yumurtalık büyüklüğünde bir kavanozla çıkıyorlardı. O zaman Marla, arkadan bağladığı koyu renk saçları ve ilmekleri fırlamış çoraplarıyla girişteki masasında oturuyor ve şöyle diyordu: “Hanımefendi, sizin kendinizden haberiniz var mı? Yakılmış kafanızı bile o minicik şeyin içine sığdıramayız. İçeri gidin ve kendinize bowling topu büyüklüğünde bir kavanoz seçin.”

Marla'nın kalbi benim suratıma benziyordu. Dünyanın pislikleri, süprüntüleri. Kimsenin geri dönüştürme zahmetine katlanmayacağı, kullanılmış kış bezleri.

Dayanışma gruplarıyla klinik arasında gidip gelirken, Marla bir sürü ölü insanla tanışmıştı. Bu insanlar ölmüş ve öbür tarafa gitmişlerdi ve akşamları Marla'ya telefon ediyorlardı. Marla barlara gidiyor ve barmenin kendi adını anons

ettiğini duyuyordu; ama telefonu eline aldığı anda karşı tarafta kimse olmuyordu.

O sıralar Marla dibe vurmakta olduğunu sanmıştı.

“Yirmi dört yaşındayken” diyor Marla, “ne kadar hızlı düşebileceğin konusunda hiçbir fikrin yoktur; ama ben hızlı öğreniyordum.”

Marla ilk kez bir kül kavanozunu doldurduğunda yüzüne maske takmamıştı. Sonradan sümkürmüş ve mendilin üstüne Bay Falanca’nın kapkara pisliği çıkmıştı.

Paper Street’teki evde, telefon bir kez çalar ve açtığınızda hat kesilmiş olursa, birilerinin Marla’yı aramakta olduğunu anladınız. Sandığınızdan çok daha sık olurdu bu.

Paper Street’teki evde, bir dedektif dairemdeki patlamayla ilgili telefonlar etmeye başlamıştı. Tyler göğsünü omzuma dayayıp yanımda durur, ben bir kulağımı telefona yapıştırmışken öbür kulağıma bir şeyler fısıldardı. Dedektif bana ev yapımı dinamit üretebilecek birini tanıyıp tanımadığımı sorduğunda, “Felaket benim dönüşüm çizgimin doğal bir parçasıdır” diye fısıldadı Tyler. “Trajediye ve yok oluşa doğru bir dönüşüm.”

Dedektife dairemi havaya uçuran şeyin buzdolabım olduğunu söyledim.

“Fiziksel güçle ve mülkiyetle olan bağlarımı niçin koparıyorum?” diye fısıldadı Tyler. “Çünkü ancak kendimi mahvederek ruhumun gerçek gücünü keşfedebilirim.”

Dedektifin söylediğine göre dinamit yeterince saf değildi; içinde amonyum oksalat ve potasyum perklorit kalıntıları vardı. Bu bombanın evde yapıldığı anlamına gelebilirdi. Üstelik ön kapının üst kilidi kırılmıştı.

Ben o gece Washington, D.C.’deydim, dedim.

Telefondaki dedektif, birilerinin kapı kilidinin üstüne bir kutu Freon sıkmış, sonra da kilide bir çelik keski sokarak silindiri kırmış olduğunu anlattı. Hırsızların bisiklet çalmakta kullandıkları yöntemdi bu.

“Sahip olduklarımı yok eden kurtarıcı” dedi Tyler, “benim ruhumu kurtarma savaşındadır. Bütün aidiyetleri yolumdan kaldıran öğretmen beni özgür kılacaktır.”

Dedektif dedi ki, ev yapımı dinamiti yerleştiren kişi her kimse, patlamadan günler önce gazı açmış ve fırının pilot alevlerini söndürmüş olabilirdi. Gaz sadece tetikleyiciydi. Bu durumda gazın bütün eve yayılması günler alırdı. Sonunda gaz buzdolabının tabanındaki kompresöre ulaşmış ve kompresörün elektrik motoru patlamaya yol açmış olabilirdi.

“Söyle ona” diye fısıldadı Tyler. “Evet, ben yaptım. Her şeyi ben havaya uçurdum. Senden duymak istediği bu.”

Dedektife diyorum ki, hayır, ben gazı açık bırakıp şehirden ayrılmadım. Ben hayatımdan memnundum. O evdeki her mobilya parçasını seviyordum. Onlar benim bütün hayatımdı. Lambalar, sandalyeler, halılar, hepsi bendim. Mutfak dolaplarındaki tabaklar bendim. Saksılardaki bitkiler bendim. Televizyon bendim. O patlamayla havaya uçan bendim. Bunu anlayamıyor musun?

Dedektif bana şehir dışına çıkmamamı söyledi.

On Beş

Sayın Bay Başkan, makinistler ve bağımsız sinema işletmecileri sendikasının yerel biriminin değerli yöneticisi, sandalyesinde öylece kalakaldı.

Adamın yolunda gittiğini sandığı her şeyin altında, arkasında ve içinde ne zamandır korkunç bir şey büyümekteydi.

Hiçbir şey durağan değil.

Her şey parçalanıp dağılıyor.

Bunu biliyorum; çünkü Tyler biliyor.

Tyler üç yıldır bir sinema zinciri için film birleştirme ve ayırma işi yapmaktaydı. Filmler, metal bir çantaya yerleştirilen altı ya da yedi küçük bobin halinde bir salondan öbürüne taşınırlar. Tyler'ın işi, bu küçük bobinleri bir buçuk metrelik bir bobinde birleştirerek, filmi kendiliğinden alan ve geriye

saran projektörlere uygun hale getirmekti. Yedi sinema, sine-
ma başına en az üç salon, her hafta değişen filmler derken, üç
yılın sonunda Tyler'in elinden yüzlerce kopya geçmişti.

Ne yazık ki, filmi kendiliğinden alan ve geriye saran pro-
jektörlerin çoğalması sonucunda, sendikanın artık Tyler'a
ihtiyacı kalmamıştı.

İş sıkıcı bir işti ve parası da kötüydü, dolayısıyla başkana
göre, bağımsız ve birleşik sinemalar birleşik makinistleri bir-
leşik sendikası Tyler'a nezaketle kapıyı göstermekle aslında
ona iyilik yapıyordu.

Tyler bunu kovulma olarak görmemeliydi. Eleman azaltı-
mı olarak görmeliydi.

Sayın Başkan, soktuğu kazığı kanırtırcasına, Tyler'a bizzat
diyor ki: "Başarımızdaki katkından ötürü sana teşekkür ede-
riz."

Rica ederim, ne önemi var, diyor Tyler ve sırtıyor. Sendika
maaş çeklerini göndermeye devam ettiği sürece, Tyler'ın
ağzından tek söz çıkmayacak.

"Bunu erken emeklilik gibi görebilirsin" diyor Tyler,
"emeklilik maaşı da olan cinsten."

Tyler'in elinden yüzlerce kopya geçmişti.

Filmler dağıtımcılara geri gitmişti. Filmler yeniden göste-
rime girmişti. Komediler. Dramalar. Müzikaller. Aşk filmleri.
Macera filmleri.

İçlerinde Tyler'ın tek karelik pornografik görüntüleriyle
birlikte.

Sadomi. Oral seks. Sado-mazoşizm.

Tyler'ın kaybedecek bir şeyi yoktu.

Tyler bu dünyanın piyonuydu; kimsenin gözünde bir
değeri yoktu.

Pressman Hotel'in müdürüne ben de aynı şeyleri söyleye-
cektim. Tyler öyle öğretmişti bana.

Tyler'ın öteki işinde, Pressman Hotel'de, Tyler kendisinin
bir hiç olduğunu söyledi. Ölmesi ya da kalması kimsenin

umrunda değildi ve tamamen karşılıklı bir duyguydu bu. Otel müdürünün odasında, kapının dışında güvenlik görevlileri otururken, ben de işte bunları söyleyecektim.

Her şey bittikten sonra Tyler'la geç saatlere kadar oturduk ve birbirimize hikâyemizi anlattık.

Makinistler sendikasına gitmesinin hemen ardından, Tyler beni Pressman Hotel'in müdürüyle hesaplaşmaya gönderdi.

Tyler'la ikimiz gitgide tek yumurta ikizleri gibi birbirimize benzemeye başlamıştık. İkimizin de elmacikkemikleri yamulmuştu. İkimizin derisi de hafızasını kaybetmiş, yumruğu yedikten sonra geri döneceği yeri hatırlamaz olmuştu.

Benim yaralarım dövüş kulübündendi; Tyler'ın suratı ise makinistler sendikasının başkanı tarafından yamyassı edilmişti. Tyler sendika binasından sürüne sürüne çıktıktan sonra, ben de Pressman Hotel'in müdürünü görmeye gittim.

Orada oturdum, Pressman Hotel'in müdürüne ait odada.

Ben Joe'nun Sırıtkan İntikamıym.

Otel müdürünün söylediği ilk şey, konuşmak için üç dakikam olduğuydu. İlk otuz saniyede, çorbanın içine nasıl işediğimi, *creme brûlée*'lerin üstüne nasıl osurduğumu, hindiba oturtmaların üstüne nasıl hapsirdiğimi anlattım ve şimdi ortalama haftalık yevmiyem artı bahşişlere eşit bir tutarın bana her hafta gönderilmesini istediğimi söyledim. Karşılığında ben de artık işe gelmeyecek ve gazetelere ya da kamu sağlığı kuruluşlarına gözyaşı ve pişmanlık dolu bir itirafta bulunmayacaktım.

Gazete manşetleri:

Sorunlu Garson Yemekleri Pislettiğini İtiraf Etti.

Evet, diyorum, beni hapse atabilirler. Beni asabilir, taşaklarımı koparabilir, sokaklarda sürükleyebilir, derimi yüzebilir ve vücudumu çamaşır sodasıyla dağlayabilirler ama neye yarar; Pressman Hotel her zaman, dünyanın en zengin insanların çiş yediği otel olarak bilinecek.

Ağzımdan çıkanlar Tyler'ın sözleri.

Halbuki melek gibi bir adamdım ben.

Makinistler sendikasyndaki odada, sendika başkanı onu yumrukladıktan sonra Tyler kahkahalar atmıştı. O tek yumruk Tyler'ı sandalyesinden fırlatmıştı ve Tyler duvara yapıştığı yerden kahkahalarla gülmüştü.

“Hadi durma, beni öldüremezsın” demişti Tyler gülerek. “Seni geri zekâlı orospu çocuğu. İstersen ağzımı burnumu kır; ama beni öldüremezsın.”

Senin kaybedecek çok şeyin var.

Benim hiçbir şeyim yok.

Senin her şeyin var.

Hadi durma, yapıştır mideme. Suratıma bir tane daha geçir. İstersen dişlerimi dök; ama maaş çeklerini göndermeyi unutma. İstersen kaburgalarımı kır; ama ödemeyi bir hafta aksatırsan, her şeyi açıklarım. Ülkedeki her sinema salonunun ve her dağıtımcının ve çocuğu *Bambi*'de kalkık bir yarak görmüş olabilecek her annenin açtığı davalar seni ve o küçük sendikanı bitirir.

“Ben pisliğim” demişti Tyler. “Senin ve bütün dünyanın gözünde ben pisliğin, iğrencin, ruh hastasının tekiyim” demişti Tyler sendika başkanına. “Nerede yaşadığım, ne hissettiğim, ne yiyip ne içtiğim, çocuklarımin karnını nasıl doyurduğum ya da hastalandığımda doktor parasını nerden bulduğum senin umurunda bile değil. Ve evet, aptal, bıkkın ve güçsüzüm; ama gene de senin çözmen gereken bir sorunum.”

Pressman Hotel'deki odada otururken, dövüş kulübü dudaklarımin hâlâ on kadar parçaya bölünmüş durumdaydı. Yanağımdaki göt deliği gözünü Pressman Hotel'in müdürüne dikmiş bakarken, her şey bayağı inandırıcı duruyordu.

Esas itibarıyla, Tyler ne söylediyse ben de onu söyledim.

Sendika başkanı, Tyler'ı yere yıktıktan ve Tyler'ın yumruklarına karşılık vermediğini gördükten sonra, hayatta hiçbir zaman ihtiyaç duymayacağı irilikteki Cadillac kasası cüsse-

siyle Sayın Başkan, burnu dikişli zarif ayakkabısını kaldırıp Tyler'ın kaburgalarına tekmeyi oturtmuştu ve Tyler gül-müştü. Tyler büzüşüp tortop olduktan sonra Sayın Başkan ayakkabısını Tyler'ın böbreklerine gömmüştü; ama Tyler'ın gülmesi kesilmemişti.

“Devam et, içinde kalmasın” demişti Tyler. “Güven bana. Kendini çok daha iyi hissedeceksin. Harika hissedeceksin.”

Pressman Hotel'deki odada, otel müdürüne telefonu kul-lanıp kullanamayacağımı sordum ve gazetenin yerel haberler bölümünün numarasını çevirdim. Otel müdürünün bakışları altında şunları söyledim:

Merhaba, dedim, ben politik bir protesto kapsamında korkunç bir insanlık suçu işledim. Amacım, hizmet endüstrisindeki işçilerin maruz kaldığı sömürüyü protesto etmektir.

Eğer hapse girersem, sadece çorbaya işeyen dengesiz bir serseri olmayacağım. Kahramanlık mertebesinde bir şey olacak bu.

Robin Hood Garson, Ezilenlerin Savunucusu.

Pressman Hotel'in müdürü ahizeyi yavaşça elimden aldı. Artık orada çalışmamı istemediğini söyledi bana. O andaki görüntüm buna uygun değildi.

Müdürün masasının başında dikilirken, dedim ki, nasıl yani?

Bu görüntü hoşuna gitmiyor mu?

Ve hiç duraksamadan, gözlerimi müdürün üstünden ayırmadan, merkezkaç kuvveti noktası etrafında kolumu döndürerek yumruğu savurdum ve burnumdaki çatlamış yara kabuklarından taze kanlar fışkırdı.

Durup dururken, Tyler'la ilk dövüştüğümüz gece geldi aklıma. *Bana bütün gücünle vurmanı istiyorum.*

Bu o kadar da sert bir yumruk değil. Kendimi bir kere daha yumrukladım. Aslında çok iyi görünüyordu, fışkıran kanlar falan; ama ben kendimi geri geri duvara doğru savur-

dum, korkunç bir ses çıkardım ve duvarda asılı olan tabloyu kırdım.

Ben böyle soytarılık ederken, kırılan camlar ve çerçeve ve içindeki çiçekli resim ve kanlar da benimle birlikte yerlere saçıldı. Kanlar yerdeki halıya dağılırken ben doğruldum, otel müdürünün masasının köşelerinde kanlı korkunç el izleri bırakarak kendimi yukarı çektim ve lütfen, dedim, lütfen bana yardım et; ama bunu söylerken gülmeye başladım.

Yardım et, lütfen.

Lütfen bir daha vurma bana.

Kendimi yeniden yere bıraktım ve geçtiğim yeri kanımla boyayarak halının üstünde emeklemeye başladım. Söyleyeceğim ilk söz *lütfen* olacak. O yüzden ağzımı açmıyorum. Canavar, Çin halısını süsleyen güzelim buketlerin ve çelenklerin üstünde sürünerek ilerliyor. Burnumdan dışarı akan kanlar gerisingeri boğazıma ve ağzıma doluyor, sıcak sıcak. Öfkeli canavar, pençelerindeki kana yapışmış hav ve tozla birlikte halının üstünde sürünüyor. Ve sonunda, Pressman Hotel'in müdürünü çubuk desenli bileğinden yakalayıp repliğini söyleyecek kadar ilerlemeyi başarıyor.

Lütfen.

Söyle.

Lütfen kelimesi, bir kan baloncuğuyla birlikte dışarı çıkıyor.

Söyle.

Lütfen.

Sonra balon patlıyor ve her yana kan boşalıyor.

Ve işte Tyler, haftanın her gecesi bir dövüş kulübü başlatma özgürlüğüne böyle kavuştu. Bu olaydan sonra yedi dövüş kulübü kuruldu. Derken dövüş kulüplerinin sayısı önce on beşe, sonra yirmi üçe çıktı; ama Tyler hâlâ yenilerini istiyordu. Para aralıksız geliyordu.

Lütfen, diyorum Pressman Hotel'in müdürüne, parayı ver bana. Ve gene gülüyorum.

Lütfen.

Ve lütfen, bana bir daha vurma.

Senin öyle çok şeyin var ki. Benim hiçbir şeyim yok. Ve kanlı ellerimle Pressman Hotel'in müdürünün çubuk desenli bacaklarından yukarı tırmanmaya başlıyorum. Müdür sırtını sıkıca duvara yaslamış, ellerini arkasında kalan pencere pervazına koymuş. İncecik dudakları bile dişlerinden geriye çekilmiş gibi duruyor.

Canavar, kanlı pençelerini müdürün pantolonunun beline geçiriyor, beyaz kolalı gömleğe yapışmak üzere kendini yukarı çekiyor ve ben kanlı ellerimi müdürün yumuşak bileklerine doluyorum.

Lütfen. Öyle bir sırtıyorum ki, dudaklarımdaki çatlaklar yarıyor.

Müdür çığlıklar atarak ellerini benden ve kanımdan ve ezilmiş burnumdan kurtarmaya çalışırken bir itiş kakış oluyor, yerdeki pislikler her ikimizin üstündeki kanlara yapışıyor ve işte tam o anda, en muhteşem anımızda, güvenlik görevlileri içeri girmeye karar veriyor.

On Altı

Bugün gazetelerde bir haber var: Birisi Hein Binası'nın on ile on beşinci katları arasındaki bir ofise gizlice giriyor, ofis pencerelerinden dışarı tırmanıyor ve binanın güney yüzüne beş katı birden kaplayan dehşetengiz bir maske çizdikten sonra her bir gözün tam ortasına rastlayan pencereleri ateşe veriyor. Böylece şafak vaktinde o dev gözler; alev alev, canlı, kaçılması olanaksız gözler şehre tepeden bakıyor.

Gazetenin birinci sayfasındaki surat öfkeli bir balkabağına benziyor; bir Japon iblisine, gökyüzünde asılı duran açgözlü bir ejderhaya benziyor. Dumanlar da bir cadının kaşları ya da bir şeytanın boynuzları gibi. Ve insanlar, kafalarını yukarı kaldırmış, bağışıyorlar.

Nedir bunun anlamı?

Bunu kim yapmış olabilir? Ve alevler söndükten sonra bile surat orada kalıyor, üstelik daha beter görünüyor. O oyulmuş gözler sanki sokaktaki herkesi seyrediyor; ama bir yandan da ölü gibi duruyor.

Bu tip şeylere gazetelerde her geçen gün daha çok rastlanıyor.

Tabii insan bunları okuyunca, aklına hemen bunun Kargaşa Projesi'nin işi olup olmadığı geliyor.

Gazetede, polislerin elinde yeterli ipucu olmadığı yazıyor. Gençlik çeteleri midir, uzaylılar mı, bunu yapan her kimse artık, ellerinde siyah sprey boya kutularıyla çıkıntılardan aşağı tırmanır ve pervazlardan sarkarken düşüp ölebilirlerdi.

Acaba Tahribat Komitesi miydi; yoksa Kundaklama Komitesi mi? Büyük olasılıkla dev surat, geçen haftaki ev ödevleriydi.

Tyler biliyordur bunu. Ama Kargaşa Projesi'nin ilk kuralı, Kargaşa Projesi'yle ilgili soru sormamaktır.

Kargaşa Projesi'ne bağlı Saldırı Komitesi'nin son toplantısında Tyler diyor ki, bir silahı ateşlemenin ne demek olduğunu geçen hafta herkese göstermişim. Silahın yaptığı tek şey, bir patlamayı belli bir doğrultuya yöneltmektir.

Saldırı Komitesi'nin son toplantısına Tyler bir silah ve telefon rehberinin sarı sayfalarını getirmişti. Saldırı Komitesi, dövüş kulübünün cumartesi geceleri toplandığı bodrum katında toplanır. Her komitenin toplanma günü farklıdır:

Kundaklama pazartesi toplanır.

Saldırı salıları.

Tahribat çarşambaları toplanır.

Yanlış Bilgilendirme ise perşembeleri.

Örgütlü Kaos. Anarşi Bürokrasisi. Falan filan.

Dayanışma grupları. Bir çeşit.

Neyse işte, salı gecesi, Saldırı Komitesi gelecek hafta için bazı önerilerde bulunuyor. Tyler önerileri okuyor ve komiteye ev ödevini veriyor.

Ertesi hafta aynı gün, Saldırı Komitesi'ndeki herkes, yenik çıkacağı bir kavgaya tutuşmuş olacak. Ve bunu dövüş kulübünde yapmayacak. Sanıldığından daha zor bir şey bu. Sokaktaki bir adam, dövüşmemek için ne mümkünse yapacaktır.

Burada amaç, sokaktaki herhangi birini, hayatında hiç dövüşmemiş bir adamı kavgaya kışkırtıp onu kulübe kazandırmak. Kazanma duygusunu hayatında ilk kez yaşamasını sağlamak. Adama patlama fırsatı vermek. Ağzınızı burnunuza dağıtmasına izin vermek.

Bunu becerebilirsiniz. Eğer adamı yenerseniz, çuvaldınız demektir.

“Bizim görevimiz” diyor Tyler komiteye, “hâlâ nasıl bir güce sahip olduklarını bu adamlara hatırlatmak.”

Bu kısım Tyler'ın motivasyon konuşması. Sonra Tyler önündeki mukavva kutuda duran katlanmış kâğıt parçalarını teker teker açıyor. Her komitede, sonraki haftaya ilişkin eylem önerileri bu yöntemle sunulur. Önerini komitenin bloknotuna yazarsın. Sayfayı yırtar, katlar ve kutuya atarsın. Tyler önerilere bakar ve kötü fikirleri çıkarıp atar.

Beğenmediği her öneri için, Tyler kutuya katlanmış boş bir kâğıt parçası koyar.

Sonra komitedeki herkes kutudan bir kâğıt çeker. Tyler bana bu yöntemi şöyle anlattı: Eğer boş kâğıt çekerseniz, o hafta sadece ev ödevinizi yapmakla yükümlüsünüz demektir. Ama çektiğiniz kâğıtta bir öneri varsa, o zaman o hafta sonu ithal bira festivaline gitmek ve kimyasal bir tuvaleti kullanmakta olan bir adama sataşmak zorundasınızdır. Eğer bunu yaparken dayak yerseniz, daha çok takdir toplarsınız. Ya da alışveriş merkezindeki bir defileye gidip asma kattan aşağı çilek jölesi dökmek durumundasınızdır.

Eğer tutuklanırsanız, Saldırı Komitesi'nden atılırsınız. Eğer gülerseniz, Saldırı Komitesi'nden atılırsınız.

Kimlerin dolu kâğıt çektiğini hiç kimse bilmez ve Tyler dışında hiç kimse bütün önerilerin neler olduğunu, hangileri-

nin kabul edilip hangilerinin çöp sepetini boyladığını bilmez. Haftanın sonraki günlerinde, kimliği bilinmeyen birinin, şehir merkezinde, üstü açık bir Jaguar'ın sürücüsünün üstüne atladığını ve arabayı bir süs havuzuna doğru sürdüğünü gazetelerde okuyabilirsiniz.

İnsan ister istemez merak eder. Acaba benim çekmiş olabileceğim bir komite önerisi miydi bu?

Sonraki salı gecesi, Saldırı Komitesi'nin sonraki toplantısında, karanlık bodrum katındaki tek ışığın altında etrafınıza bakınır ve Jaguar'ı zorla havuza sürenin kim olduğunu merak edersiniz.

Sanat müzesinin çatısına tırmanıp heykel salonunun girişine boya fırlatan kimdi?

Hein Binası'nın cephesine o yanan şeytan maskesini kim çizdi?

Hein Binası görevinin yerine getirileceği gece, muhtemelen, hukuk memurlarından ve muhasebecilerden ve kuryelerden oluşan bir grup, her Tanrı'nın günü oturdukları ofislere gizli gizli girmişti. Kargaşa Projesi'nin kurallarına aykırı olmasına rağmen belki biraz sarhoştular. Olanaklar elverdiğince kapıları giriş kartlarıyla açmış ve açamadıkları kilitlere Freon sıkarak silindirleri kırmışlardı. Sonra, ipleri tutmakta birbirlerine güvenerek, her gün hayatlarının saatbesaat ellerinden kaydığını hissettikleri bu ofislerde hızlı bir ölümü göze alarak kendilerini aşağı bırakmış, ipin ucunda salınarak binanın tuğla cephesi boyunca aşağı inmişlerdi.

Ertesi sabah aynı memurlar, aynı müşteri temsilcisi asistanları, güzelce arkaya taranmış saçlarıyla, uykusuzluktan biraz sersemlemiş ama ayık ve kravatlı bir halde, kalabalığın arasına karışmıştı. Her bir dev gözün ortasındaki kırık, tüten delikten aşağı sular dökülürken, etraftaki kalabalığın meraklı yorumlarına, polislerin bağırış çağrışlarına kulak vermişlerdi. Kim yapmış olabilir? Lütfen herkes geri çekilsin, hemen.

Tyler'ın bana gizlice söylediğine göre, bir toplantıda sunulan iyi önerilerin sayısı hiçbir zaman dördü geçmiyordu. Yani, boş bir kâğıt yerine gerçek bir öneri çekme şansınız yaklaşık onda dörttü. Saldırı komitesinde Tyler'la birlikte yirmi beş kişi var. Herkes ödevini öğreniyor: Kalabalık bir yerde bir kavgaya tutuşup yenileceksin. Sonra herkes kutudan bir kâğıt çekiyor.

Bu hafta Tyler onlara dedi ki: "Gidip kendinize bir silah satın alın."

Tyler çocuklardan birine telefon rehberinin sarı sayfalarını verdi ve çocuğa bir reklam seçip koparmasını söyledi. Sonra rehberi yanındakine geçir. Silah almak ya da ateş etmek için birden fazla kişi aynı yere gitmeyecekti.

"Bu" dedi Tyler ve ceketinin cebinden bir silah çıkardı, "bu bir silah ve iki hafta içinde, her biriniz yaklaşık bu büyüklükte bir silah edinecek ve toplantıya getireceksiniz."

"Nakit öderseniz daha iyi" dedi Tyler. "Bir dahaki toplantıda hepiniz silahlarınızı değiş tokuş edecek ve satın aldığınız silah için kayıp başvurusunda bulunacaksınız."

Kimse bir şey sormadı. Kargaşa Projesi'nin ilk kuralı soru sormamaktır.

Tyler silahı elden ele dolaştırdı. Büyüklüğüne göre o kadar ağırdı ki, sanki devasa bir şey, bir dağ ya da bir güneş parçalanıp eritilmiş de öyle yapılmıştı. Komitedeki çocuklar silahı iki parmaklarıyla tuttular. Herkes silahın dolu olup olmadığını sormak istiyordu; ama Kargaşa Projesi'nin ikinci kuralı soru sormamaktır.

Silah belki doluydu, belki değildi. Belki de her zaman en kötü olasılığa hazır olmak gerek.

Kargaşa Projesi'nin üçüncü kuralı, mazeretlere izin yoktur.

"Tetik" dedi Tyler, "horozu serbest bırakır ve horoz da barutu ateşler."

Dördüncü kural, yalan söylemek yasaktır.

“Patlama sonucunda metal bir mermi kovanın açık ucundan dışarı fırlar ve silahın namlusu patlamakta olan barutu ve son hızla fırlayan mermiyi belli bir doğrultuya yöneltir” dedi Tyler. “Topun ağzından fırlatılan bir adam gibi, yeraltındaki yuvasından gökyüzüne fırlayan bir roket gibi, fışkırttığınız semen gibi, tek bir doğrultuya.”

Tyler Kargaşa Projesi’ni yarattığında, projenin amacının başka insanlarla hiçbir ilgisi olmadığını söylemişti. Başka insanların zarar görüp görmemesi Tyler’in umurunda değildi. Amaç, tarihi yönlendirme gücüne sahip olduklarını projedeki herkese öğretmektir. Bizler, her birimiz, dünyanın gidişatına yön verebiliriz.

Tyler Kargaşa Projesi fikrini dövüş kulübünde bulmuştu.

Bir gece ben, dövüş kulübünde, ilk kez gelen biriyle dövüşmüştüm. O cumartesi gecesi, melek suratlı genç bir çocuk ilk dövüşü için dövüş kulübüne gelmişti ve ben de onu dövüşe çağırmıştım. Kuraldır bu. Dövüş kulübündeki ilk gecenizde dövüşmek zorundasınızdır. Bunu biliyordum ve onu dövüşe çağırdım; çünkü uykusuzluk yeniden başlamıştı ve içimde güzel bir şeyleri kırıp dökme isteği vardı.

Yüzümün büyük bölümü hiçbir zaman iyileşme fırsatı bulamadığından, görünüş açısından kaybedecek bir şeyim yoktu. Patronum, işyerinde, yanağımdaki hiç kapanmayan delik için ne yaptığımı sormuştu. Ona dedim ki, kahve içtiğim zaman iki parmağımla deliği kapatıyorum, kahve dışarı akmasın diye.

Bir kafakol hareketi vardır; karşıdaki adama ancak bayılmamaya yetecek kadar hava bırakır. Ve o gece ben dövüş kulübünde yeni katılımcımızın o güzel melek suratını yamyası ettim. Önce yumruğumun kemikli yüzüyle giriştim oğlanın suratına, durmaksızın inip kalkan bir havaneli gibi; sonra, çocuğun dudaklarını delip dışarı uğrayan dişleri parmak kemiklerimi acıtmaya başlayınca, sımsıkı kenetlenmiş yum-

ruğumun tabanıyla. Sonra çocuk kollarımın arasından kayıp paçavra gibi yere yığıldı.

Daha sonra Tyler, bir şeyi bu kadar amansızca ezişime o güne kadar hiç şahit olmadığını söyledi. O gece Tyler, dövüş kulübünde çıtaı yükseltmesi ya da kapısına kilidi vurması gerektiğini anlamıştı.

Ertesi sabah kahvaltı masasında otururken, “Dün gece manyak gibiydin, psikopat herif” dedi. “Nereden geliyordun?”

Kendimi bok gibi hissettiğimi, dün gecenin beni hiç gevşetemediğini söyledim. En küçük bir tat alamamıştım. Belki de bu iş bir çeşit bağımlılığa dönüşmüştü. Dövüşmek insanı kesmez oluyordu ve belki artık dövüşü bırakıp daha büyük bir şeye yönelmem gerekiyordu.

Kargaşa Projesi fikri Tyler’ın aklına işte o sabah geldi.

Gerçekte neyle dövüşmekte olduğumu sordu Tyler.

Tyler’ın hep söylediği gibi hissediyordum kendimi; tarihin süprüntü ve kölelerinden biri olarak. Hayatta hiçbir zaman sahip olamayacağım bütün güzellikleri yıkıp yok etmek istiyordum. Amazon yağmur ormanlarını yakmak istiyordum. Uzaya klorofluorokarbon gazları pompalayıp ozon tabakasında koca koca delikler açmak istiyordum. Dev tankerlerin boşaltma vanalarını açmak, açık denizlerdeki petrol kuyularının kapaklarını kaldırmak istiyordum. Yemeye paramın yetmediği bütün balıkları öldürmek, asla göremeyeceğim Fransız kumsallarını kirletmek istiyordum.

Bütün dünyanın dibe vurmasını istiyordum.

O çocuğu yumruklarken aslında yapmak istediğim, sikişmeyerek türünü tükenmeye mahkûm eden her pandanın ve pes edip kendini karaya atan her balinanın, her yunusun alnının ortasına bir kurşun sıkmaktı.

Bunu türlerin yok oluşu olarak görmeyin. Eleman azaltımı gibi görün.

Binlerce yıldır insanoğlu bu gezegendeki her şeyin içine etmiş, her şeyi boka çevirmişti ve şimdi tarih benden herkesin

pisliğini temizlememi bekliyordu. Boş konserve kutularını suyla çalkalamalı ve yassıltmalıydım. Kullandığım her benzin damlasının hesabını vermeliydim.

Ayrıca, nükleer atıkların, gömülmüş mazot tanklarının ve ben doğmadan bir kuşak önce atılmış çöplerin oluşturduğu zehirli yığınların faturasını üstlenmek zorundaydım.

Melek suratlının yüzünü bir bebek gibi, bir futbol topu gibi koltuğumun altına sıkıştırdım ve yumruklarımın yüzünü dar-madağın ettim; dişleri dudaklarını delerek dışarı fırlayınca kadar. Sonra da çocuk, kollarımın arasından kayarak paçavra gibi ayaklarımın dibine yığılıncaya kadar dirseğimle devam ettim. Elmacıkkemiklerinin üstündeki deri ezilip morarınca kadar.

Çiğerlerime duman kokusu çekmek istiyordum.

Kuşlarla geyikler gereksiz lükslerdir ve bütün balıklar su yüzüne vurmalıdır.

Louvre Müzesi'ni yakmak istiyordum. Elgin Mermerleri'ni balyozla parçalamak, *Mona Lisa*'yla kıcımlı silmek istiyordum. Bu dünya benim dünyam artık.

Bu dünya benim dünyam, benim dünyam. O eski insanlar öldüler.

Kargaşa Projesi fikri Tyler'ın aklına o sabah kahvaltıda gelmişti.

Dünyadan tarihi söküp atmak istiyorduk.

Paper Street'teki evde kahvaltı ediyorken, "Bir düşün" dedi Tyler, "unutulmuş bir golf sahasının on beşinci bölgesine turp ve patates ekiyorsun."

Rockefeller Merkezi'nin etrafındaki yıkıntıların arasında, rutubetli kanyonların içinde koşturarak geyik avlıyorsun. Seattle'daki gözlem kulesinin kırk beş derecelik bir açıyla yan yatmış iskeletinin yanı başında istiridye topluyorsun. Gökdelenlerin cephelerini dev totem maskeleriyle ve Polinezya yerlilerinin korkunç suratlı tanrılarıyla süslüyoruz. Hayatta kalmayı başarabilmiş insanlar akşamları boşalmış

hayvanat bahçelerine sığınıyor, dışarıda gezinip parmaklıkların arkasından onları seyreden aylardan, büyük kedilerden ve kurtlardan korunmak için kendilerini kafeslere kilitliyorlar.

“Geri dönüştürme, sürat limitleri, hepsi palavra” dedi Tyler. “Ölüm döşeginde sigarayı bırakmaya benziyor bunlar.”

Dünyayı kurtaracak bir şey varsa, o da Kargaşa Projesi olacaktı. Kültürel bir buzul çağı. Vaktinden önce başlatılmış bir karanlık çağ. Kargaşa Projesi sayesinde insanlık, dünyanın kendini toparlamasına yetecek bir süre boyunca eylemsizliğe mahkûm olacaktı.

Anarşiyi haklı çıkarıyorsun. Ona anlam kazandırıyorsun.

Dövüş kulübünün memurlar ve kuryeler için yaptığını Kargaşa Projesi medeniyet için yapacaktı. Dünyayı daha iyi bir yere çevirebilmek için medeniyeti altüst edecekti.

“Bir düşün” dedi Tyler, “mağaza vitrinlerinin yanından geçerek geyiklerin izini sürüyorsun. Askılar dolusu şık elbise ve smokin oldukları yerde küflenip kokuşuyor. Ömrünün geri kalanı boyunca deri giysiler giyiyor ve Sears Kulesi’ni sarmalayan bilek kalınlığındaki sarmaşıklara tutunarak yukarı tırmanıyorsun. Fasulye filizine tırmanan masal çocuğu gibi o azgın nemli bitki örtüsü içinden kendine yol açarak tepeye çıkıyorsun. Ve hava o kadar temiz ki, aşağı baktığında, ağustos sıcaklığında yüzlerce kilometre uzanıp giden terk edilmiş sekiz şeritlik dev bir otoyolun boş emniyet şeridine geyik eti seren ve mısır öğüten minicik insanlar görüyorsun.”

İşte Kargaşa Projesi’nin hedefi bu, dedi Tyler, medeniyetin tasfiyesi. Derhal ve tamamen.

Kargaşa Projesi’nde bundan sonra sırada ne olduğunu Tyler’dan başka kimse bilmez. İkinci kural soru sormamaktır.

“Kurşun getirmeyin” dedi Tyler Saldırı Komitesi’ne. “Ve sırf merakınızı gidermek için söylüyorum, evet, birini öldürmeniz gerekecek.”

Kundaklama. Saldırı. Tahribat ve Yanlış Bilgilendirme.

Soru sormak yok. Soru sormak yok. Mazeret yok, yalan söylemek yok.

Kargaşa Projesi'nin beşinci kuralı da şudur: Tyler'a güvenmek zorundasınız.

On Yedi

Patronum masama başka bir kâğıt getiriyor ve dirseğimin dibine koyuyor. Artık kravat bile takmıyorum. Patronum mavi kravatını takmış, demek ki bugün perşembe. Patronum odasının kapısını artık hep kapalı tutuyor. Fotokopi makinesinde dövüş kulübü kurallarını bulduğu ve benim de kendisine silahla bağırsaklarını dökebileceğim yolunda bir imada bulunmuş olabileceğim günden beri, en çok iki kelime konuşmuşuzdur. Her zamanki maymunluklarımız işte.

Ya da belki, Ulaştırma Bakanlığı'nın Standartlar Bölümü'ne telefon ederim. Çarpışma testini geçemediği halde üretime sokulan bir ön koltuk tutturma mandalı vardı da.

Bakacağınız yeri bilerseniz, her taraf gömülmüş cesetlerle dolu.

Günaydın, diyorum.

“Günaydın” diyor patronum.

Dirseğimin dibinde duran kâğıt, yazmam ve kopyasını çıkarmam için Tyler’ın bana verdiği bir başka gizli doküman. Bir hafta önce Tyler, Paper Street’teki kiralık evin bodrumunu adımlayarak boyutlarını çıkarmaya çalışıyordu. Enine kırk adım, boyuna altmış beş adım. Tyler yüksek sesle düşünmekteydi. Sonra bana sordu: “Altı kere yedi?”

Kırk iki.

“Peki, üç çarpı kırk iki?”

Yüz yirmi altı.

Tyler bana elde yazılmış bir liste verdi ve bilgisayara geçirip yetmiş iki kopya çıkarmamı istedi.

Niye o kadar çok?

“Çünkü” dedi Tyler, “eğer ordu fazlası üçlü ranzalarla doldurursak, bodruma bu kadar insan sığabiliyor.”

Peki, dedim, ya eşyaları?

“Listede yazılı olanlar dışında hiçbir şey getirmeyecekler” dedi Tyler, “getirecekleri de şiltenin altına sığar.”

Makinenin sayacı hâlâ yetmiş iki kopyaya ayarlıyken patronumun fotokopi makinesinde bulunduğu listede şunlar yazılıydı:

“Gerekli donanımın getirilmesi eğitime kabul edilmeniz için tek başına yeterli değildir; ancak aşağıda sayılan malzemenin yanı sıra kişisel cenaze masrafı olarak tamı tamına beş yüz dolar nakit para getirmeyen hiçbir aday değerlendirmeye alınmayacaktır.”

Sahipsiz bir cesedi yaktırmak için en az üç yüz dolar gerekiyor, dedi Tyler, üstelik bu fiyat giderek yükseliyor. Cebinde en az bu kadar parası olmaksızın ölen herkesin cesedi kadavra dersine giderdi.

Bu para her zaman öğrencinin ayakkabısında saklanmalıydı. Böylece, öğrencinin ölmesi halinde, ölümü Kargaşa Projesi için bir külfet yaratmayacaktı.

Adayların ayrıca şunları da getirmesi gerekiyordu:

İki adet siyah gömlek.

İki adet siyah pantolon.

Bir çift siyah bot.

İki çift siyah çorap ve iki adet beyaz iç çamaşırı.

Kalın kumaştan bir adet siyah kaban.

Bir adet beyaz havlu.

Bir adet ordu fazlası karyola şiltesi.

Beyaz plastikten bir adet çırpma kabı.

Masamda, patronum yanı başımda dururken, listenin bilgisayar çıktısını alıyor ve ona teşekkür ediyorum. Patronum odasına dönüyor, ben de bilgisayarda fal açarak kendimi işime veriyorum.

İşten çıkınca fotokopileri Tyler'a veriyorum. Günler geçiyor. Ben işe gidiyorum.

Eve geliyorum.

İşe gidiyorum.

Eve geliyorum ve ön verandada dikilmekte olan bir herif görüyorum. Yedek siyah pantolonuyla siyah gömleğini bir kâğıt torbaya koymuş; son üç kalemi, beyaz havlu, ordu fazlası şilte ve plastik kabı verandanın parmaklıklarına asmış, kapının önünde dikiliyor. Üst kat pencerelerinin birinden Tyler'la gizlice ona bakıyoruz ve Tyler bana çocuğu geri göndermemi söylüyor.

"Yaşı çok küçük" diyor Tyler.

Verandadaki çocuk, Tyler'ın Kargaşa Projesi'ni bulduğu gece benim öldürmeye çalıştığım melek suratlı. Morarmış gözleri ve asker tıraşlı sarı saçlarına rağmen, kararlı bir ifadeyle çatılmış kaşlarının ardında yarasız ve kırışksız güzel yüzünü görebiliyorsunuz. Sirtına bir elbise geçirip yüzüne bir gülümseme kondurun, kadın olsun. Melek suratlı ön kapıda

ısrarla dikiliyor; ellerini iki yanına yapıştırmış, ayağında siyah pabuçlar, üstünde siyah bir gömlek ve siyah bir pantolonla, dosdoğru ileriye, kıymık kıymık ayrılmakta olan tahtaya bakıyor.

“Postala onu” diyor Tyler. “Yaşı çok küçük.”

Diyorum ki, kaç yaşın altı çok küçük sayılıyor?

“Fark etmez” diyor Tyler. “Aday gençse, yaşının çok küçük olduğunu söyleyeceğiz. Şişkoysa, çok şişkosun diyeceğiz. Yaşlıysa, çok yaşlısın diyeceğiz. Zayıfsa, çok zayıfsın. Beyazsa, çok beyazsın. Siyahsa, çok siyahsın.”

Budist mabetlerinde adaylar milyonlarca yıldır böyle sınanmıştır, diyor Tyler. Adayı geri çevirirsin. Aday eğer kapının önünde aç susuz, yağmura çamura aldırmadan, cesaretlendirici bir söz duymadan üç gün bekleyecek kararlılığa sahipse, işte ancak o zaman içeri girebilir ve eğitime başlayabilir.

Bunun üzerine ben de melek suratlıya çok genç olduğunu söylüyorum; ama öğle vaktinde hâlâ orada dikiliyor. Yemekten sonra dışarı çıkıp melek suratlıya süpürgenin sapıyla vuruyorum ve torbasındaki eşyaları sokağa döküyorum. Üst kattan Tyler süpürgenin sapını çocuğun kulağına indirmemi seyrediyor ve çocuk orada öylece duruyor. Bunun üzerine çocuğun eşyalarını tekmeleyip hendeğin içine atıyor ve bağıyorum.

Gitsene, diye bağıyorum. Duymadın mı? Yaşın çok küçük. Seni almamız imkânsız, diye bağıyorum. Birkaç sene sonra gel ve yeniden başvur. Çek git şimdi. Git verandamdan.

Ertesi gün çocuk hâlâ orada ve Tyler ona, “Kusura bakma” demek üzere dışarı çıkıyor. Tyler diyor ki, sana bu eğitimden söz ettiğim için üzgünüm; ama yaşın gerçekten çok küçük. Şimdi git lütfen.

İyi polis, kötü polis.

Ben zavallı çocuğa yeniden bağıyorum. Derken, altı saat sonra Tyler dışarı çıkıyor ve diyor ki, kusura bakma ama

olmaz. Gitmen gerek. Tyler diyor ki, eğer gitmezsen polisi çağıracağım.

Ve çocuk kalıyor.

Giysileri hâlâ hendeğin içinde. Rüzgâr, yırtılmış kâğıt torbayı alıp götürmüştü.

Üçüncü gün, kapının önünde bir aday daha var. Melek suratlı hâlâ orada ve Tyler aşağı inip melek suratlıya sadece şunları söylüyor: “İçeri gel. Eşyalarını sokaktan topla ve içeri gel.”

Yeni çocuğa ise, “Kusura bakma” diyor Tyler. “Bir yanlışlık olmuş. Sen bu eğitim için çok yaşlısın. Şimdi git lütfen.”

Ben her gün işe gidiyorum. Sonra eve dönüyorum ve her gün ön verandada bekleyen bir ya iki kişi oluyor. Bu yeni çocuklar sizinle göz teması kurmuyorlar. Kapıyı kapıyor ve onları verandada bırakıyorum. Bu durum bir süre devam ediyor. Adayların bazıları gidiyor; ama çoğu aday üçüncü güne kadar dayanıyor. Sonunda, Tyler’la satın aldığımız ve bodrum katına kurduğumuz ranzaların büyük bölümü doluyor.

Bir gün Tyler bana beş yüz dolar veriyor ve parayı her zaman ayakkabımın içinde saklamamı söylüyor. Kişisel cenaze param. Bu da Budist mabetlerindeki eski âdetlerden biri.

Artık işten döndüğümde evi Tyler’ın kabul ettiği yabancılarla dolu buluyorum. Hepsi de çalışıyor. Birinci katın tamamı mutfığa ve sabun atölyesine çevrilmiş. Tuvalet hiç boş kalmıyor. Birkaç kişilik gruplar bir-iki gün ortadan kayboluyor, sonra içi sulu ve akışkan yağla dolu kırmızı plastik çantalarla geri dönüyorlar.

Bir gece Tyler yukarı çıkıp beni odamda saklanırken buluyor ve diyor ki: “Onları kafana takma. Hepsi ne yapacağını biliyor. Kargaşa Projesi’nin bir parçası bu. Planın tamamından hiçbirinin haberi yok; ama her biri tek bir görevi kusursuzca yerine getirecek biçimde eğitildi.”

Kargaşa Projesi’nde kural budur: Tyler’a güvenmek zorundasın.

Sonra Tyler yok oluyor.

Kargaşa Projesi'ne bağlı ekipler gün boyu yağ eritiyorlar. Ben uyku uyumuyorum. Bütün gece, çamaşır sodasını ekle-yen, kalıpları kesen, yağlı kâğıda dizdikleri sabun kalıplarını pişiren ve sonra her birini ince kâğıda sarıp üstüne Paper Street Sabun şirketi markasını yapıştıran ekipleri duyuyorum. Benden başka herkes ne yapacağını biliyor ve Tyler hiçbir zaman evde değil.

Kaacak delik arıyorum. Eğitimli maymunların enerjisiyle ekip halinde pişiren, çalışan ve uyuyan sessiz adamların oluş-turduğu bu mekanizmanın içinde, kapana kısılmış bir fareyim ben. Bir kolu ek. Bir düğmeye bas. Uzay maymunlarından ibaret bir ekip gün boyu yemek pişiriyor ve uzay maymunları, gün boyu, yanlarında getirdikleri plastik kaplardan yemek yiyor.

Bir sabah işe giderken verandada Koca Bob'u görüyorum. Sırtında siyah bir pantolonla siyah bir gömlek, ayağında siyah ayakkabılar var. Diyorum ki, bu aralar Tyler'ı gördün mü? Seni buraya Tyler mı gönderdi?

Koca Bob topuklarını birleştirip hazır ola geçiyor. "Kargaşa Projesi'nin ilk kuralı" diyor, "Kargaşa Projesi hakkında soru sormamaktır."

Pekâlâ, diyorum, Tyler hangi ahmakça görevi bağışladı sana? İşleri bütün gün piriç haşlamak, yemek kaplarını yıka-mak ya da helayı temizlemek olan adamlar var. Bütün gün. Günün on altı saatini sabun sararak geirirsen aydınlanmaya kavuşacağını mı vaat etti Tyler?

Koca Bob cevap vermiyor.

İşe gidiyorum. Eve dönüyorum ve Koca Bob hâlâ veran-dada. Bütün geceyi uykusuz geçiriyorum ve ertesi sabah Koca Bob'u bahçeyle uğraşırken buluyorum.

İşe gitmeden önce Koca Bob'a soruyorum: "Seni kim kabul etti? Görevi kimden aldın? Tyler'ı gördün mü? Tyler dün gece burada mıydı?"

Koca Bob diyor ki: “Kargaşa Projesi’nin ilk kuralı, Kargaşa Projesi hakkında...”

Sözünü kesiyorum. Tamam, diyorum. Anladık, tamam, tamam, tamam, tamam.

Ben isteyken, uzay maymunlarından ibaret ekipler evin etrafındaki çamurlu arsada çukurlar açıyor ve asit oranını azaltmak için toprağa İngiliz tuzu katıştırıyor. Köstebeklerle fareleri uzak tutmak ve toprağı protein açısından zenginleştirmek için, mezbahadan getirilmiş yığınlarca bedava gübre ve berber dükkânlarından toplanmış torbalar dolusu saç kırpığıyla toprağı çapalıyorlar.

Gecenin olmadık saatlerinde, birtakım uzay maymunları ellerinde torbalarla mezbahanın birinden dönüyor. Kurumuş kan topraktaki demir oranını, kemik unu ise fosfor oranını artırmaya yarıyor.

Uzay maymunları bahçeye fesleğen, kekik ve marul ekiyor. Bir kaleidoskop görüntüsü oluşturacak biçimde, sarı çalı, okalıptüs, süs portakalı ve nane ekiyorlar. Bahçede, yeşilin her tonunu içeren bölmeli bir daire oluşuyor. Bu arada başka ekipler geceleri dışarı çıkıp mum ışığında sümüklüböcekleri ve salyangozları öldürüyor. Başkaları, kaynatıp doğal boya elde etmek üzere en iyi yaprakları ve ardıç yemişlerini topluyor. Doğal bir mikrop öldürücü olduğu için karakafes otu toplanıyor. Baş ağrılarını geçirdiğı için menekşe yaprağı, sabuna yeni biçilmiş çim kokusu verdiği için yapışkanotu toplanıyor.

Mutfakta, yarı şeffaf ıtırli sabun ve esmer şekerli sabun ve yabannaneli sabun yapımında kullanılan 80 derecelik votkalar var. Bunlardan birini çalıyorum ve şahsi cenaze paramı sigara yatırıyorum. Marla çıkageliyor. Bitkilerden konuşuyoruz. Marla’yla ikimiz, kaleidoskop yeşili tarhların arasındaki çakıllı patikalarda yürüyoruz. İçki içiyor, sigara tütürüyoruz. Marla’nın memelerinden konuşuyoruz. Tyler Durden dışında her şeyden konuşuyoruz.

Sonra bir gün gazetede, zengin mahallelerin birindeki bir lüks otomobil galerisini basan ve ellerindeki beysbol sopalarını var güçleriyle arabaların ön tamponlarına vurup kaçan birtakım siyahlı adamlara ilişkin o haber çıkıyor. Sopalar tamponlara çarpınca arabaların içindeki hava yastıkları patlıyor ve çığlık çığlığa öten alarmlar eşliğinde bir toz bulutu halinde havaya savruluyor.

Paper Street Sabun Şirketi'ndeki başka ekipler, gül, anemon veya lavanta yaprağı topluyor ve donyağı kalıplarıyla birlikte bunları kutulara yerleştiriyorlar. Donyağı çiçeklerin kokusunu emiyor ve çiçek kokulu sabun yapımında kullanılıyor.

Marla bana bitkiler hakkında bilgi veriyor.

Gül, diyor Marla, doğal bir damar büzücüdür.

Bazı bitkilerin, cenaze kayıt defterlerinde rastlanacak türden adları var: Süsen, Reyhan, Mine, Nergis. Bazılarının adı Shakespeare perilerinininkine benziyor; tatlı çiğdem, çuha çiçeği, azak eyeri ve hint sümbülü gibi. Sonra vanilyamsı tatlı kokusuyla geyikdili var. Sarı çalı var; o da doğal bir damar büzücü.

Sonra Floransa süseni var, yabani süsen.

Her gece, ben Tyler'ın o gece de eve dönmeyeceğinden emin olana kadar Marla'yla bahçede yürüyoruz. Bir adım arkamızda, mutlaka, Marla'nın burnumun altında ufaladığı bir tutam oğulotunu, sedefotunu ya da naneyi yerden toplayan bir uzay maymunu oluyor. Ya da yere atılmış bir sigara izmaritini. Uzay maymunu, oradan geçtiğimize dair her işareti ortadan kaldırmak üzere, elinde bir çapayla ardımız sıra çakılları temizliyor.

Derken bir gece başka bir ekip, şehrin dışındaki bir parkta, her ağacın çevresine ve her iki ağacın arasına benzin döküyor ve küçük, kusursuz bir orman yangını çıkarıyor. Olay gazetelere haber oluyor: Karşı caddedeki müstakil evlerin camları-

nın ateşten nasıl eridiği, park etmiş arabaların nasıl osurarak erimiş lastiklerinin üstüne yığıldıkları.

Tyler'ın Paper Street'teki evi, içinde terleyip nefes alan onca insan yüzünden artık canlı ve ıslak bir şeye dönüşmüş. İçeride o kadar çok insan hareket ediyor ki evin kendisi de hareket ediyor.

Tyler'ın eve dönmediği bir başka gece, birisi otomatik veznelere ve ankesörlü telefonlara matkapla delikler açıyor. Sonra deliklerin içine ince borular yerleştiriyor ve bir yağ pompasıyla otomatik vezneleri ve ankesörlü telefonları ağzına kadar motor yağıyla ya da vanilyalı pudingle dolduruyor.

Ve Tyler hiç eve gelmiyor; ama birkaç ay sonra uzay maymunlarından birkaçının elinde Tyler'ın öpücüğünün yanık izleri beliriyor. Sonra bu uzay maymunları da ortadan kayboluyor ve verandada onların yerini alacak yenileri ortaya çıkıyor.

Ve ekipler her gün başka başka arabalarla gelip gidiyorlar. Aynı arabayı iki kez göremiyorsunuz. Bir akşamüstü verandada Marla'nın sesini duyuyorum. Bir uzay maymununa şöyle diyor: "Tyler Durden'ı görmeye geldim. Tyler Durden. Burada oturuyor. Ben arkadaşımı."

"Kusura bakma..." diyor uzay maymunu. Biraz duraklıyor, sonra devam ediyor: "Kusura bakma, sen bu eğitim için çok gençsin."

"Siktir" diyor Marla.

"Ayrıca" diyor uzay maymunu, "gerekli eşyaları da getirmişsin: İki siyah gömlek, iki siyah pantolon..."

"Tyler!" diye bağırıyor Marla.

"Bir çift siyah bot."

"Tyler!"

"İki çift siyah çorap ve iki adet beyaz iç çamaşırı."

"Tyler!"

Ve ön kapının çarpılarak kapandığını duyuyorum. Marla üç gün beklemiyor.

Çoğu gün, iş dönüşü, kendime fıstık ezmeli bir sandviç yapıyorum.

Eve geldiğimde, birinci katı tamamen kaplayarak yerlere oturmuş olan uzay maymunlarını, bir kâğıttan bir şeyler okumakta olan bir başka uzay maymununu dinlerken buluyorum: “Güzel ve emsalsiz bir kar tanesi değilsin. Herkes gibi sen de o çürüyen organik maddeden yapılmasın. Hepimiz aynı pürenin parçasıyız.”

Uzay maymunu devam ediyor: “Kültürümüz hepimizi aynı yaptı. Artık kimse gerçek anlamda beyaz ya da siyah, zengin ya da yoksul değil. Hepimiz aynı şeyi istiyoruz. Teker teker, hiçbirimiz hiçbir şey değiliz.”

Sandviçimi hazırlamak üzere içeri girdiğimde uzay maymunu susuyor. Bütün uzay maymunları sanki içeride benden başka kimse yokmuş gibi sessizce oturuyor. Bana aldırmağın, diyorum. Daha önce okudum onu. O yazıyı bilgisayara ben geçirdim.

Hatta patronum bile okumuştur, büyük olasılıkla.

Hepimiz koskoca bir soytarı güruhuyuz, diyorum. İşinize bakın. Oyununuza devam edin. Ben sizi alıkoymayayım.

Ben sandviçimi hazırlayıp, bir başka votka şişesi alarak merdivenlere yönelirken uzay maymunları bir süre daha sessizce bekliyorlar. Sonra arkamdan aynı sesi duyuyorum: “Güzel ve emsalsiz bir kar tanesi değilsin.”

Ben Joe’nun Kırık Kalbiyim; çünkü Tyler beni terk etti. Çünkü babam beni terk etti. Bir başlasam, böyle hiç durmadan sayabilirim.

Bazı geceler, iş çıkışında, bir barın ya da garajın bodrum katındaki farklı dövüş kulüplerine gidiyor ve Tyler Durden’i gören olup olmadığını soruyorum.

Gittiğim her yeni kulüpte, hayatımda hiç görmediğim biri, karanlığın ortasındaki o tek ışığın altında etrafı erkeklerle çevrili olarak dikiliyor ve Tyler’in sözlerini okuyor.

Dövüş kulübünün ilk kuralı dövüş kulübü hakkında konuşmamaktır.

Dövüşler başladıktan sonra kulüp liderini kenara çekiyor ve Tyler'ı görüp görmediğini soruyorum. Ben Tyler'la birlikte oturuyorum, diyorum ve kendisi epeydir eve uğramadı.

Oğlanın gözleri iri iri açılıyor ve soruyor: "Tyler Durden'ı gerçekten tanıyor musun?"

Yeni gittiğim dövüş kulüplerinin çoğunda aynı şey oluyor. Evet, diyorum, Tyler'la ben çok yakın arkadaşız. Sonra birden herkes benimle el sıkışmak için sıraya giriyor.

Bu yeni çocuklar yanağımdaki göt deliğine ve yüzümün morarmış derisine, suratımdaki sarılı yeşilli lekelerle büyülenmiş gibi bakıyor ve bana efendim diye hitap ediyorlar. Hayır, efendim. Hiç görmedik, efendim. Bizim tanıdığımız hiç kimse bugüne kadar Tyler Durden'ı görmedi. Arkadaşlarımızın arkadaşları Tyler Durden'la karşılaşmışlar; biz de böylece dövüş kulübünün bu şubesini kurduk, efendim.

Sonra bana göz kırpmıyorlar.

Bizim tanıdığımız hiç kimse bugüne kadar Tyler Durden'ı görmedi.

Efendim.

Doğru mu, diye soruyor hepsi; Tyler Durden gerçekten bir ordu mu kuruyor? Herkes öyle söylüyor. Tyler Durden'ın geceleri sadece bir saat uyuduğu doğru mu? Duyduğumuza göre Tyler ülkenin her yanını dolaşıp dövüş kulüpleri açıyormuş. Herkes merak ediyor; şimdi sırada ne var?

Kargaşa Projesi toplantıları daha büyük bodrum katlarında yapılmaya başladı; çünkü dövüş kulübünden mezun olanların sayısı arttıkça bütün komiteler –Kundaklama, Saldırı, Tahribat ve Yanlış Bilgilendirme– büyüdü. Her komitenin bir lideri var ve Tyler'ın nerede olduğunu liderler bile bilmiyor. Tyler her hafta onlara telefon ediyor.

Kargaşa Projesi'ndeki herkes sırada ne olduğunu merak ediyor.

Hedefimiz ne?

Neyi bekliyoruz?

Paper Street'te, Marla'yla ikimiz gece dışarı çıkıp bahçede çıplak ayak dolaşıyoruz. Her adımda burnumuza adaçayı, limon fundası ve ıtır kokusu geliyor. Etrafımızda siyah gömlekler ve siyah pantolonlar eğilip kalkıyor. Mum ışığında bitki yapraklarını kaldırıp sümüklüböcek ya da salyangoz öldürüyorlar. "Neler oluyor burada?" diye soruyor Marla.

Yüzeye çamur topaklarıyla birlikte saç tutamları da çıkıyor. Saç ve bok. Kemik unu ve kuru kan. Bitkiler o kadar hızlı büyüyor ki, uzay maymunları budamaya yetişemiyor.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye soruyor Marla.

Adamlar ne diyor?

Toprağın içinde parlak, altın sarısı bir şey görüyorum ve yakından bakmak için çömeliyorum. Bundan sonra ne olacağını ben de bilmiyorum, diyorum Marla'ya.

Görünen o ki ikimiz de terk edildik.

Göz ucuyla, mumlarının üstüne eğilmiş sağa sola koşturan siyahlı uzay maymunlarını görüyorum. Toprağın içindeki parlak şey, altın dolgulu bir azıdişi. Hemen yanında, gümüş alaşım dolgulu iki azıdişi daha beliriyor. Bir çene kemiği bu.

Hayır, diyorum, bundan sonra ne olacağı konusunda bir fikrim yok. Ve azıdişlerini, üçünü birden, toprağın, saçın, bokun, kemiğin ve kanın içine iteliyorum, Marla onları görmesin diye.

On Sekiz

Bu cuma gecesi, işyerindeki masamın başında uyuyakalıyorum.

Suratım ve kavuşturduğum kollarım masanın üstünde uyanıyorum. Telefon çalıyor ve etrafta hiç kimse yok. Rüyamda bir telefon çalıyordu; ama gerçeklik mi rüyama mı sızdı yoksa rüyam mı gerçekliğe karışıyor, ayırt edemiyorum.

Telefonu açıyorum ve diyorum ki, buyrun, Riayet ve Taahhüt.

Bölümümün adı bu. Riayet ve Taahhüt.

Güneş alçalıyor ve Wyoming kadar, Japonya kadar büyük, küme küme fırtına bulutları bize doğru geliyor. Aslında odamda pencere falan yok. Dış duvarların hepsi yerden tavana kadar cam. Her yerde storlar var. Her yerde sanayi tipi,

hafif, gri halılar var. Kişisel bilgisayarların iletişim ağına bağlandığı yerler, halının üstüne küçük mezar anıtlar gibi yayılmış. Her yerde, kumaş kaplı kontrplak panellerin çevrelediği ofis alanlarından ibaret bir labirent uzanıyor.

Bir yerlerde bir elektrik süpürgesi uğulduyor.

Patronum tatile çıktı. Bana bir e-posta yolladı ve ortadan kayboldu. İki hafta içinde resmi bir denetim için hazırlanmam gerekiyor. Bir toplantı odası ayarlanacak. Yarım bıraktığım işler toparlanacak. Özgeçmişim güncelleştirilecek. Bu tür şeyler. Beni kapıya koymak üzere hazırlık yapıyorlar.

Doğrusu hiç mi hiç şaşırmış değilim.

Ne zamandır sefil bir gidişat içindeyim.

Telefonu açıyorum, Tyler çıkıyor. Bana diyor ki: “Dışarıya çık; otoparkta seni bekleyen birileri var.”

Kimmiş onlar, diye soruyorum.

“Hepsi seni bekliyor” diyor Tyler.

Ellerimden benzin kokusu alıyorum.

“Yola çıkıyorsun” diyor Tyler. “Dışarıdakilerde araba var. Bir Cadillac.”

Ben hâlâ uykudayım.

Bu noktada, Tyler’ın benim rüyam olmadığından emin olamıyorum.

Ya da belki, ben onun rüyasıyım.

Ellerimdeki benzini kokluyorum. Etrafta başka kimse yok. Ayağa kalkıyor ve otoparka doğru yürüyorum.

Dövüş kulübündeki çocuklardan biri araba tamircisi, dolaşısıyla bir başkasının siyah Corniche’ini köşeye park etmiş bekliyor. Ben arabaya bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Beni alıp bir yerlere götürmek üzere bekleyen, baştan ayağa siyah ve altın rengine boyalı bu dev sigara tabakasına bakıyorum. Arabadan çıkan tamirci çocuk endişelenmememi söylüyor. Arabanın plakasını havaalanının uzun süreli otoparkındaki arabalardan birininkiyle değiştirmiş.

Bizim bu dövüş kulübü tamircisinin çalıştıramayacağı şey yok. Direksiyondan dışarı fırlamış iki kablo görüyorum. Kabloları birbirine değdirdiğinizde marş motorunun devresini tamamlamış oluyorsunuz; artık altınızdaki arabayla istediğiniz yere gidebilirsiniz.

Veya, bunun yerine, bir otomobil bayii vasıtasıyla anahtar koduna ulaşmaya çalışabilirsiniz.

Arka koltukta, siyah gömlekleri ve siyah pantolonlarıyla üç uzay maymunu oturuyor. Kör maymun, sağır maymun, dilsiz maymun.

Ee, diyorum, Tyler nerede?

Dövüş kulübündeki otomobil tamircisi bir şoför edasıyla Cadillac'ın kapısını açmış, içeri girmemi bekliyor. Uzun boylu, kemik torbası gibi bir çocuk. Omuzları insana telefon direklerinin yatay çubuklarını hatırlatıyor.

Tyler'ı görecek miyiz, diye soruyorum.

Ön koltuğun orta yerinde bir doğum günü pastası duruyor. Üstünde yakılmayı bekleyen mumlar var. Arabaya binıyorum. Yola çıkıyoruz.

Dövüş kulübünün üstünden bir hafta geçtikten sonra bile, hız limitlerine uymakta hiç zorluk çekmezsiniz. İki gün boyunca, belki bokunuz kapkara çıkmaktadır, belki iç kanamalarınız vardır ama dünyanın en sakın insanısınızdır. Öbür arabalar etrafınızdan dolanır. Arabalar arkadan kışınıza dayanır. Başka sürücüler size küfreder. Hiç tanımadığınız insanlar sizden nefret eder. Kesinlikle kişisel bir yanı yoktur bunun. Dövüş kulübünden sonra kendinizi o kadar gevşemiş hissedersiniz ki, hiçbir şey umurunuzda olmaz. Radyoyu bile açmazsınız. Belki her nefes alışınızda, incecik bir çatlak boyunca kaburgalarınız göğsünüze batır. Arkanızdaki arabalar selektör yapar. Güneş batmaktadır, turuncu ve altın rengi ışımlarla.

Tamirci çocuk arabayı kullanıyor. Doğum günü pastası ön koltukta, ikimizin arasında duruyor.

Dövüş kulübünde bizim bu tamirci gibilerine rastladığınızda götünüz üç bucuk atar. Bu sıska tipler hiç yorulmazlar. Leşleri çıkana kadar dövüşürler. Sarı balmumuna batırılmış dövmeli iskeletlere benzeyen beyazlar, kurutulmuş ete benzeyen siyahlar, bu tipler genellikle birlikte takılırlar. Adsız Narkotikler'de bir arada hayal edebilirsiniz onları. Asla pes etmezler. Bilmem hangi bağımlılıktan kurtulmaya çalışan bu tipler o kadar hızlı titrerler ki dış çizgileri bulanıklaşır; sırf enerjidirler sanki. Sanki nasıl öleceklerini seçmekten başka hiçbir seçim şansları kalmamıştır ve onların istediği bir dövüşte ölmektir.

Bu tipler birbirleriyle dövüşmek zorundadır.

Başka kimse onları seçmez ve onlar da gene kendileri gibi sıska, sinirli, seğirmeli bir kemik torbasından başkasını seçemezler; çünkü kimse onlarla dövüşmek üzere adını yazdırmaz.

Bizim bu tamirci gibileri birbirine giriştiği zaman, dövüşü seyreden çocuklar bağırmasa bile.

Tek duyduğunuz, dişlerin arasından alınıp verilen soluklar, karşıdakini kavramak için hasmın etine çarpan ellerin çıkardığı sesler, sonra birbirlerine sarıldıklarında, o cılız, çökük kaburgaların üstüne amansızca inen yumrukların ısıksısı sesi ve gürültüsüdür. Bu tiplerin derisi altında tendonların, kasların ve damarların inip kalkışını görebilirsiniz. O tek ışığın altında, terli, damarlı ve ıslak tenleri ıslıl ıslıl parıldar.

Beş dakika geçer, on dakika geçer. Adamların kokusu, terledikçe tenlerinden yayılan koku, insana kızarmış tavuk kokusunu hatırlatır.

Dövüş kulübünün yirmi dakikası geçip gider. En sonunda hasımlardan biri yere yıkılır.

Dövüşten sonra, uyuşturucudan kurtulmaya çalışan bu iki tip gecenin geri kalanında birlikte takılırlar; tükenmiş bir halde, yüzlerinde bir gülümsemeyle.

Dövuş kulübünden beri bu tamirci çocuk sürekli Paper Street'teki evde oluyor. Yazdığı şarkıyı bana dinletmek istiyor. Yaptığı kuş evini bana göstermek istiyor. Bana bir kızın fotoğrafını gösteriyor ve kızın evlenecek kadar güzel olup olmadığını soruyor.

Corniche'in ön koltuğunda otururken, bu çocuk diyor ki: "Senin için yaptığım pastayı gördün mü? Ben yaptım onu."

Bugün benim doğum günüm değil.

"Contalar biraz yağ sızdırıyordu" diyor tamirci çocuk, "ama yağı ve hava filtresini değiştirdim. Bu gece yağmur yağacakmış; o yüzden silecek lastiklerini de değiştirdim."

Tyler'in planı nedir? diye soruyorum.

Tamirci çocuk kültablasını açıyor ve çakmağı içeri itiyor. "Bu bir sınav mı?" diyor. "Bizi sınavdan mı geçiriyorsun?"

Tyler nerede?

"Dövuş kulübünün ilk kuralı dövuş kulübü hakkında konuşmamaktır" diyor tamirci çocuk. "Kargaşa Projesi'nin son kuralı da soru sormamaktır."

İyi, peki, bana söylemesi yasak olmayan hiçbir şey yok mu?

"Anlaman gereken şu" diyor bana, "senin Tanrı modelin babandı."

Arkamızda işim ve ofisim gitgide küçülüyor, küçülüyor, küçülüyor ve yok oluyor.

Ellerimdeki benzini kokluyorum.

Tamirci çocuk diyor ki: "Eğer erkeksen, Hıristiyan'san ve Amerika'da yaşıyorsan, Tanrı modeli olarak babanı görürsün. Eğer babanı hiç tanımamışsan, baban kaçıp gitmişse ya da eve hiç gelmiyorsa, Tanrı hakkında ne düşünürsün?"

Bunlar hep Tyler Durden doktrinleri. Ben uykudayken küçük kâğıt parçalarına karalanan, sonra işyerinde yazmam ve çoğaltmam için bana verilen sözler. Ben bunların hepsini okudum. Hatta patronum bile muhtemelen okumuştur.

"Sonunda" diyor tamirci çocuk, "bütün hayatını bir baba ve bir tanrı aramakla geçirirsin."

“Unutmaman gereken şu ki” diyor, “Tanrı seni sevmiyor olabilir. Bu da bir olasılıktır. Belki de Tanrı bizden nefret ediyordur. Hayatta olabilecek en kötü şey değil bu.”

Tyler’ın bakış açısına göre, kötü şeyler yaparak Tanrı’nın ilgisini çekmek, hiç ilgi görmemekten daha iyiydi. Belki de Tanrı’nın nefreti Tanrı’nın kayıtsızlığından daha iyidir.

Ya Tanrı’nın can düşmanı ya da hiçbir şey olacak olsan, hangisini seçerdin?

Tyler Durden’a göre biz Tanrı’nın ortanca çocuklarıyız. Tarihte özel bir yeri olmayan, özel ilgi görmeyen kimseleriz.

Tanrı’nın ilgisini çekemediğimiz sürece ne lanetlenme umudumuz olabilir, ne de kurtuluş umudumuz.

Hangisi daha kötü, cehennem mi, hiçlik mi?

Ancak yakalanır ve cezalandırılırsak kurtarılabiliriz.

“Louvre’u yakacaksın” diyor tamirci çocuk, “ve *Mona Lisa*’yla kıcını sileceksin. Böylece en azından Tanrı isimlerimizi bilecektir.”

Ne kadar derine yuvarlanırsan, o kadar yükseğe uçarsın. Ne kadar uzağa kaçarsan, Tanrı seni o kadar yanında ister.

“Hayırsız oğul evini terk etmemiş olsaydı” diyor tamirci çocuk, “besili buzağı hâlâ hayatta olurdu.”

Kumsaldaki kum taneleri kadar, gökteki yıldızlar kadar büyük bir kalabalığın parçası olmakla yetinemezsin.

Tamirci çocuk siyah Corniche’i sollama şeridi bulunmayan eski çevre yoluna sokuyor ve girer girmez arkamızda yasal hız limitiyle giden bir dizi kamyon birikiyor. Corniche’in içi arkamızdaki farların ışıklarıyla doluyor, ön camın iç tarafına yansımalarımız düşüyor ve biz konuşuyoruz. Hız limitine uyarak. Yasanın izin verdiği en yüksek hızla giderek.

Tyler olsa, yasa yasadır, derdi. Hız limitini aşmakla yangın çıkarmak, bir yere bomba koymak veya birini öldürmek arasında hiçbir fark yoktur.

Suçlu suçludur.

“Geçen hafta, dört dövüş kulübünü daha doldurabilirdik” diyor tamirci çocuk. “Bir bar bulabilirsek, belki Koca Bob bundan sonraki şubenin başına geçebilir.”

Sonraki hafta bu çocuk Koca Bob’a kuralları anlatacak ve ona kendisine ait bir dövüş kulübü verecek.

Bu andan itibaren, bir lider bir dövüş kulübü kurduğunda, herkes bodrumun ortasındaki ışığın altında toplanmış beklerken, liderin çemberin dışına çıkması ve karanlıkta, kalabalığın etrafında turlayarak dolaşması gerekiyor.

Bu yeni kuralları kim koydu, diye soruyorum. Tyler mı?

Tamirci çocuk gülümsüyor ve diyor ki: “Kuralları kimin koyduğunu biliyorsun.”

Yeni kurala göre, diyor, hiç kimse dövüş kulübünün merkezinde olamaz. Dövüşmekte olan iki adamdan başka hiç kimse dövüş kulübünün merkezinde değildir. Lider karanlıkta, kalabalığın etrafında dolaşırken, liderin bağırın sesi duyulur. Topluluktaki adamlar bodrumun orta yerindeki boşluğun ötesine, öbür uçta duran adamlara bakarlar.

İşte bundan böyle bütün dövüş kulüplerinde böyle yapılacaktır.

Yeni bir dövüş kulübüne ev sahipliği yapacak bir bar ya da garaj bulmak zor bir iş değil. Esas dövüş kulübünün hâlâ toplanmakta olduğu ilk bar, bir tek cumartesi gecesinde bir aylık kirasını çıkarıyor.

Tamirci çocuğun söylediğine göre, bir başka yeni kural da, dövüş kulübünün bundan böyle hep ücretsiz olması. İçeri girmek için asla para ödenmeyecek. Tamirci çocuk başını camdan çıkarıyor ve karşıdan gelen trafiğe, arabanın cephesini yalayıp geçen gece rüzgârına karşı bağıyor: “Biz sizi istiyoruz, paranızı değil.”

Çocuk camdan dışarıya doğru bağıyor: “Dövüş kulübünde geçirdiğiniz zaman boyunca, banka hesabınız değilsiniz. İşiniz değilsiniz. Aileniz değilsiniz ve olduğunuzu düşündüğünüz kişi değilsiniz.”

Çocuk rüzgâra karşı bağıyor: “İsminiz değilsiniz.”

Arka koltuktaki uzay maymunlarından biri ona katılıyor: “Sorunlarınız değilsiniz.”

Tamirci bağıyor: “Sorunlarınız değilsiniz.”

Bir uzay maymunu bağıyor: “Yaşınız değilsiniz.”

Tamirci bağıyor: “Yaşınız değilsiniz.”

Tam bu noktada tamirci çocuk direksiyonu karşı şeride kırıyor. Ön camdan içeriye far ışıkları doluyor, aşağıdan gelen bir yumruk kadar güzel. Önce bir araba, sonra bir başkası acı acı korna çalarak üstümüze doğru geliyor ve tamirci çocuk iki seferinde de direksiyonu son anda kırıyor.

Giderek büyüyen far ışıkları üstümüze üstümüze geliyor, kornalar acı acı bağıyor ve tamirci çocuk boynunu o göz kamaştırıcı ışık kümesine ve gürültüye doğru uzatarak bağıyor: “Umutlarınız değilsiniz.”

Bunu tekrarlayan olmuyor.

Bu kez, tam üstümüze doğru gelen araba son anda direksiyonu kırarak bizi kurtarıyor.

Bir başka araba üstümüze geliyor, farlar bir büyüyüp bir küçülüyor, bir büyüyüp bir küçülüyor, korna avaz avaz bağıyor ve tamirci çocuk haykırıyor: “Kimse sizi kurtarmayacak.”

Bir başka araba ve tamirci gene bağıyor: “Hepimiz bir gün öleceğiz.”

Bu kez karşıdan gelen araba direksiyonu kırıyor; ama tamirci gene onun önüne çıkıyor. Araba kaçıyor; tamirci direksiyonu gene onun üstüne kırıyor.

İşte o anda eriyorsunuz, o anda içiniz dalga dalga kabarıyor. O anda hiçbir şeyin önemi yok. Yukarıdaki yıldızlara bak, hop, gittin bile. Bagajın önemsiz. Her şey önemsiz. Ağzının kokması önemsiz. Dışarıdaki arabaların camları kapkara ve etrafında kornalar avaz avaz bağıyor. Far ışıkları bir parlak, bir kısık, bir parlak, bir kısık gözlerine vuruyor ve bir daha asla işe gitmek zorunda kalmayacaksın.

Bir daha asla saç tıraşı olman gerekmeyecek.

“Çabuk” diyor tamirci çocuk.

Araba yeniden kenara kırıyor ve tamirci yeniden onun üstüne doğru kırıyor.

“Söyle” diyor, “son nefesinde neyi yapmadığına pişman olacaksın?”

Araba kornasını öttüre öttüre üstümüze geliyor ve tamirci çocuk o kadar sakın ki gözlerini yoldan ayırıp bana bakıyor ve diyor ki: “Çarpışmaya on saniye.

Dokuz.

Sekiz.

Yedi.

Altı.”

İşim, diyorum. İşimden ayrılmadığıma pişman olacağım.

Karşıdaki araba direksiyonu kırıyor ve korna cayırtısı yanıımızdan geçip gidiyor. Tamirci çocuk bu kez direksiyonu üstüne kırmıyor.

Dosdoğru üstümüze gelen başka farlar görüyoruz ve tamirci çocuk arka koltukta oturan üç uzay maymununa dönüyor. “Hey, uzay maymunları” diyor, “oyunun nasıl oynandığını gördünüz. Hadi şakıyın; yoksa hepimiz ölürüz.”

Sağımızdan, tamponuna “Sarhoşken Daha İyi Kullanırım” çıkartması yapıştırılmış bir araba geçiyor. Gazetelerin dediğine göre bu çıkartmalar bir sabah aniden binlerce arabanın tamponunda peyda olmuş. Başka çıkartmalar da görüyoruz: “Süt Danasından Vazgeçmem.”

“Sarhoş Sürücüler Annelere Karşı.”

“Bütün Hayvanlar Geri Dönüştürülsün.”

Gazeteyi okurken, bunun Yanlış Bilgilendirme Komitesi’nin işi olduğunu anlamıştım. Ya da Tahribat Komitesi’nin.

Yanı başımda oturan içkisiz ve ayık dövüş kulübü tamircisi, “Evet” diyor, “sarhoş çıkartmaları Kargaşa Projesi’nin parçası.”

Arka koltukta oturan üç uzay maymununun sesi çıkmıyor.

Tahribat Komitesi, içinde bulundukları jet uçağı saatte bin beş yüz kilometre hızla alevler içinde kayalara doğru giderken oksijen maskelerini birbirinin elinden kapmaya çalışan yolcuları gösteren uçak kartları bastırıyor.

Tahribat ve Yanlış Bilgilendirme Komiteleri, otomatik vezneleri hasta edip on ve yirmi dolarlık banknotları hortum gibi kusmalarını sağlayacak bir bilgisayar virüsü geliştirmek için birbiriyle yarışıyor.

Ön paneldeki çakmak kızıışmış olarak dışarı çıkıyor ve tamirci çocuk benden pastanın mumlarını yakmamı istiyor.

Mumları yakıyorum ve pasta küçük bir ateş halesinin titrek ışığıyla aydınlanıyor.

“Son nefesinizde neyi yapmadığınıza pişman olacaksınız?” diyor tamirci çocuk ve direksiyonu karşıdan gelmekte olan kamyonun üzerine kırıyor. Kamyon havalı kornasını öttürüyor. Kamyonun farları sabah güneşi gibi gitgide büyüyen bir parıltıyla tamircinin gülümseyen yüzüne düşerken, sürücü kornayı son bir kez uzun uzun bağırtıyor.

“Söyleyin, çabuk” diyor, dikiz aynasından arka koltuktaki uzay maymunlarına bakarak. “Her şeyin bitmesine beş saniyemiz var.”

“Bir” diyor.

“İki.”

Kamyon artık görebildiğimiz tek şey. Kör edici bir parlaklıkta, homurdanarak üstümüze geliyor.

“Üç.”

“Ata binmediğime” diye bir ses geliyor arka koltuktan.

“Bir ev inşa etmediğime” diyor başka bir ses.

“Dövme yaptırmadığıma.”

Tamirci çocuk diyor ki: “Bana inanın ve sonsuz ölüme kavuşun.”

Çok geç. Kamyon direksiyonu kırıyor, tamirci direksiyonu kırıyor ama bizim Corniche’in arkası, kamyonun ön tampo-
nunun bir ucuna takılıyor.

O anda böyle olduğunu bilmiyorum tabii. O anda tek bildiğim ışıklar, karanlığın içinde göz kırpan far ışıkları. Önce yolcu kapısına, sonra doğum günü pastasına, sonra da direksiyon başındaki tamirciye doğru savruluyorum.

Tamirci çocuk arabaya hâkim olmak için direksiyona can havliyle yapışmış ve doğum günü pastasının mumları sönmüş. Tek bir kusursuz saniye boyunca, siyah deri kaplı sıcak arabanın içinde hiç ışık kalmıyor ve hepimizin haykırışı aynı boğuk tonda çınlıyor; kamyonun havalı kornasından çıkan alçak perdeden iniltiyle aynı tonda. Kontrol gücümüz yok, seçme şansımız yok, gittiğimiz bir yön, kaçabileceğimiz bir yer yok ve ölüyoruz.

Şu andaki dileğim, buracıkta ölmek. Tyler’a kıyasla bu dünyada ben hiçbir şeyim.

Çaresizim.

Aptalım ve durmadan bir şeyler istiyor, bir şeylere ihtiyaç duyuyorum.

Benim minik hayatım. Küçük boktan işim. İsveç malı mobilyalarım. Bunu hiç kimseye, evet hiç kimseye söylemedim; ama Tyler’la karşılaşmadan önce, bir köpek satın alıp adını “Eş-dost” koymayı tasarlıyordum.

İşte hayatınız bu kadar berbat olabilir.

Öldürün beni.

Direksiyonu kavıyor ve arabayı yeniden trafiğe doğru yöneltiyorum.

Şimdi.

Ruhun tahliyesine hazırlanın.

Şimdi.

Tamirci çocuk direksiyonu bankete doğru sürmek için debeleniyor; bense geberip gitmek için debeleniyorum.

Şimdi. Ölümün akıl almaz mucizesi. Bir an yürür ve konuşurken, sonraki an bir nesnesin.

Ben bir hiçbir şeyim. Hatta o bile değilim.

Soğuk.

Görünmez.

Burnuma deri kokusu geliyor. Emniyet kemerimin deli gömleği gibi vücuduma dolandığını sanıyorum ve doğrulmaya kalktığımda başımı direksiyona çarpıyorum. Umulmadık ölçüde canım yanıyor. Başım tamircinin kucağında duruyor ve gözlerimi yukarı çevirdiğimde, yavaş yavaş, tamircinin tepeden bana gülümseyen yüzünü seçiyorum. Gülümseyerek arabayı kullanıyor ve ben sürücü camından bakınca yıldızları görüyorum.

Ellerime ve yüzüme yapış yapış bir şey bulaşmış.

Kan mı?

Pasta kreması.

Tamirci yukarıdan bana bakıyor. “Mutlu yıllar.”

Burnuma duman kokusu geliyor ve doğum günü pastasını hatırlıyorum.

“Az kalsın kafanla direksiyonu kırıyordun” diyor.

Sadece gece ayazı ve duman kokusu ve yıldızlar ve gülümseyerek araba kullanan tamirci, başka hiçbir şey. Başım onun kucağında öylece giderken, birdenbire, doğrulup oturma isteğimin yok olduğunu hissediyorum.

Pasta nerede?

“Yerde” diyor tamirci çocuk.

Sadece gece ayazı. Duman kokusu da giderek ağırlaşıyor.

Dileğim gerçekleşti mi?

Yukarıda, başımın üstünde, cama yansıyan yıldızların arasında, tamircinin gülümseyen yüzünü görüyorum. “O doğum günü mumları” diyor, “hiç sönmeyenlerdendi.”

Gözlerim karanlığa alışınca, yıldızların ışığında, halının orasında burasında yanmakta olan küçük ateşlerden tüten sarmal dumanları görüyorum.

On Dokuz

Dövuş kulübü tamircisi gazı köklüyor, kendi sakin üslu-
buyla arabayı uçuruyor ve bu gece hâlâ yapmamız gere-
ken önemli bir şey var.

Medeniyetin çöküşünden önce öğrenmem gereken bir şey,
yıldızlara bakarak yönümü tayin etmek. Etraf öyle sessiz ki,
sanki bir Cadillac'la uzay boşluğunda yol alıyoruz. Otoyoldan
çıkmuş olmalıyız. Arkadaki üçlü ya bayılmış ya da uyuyakal-
mış.

“Yaşamın kıyısından geri döndün” diyor tamirci.

Bir elini direksiyondan kaldırıyor ve alnımın direksiyo-
na çarpıp sektiği yerdeki uzun eziğe dokunuyor. Alnım iki
gözümü birden kapatacak kadar şişmiş ve tamirci çocuk

parmağının ucunu alnımdaki şişlik boyunca soğuk soğuk gezdiriyor. Corniche bir tümsekten geçiyor ve acı gözlerimin üstüne kapaklanıyor, bir şapkanın kenarından düşen gölge gibi. Çarpılmış arka amortisörlerimiz ve tamponumuz, gece yolunun içinden hızla geçip gidişimizi çevreleyen sessizliğin içinde acı acı gıcırdayor.

Tamirci çocuk, Corniche'in arka tamponunun nasıl ince-cik bir bağlantıyla asılı kaldığını, kamyonun ön tamponuna takıldığında kopup gitmesine nasıl ramak kaldığını anlatıyor.

Bu gece olanlar, diye soruyorum, Kargaşa Projesi'ndeki ev ödevinin bir parçası mıydı?

"Kısmen" diyor. "Dört insan kurban etmem ve bir torba yağ bulmam gerekiyordu."

Yağ mı?

"Sabun için."

Tyler neler tezgâhlıyor?

Tamirci konuşmaya başlıyor ve ağzından Tyler Durden'in sözleri dökülüyor.

"Etrafıma baktığımda" diyor, yan camdaki yıldızların üstüne düşen siluetiyle, "bugüne kadar yaşamış en güçlü, en akıllı adamları benzin pompalarken ve garsonluk yaparken görüyorum."

Alnının eğimi, kaşları, burnunun kemeri, kirpikleri, gözlerinin kıvrımı, konuşmakta olan ağzının profilden görüntüsü, hepsi yıldızlarla kaplı kara zemine yansıyor.

"Bu adamları eğitim kamplarına alabilsek ve onlara gereken eğitimi verebilsek.

"Silahın yaptığı tek şey, bir patlamayı belli bir doğrultuya yönleltmektir.

"Güçlü kadın ve erkeklerin oluşturduğu bir sınıf var ve bunlar hayatlarını bir şeye feda etmek istiyorlar. Reklamlar insanları gerek duymadıkları arabaların ve kıyafetlerin peşinden koşturuyor. Kaç kuşaktır insanlar nefret ettikleri işlerde

alışıyorlar; neden? Gerçekte ihtiyaç duymadıkları şeyleri satın alabilmek için.”

“Bizim kuşağımız bk bir savaş görmedi, bk bir buhran yaşamadı; ama bizim de bir savaşımız var. Bk bir ruhani savaş bu. Kültüre karşı bk bir devrim hazırlıyoruz. Bk buhran bizim hayatlarımız. Biz ruhani bir buhran geçiriyoruz.

Onları köleleştirerek, bu insanlara özgürlüğün ne demek olduğunu göstermek zorundayız. Onları korkutarak, cesaretin ne olduğunu göstermek zorundayız.

Napolyon, bir kurdele parçası uğruna hayatlarını feda edecek insanlar yaratabilmekle övünürdü.

Düşün: Bir grev başlatıyoruz ve dünyadaki servet dağılımı yeniden düzenlenene dek hiç kimse alışmıyor.”

Rockefeller Merkezi’nin etrafındaki yıkıntıların arasında, rutubetli kanyonların içinde koşturarak geyik avladığını düşün.

İşinle ilgili söylediğin şey” diyor tamirci, “o konuda ciddi miydin?”

Evet, ciddiye dim.

“İşte bu gece bu yüzden yoldayız” diyor.

Biz bir grup avcıyız ve yağ avlayacağız.

Biz tıbbi atık alanına gidiyoruz.

Tıbbi atıkların yakıldığı fırına gidiyoruz. Orada, kullanılmış ameliyat maskelerinin ve gazlı bezlerin, on yıllık tümörlerin, damar içi tüplerin ve kullanılmış şırıngaların, bütün bu korkunç, korkunç şeylerin, kan örneklerinin ve kesilip alınmış organ parçalarının arasında, kamyonla bile gitsek bir gecede taşıyıp gtremeyeceğimiz kadar çok para bulacağız.

Altımızdaki Corniche’i ağzına dek doldurmaya yetecek kadar para bulacağız.

“Yağ” diyor tamirci ocuk. “Amerika’nın en zengin kallarından emilmiş yağ. Dünyanın en zengin, en şişko kallarından.”

Hedefimiz, emilmiş yağla dolu o koca kırmızı torbaları Paper Street'e taşımak ve çamaşır sodası ve biberiyeyle karıştırarak, gerisingeriye aynı insanlara, o yağı aldirmek için para ödemiş insanlara satmak. Kalıp başına yirmi dolardan, onu almaya gücü yetecek başka kimse yok.

"Dünyanın en zengin, en kıvamlı yağı, toprağın yağı" diyor tamirci çocuk. "Bu da bu geceye bir çeşit Robin Hood tadı katıyor."

Yerde küçük balmumu ateşleri cızırıyor.

"Hazır gitmişken" diyor tamirci, "o hepatit mikropları için de biraz bakınmamız gerekiyor."

Yirmi

Gözyaşları artık ayan beyan akıyordu. Silahın namlusu boyunca yuvarlanıp tetiğin etrafındaki halkadan aşağı kayan tombul bir damla, işaretparmağımın üstüne düşüp yamyassı oldu. Raymond Hassel iki gözünü de kapamıştı. Silahı şakağına sıkıca bastırıyordum ki namlunun baskısını her an orada hissetsin; yanı başında durmakta olduğumu, bunun kendi hayatı olduğunu ve her an ölebileceğini iyice anlasın.

Elimdeki ucuz bir silah değildi ve aklımdan tuzdan zarar görebileceği endişesi geçti.

Her şey ne kadar kolay oldu, diye düşündüm kendi kendime. Tamircinin söylediği her şeyi yapmıştım. Bir silah satın

almak zorunda oluşumuzun nedeni buydu. Bu benim ev ödevimdi.

Her birimiz Tyler'a on iki sürücü ehliyeti götürmek zorundaydık. Her birimizin on iki insan kurban ettiği böylece kanıtlanacaktı.

Bu gece arabayı park ettim ve bir blok ötede, Raymond Hessel'in *Korner Mart*'taki gece mesaisinden çıkmasını bekledim. Gece yarısına doğru, Raymond bir vampir otobüsün gelmesini beklerken yanına yaklaştım ve "Merhaba" dedim.

Raymond Hessel, Raymond, hiçbir şey söylemedi. Büyük olasılıkla parasının peşinde olduğumu sandı; aldığı asgari ücretin, cüzdanındaki on dört doların. Ah, Raymond Hessel, sen, tam yirmi üç yıllık hayatınla sen, ağlamaya başladığında, gözyaşların şakağına dayanmış silahımın namlusundan yuvarlanırken, hayır, bu durumun parayla ilgisi yoktu. Hayatta her şey parayla ilgili değildir.

Merhaba bile demedin.

Cebindeki o zavallı cüzdan değilsin sen.

Güzel bir gece, dedim ben, hava soğuk ama berrak.

Sen merhaba bile demedin.

Kaçma, dedim; yoksa seni sırtından vurmak zorunda kalırım. Silahı çıkarmıştım ve elimde lateks bir eldiven vardı. Böylece, elimdeki silah olur da "kanıt A" haline dönüşürse, üzerinde Raymond Hessel'in kurumuş gözyaşlarından başka bir şey olmayacaktı. Raymond Hessel: Beyaz, yirmi üç yaşında, vücudunda ayırt edici bir işaret yok.

Sonra dikkatini bana yönelttin. Gözlerin o kadar irileşmişti ki, antifriz yeşili olduklarını sokak lambasının ışığında bile seçebiliyordum.

Silah yüzüne her dokunduğunda irkilerek biraz daha geriye çekiliyordun, sanki namlu çok sıcak ya da çok soğukmuş gibi. Ben, "Geriye çekilme" diyene kadar böyle yaptın, sonra silahın yüzüne değmesine izin verdin; ama o zaman bile nam-

ludan uzaklaşmak için boynunu yukarı uzatıp kafanı geriye çektin.

Sana söylediğim gibi, cüzdanını çıkarıp bana verdin.

Ehliyetinde ismin Raymond K. Hessel olarak geçiyordu. 1320 SE Benning, Daire A'da oturuyordun. Muhtemelen bir bodrum katıydı bu. Genellikle bodrum kattaki dairelere numara yerine harf verirler.

Raymond K. K. K. K. K. Hessel, dedim, sana söylüyorum.

Boynun gerilmiş, kafan yana yatmış olarak, evet, dedin. Evet, bodrum katında oturuyorum.

Cüzdanında birkaç resim de vardı. Annenin resmini gördüm.

Zor bir durumdu senin için. Gözlerini açacak, aynı anda hem annenle babanın gülümseyen resmini, hem de silahı görecektin. Ama yaptın bunu. Sonra gözlerini yumdun ve ağlamaya başladın.

Az sonra sakinleşecektin: Ölümün akıl almaz mucizesi. Bir an yürür ve konuşurken sonraki an bir nesnesindir. Annenle baban aile doktoruna telefon edip dışı kayıtlarını istemek zorunda kalacaktı; çünkü yüzünden geriye pek bir şey kalmamış olacaktı. Oysa annenle baban senden her zaman ne çok şey ummuştun. Ama hayır, hayat adil değildi ve bak şimdi başına neler gelmişti.

On dört dolar.

Bu annen mi, diye sordum.

Hı-hı. Ağlıyordun, burnunu çeke çeke ağlıyordun. Yutkundun. Hı-hı.

Bir kütüphane kartın vardı. Bir video kiralama kartın vardı. Sosyal güvenlik kartın. On dört dolar nakit paran. Otobüs pasonu almak istedim; ama tamirci sadece ehliyeti almamı söylemişti. Bir meslek yüksek okulu öğrenci kartın vardı; süresi geçmiş.

Demek ki bir ara bir yerlerde bir şeyler okuyordun.

Bu noktada canhıraş bir inilti koyverdin; o yüzden silahı yanağına biraz daha bastırdım. Sonra yavaş yavaş geri çekilmeye başladın. Kıpırdama yoksa ölürsün, dedim. O zaman durdun. Söyle şimdi, ne okuyordun?

Nerede?

Meslek okulunda, dedim. Öğrenci kartın var.

Tanrım, bilmiyorum. Hıçkırдын, yutkundun, burnunu çektin ve “Biyoloji” dedin.

Bak, dinle beni, Ray-mond K. K. K. Hessel. Bu gece burada öleceksin. İstersen bir saniyede ölürsün, istersen bir saatte, kendin karar ver. Aklına gelen ilk şeyi söyle bana. Bir şeyler uydur. Ne dersen de, umurumda değil. Silah benim elimde.

Sonunda beni dinlemeye, kafadaki küçük trajediden sıyrılmaya başladın.

Boşluk doldurmaca. Raymond Hessel büyüyünce ne olmak istiyor?

Evime gitmek istiyorum, dedin, sadece evime gitmek istiyorum, lütfen.

Yapma ya, dedim. Peki ondan sonra hayatını nasıl geçirmek istiyorsun? Hayatta istediğin her şeyi yapabilecek olsan, ne yapardın?

Uydur bir şey.

Sen bilmiyordun.

O zaman öldün sen, dedim. Şimdi kafanı öbür yana çevir.

Ölümün başlamasına dokuz saniye, sekiz saniye...

Veteriner, dedin. Veteriner olmak istiyorum.

Hayvanlar, demek. Bunun için okula gitmen gerekir.

Çok uzun zaman, dedin, yıllarca.

İster köpek gibi çalışıp okula gidersin, Raymond Hessel, ister ölürsün. Sen seç. Cüzdanını kot pantolonunun arka cebine tıktırdım. Demek aslında hayvan doktoru olmak istiyordun. Silahın tuzlu terle ıslanmış susturucusunu bir yanağından çekip öbür yanağına dayadım. Hayatın boyunca istediğin şey bu muydu, Dr. Raymond K. K. K. Hessel, veteriner olmak mı?

Hı-hı.

Uydurmuyorsun, değil mi?

Evet, dedin, yani hayır, dedin, uydurmuyorum. Uydurmuyorum.

Pekâlâ, dedim ve susturucunun ıslak ağzını önce çenenin, sonra burnunun ucuna dayadım. Susturucuyu dayadığım her yerde, kendi gözyaşlarının bıraktığı parlak bir halka kaldı.

O zaman, dedim, okula geri dön. Eğer yarın sabah uyanırsan, okula geri dönmenin bir yolunu bul.

Silahın ıslak ağzını sırayla her iki yanağına bastırdım. Sonra çenene, sonra alnına bastırdım ve susturucuyu orada dayalı bıraktım. Şu anda kendini ölmüş sayabilirsin, dedim.

Ehliyetin bende.

Kim olduğunu biliyorum. Ehliyetini saklayacağım ve gözüm üstünde olacak, Bay Raymond K. Hessel. Üç ay sonra, altı ay sonra ve en son bir yıl sonra ne yaptığına bakacağım. Eğer hâlâ okula dönüp veterinerlik okumaya başlamamışsan, öleceksin.

Sen hiçbir şey söylemedin.

Şimdi kalk git ve küçük hayatını yaşa; ama unutma ki gözüm üstünde, Raymond Hessel. Ancak peynir satın alıp televizyon seyretmeye yetecek kadar para kazandıran boktan bir işte çalıştığını görmektense, seni öldürürüm daha iyi.

Şimdi ben yanından uzaklaşacağım; sen bu tarafa bakma.

Tyler'ın benden yapmamı istediği bu işte.

Ağzımdan çıkanlar Tyler'ın sözleri.

Ben Tyler'ın ağzıyım.

Ben Tyler'ın elleriyim.

Kargaşa Projesi'ndeki herkes Tyler Durden'ın bir parçası ve Tyler da ordaki herkesin bir parçası.

Raymond K. K. Hessel, bu akşam yiyeceğin yemek sana hayatının en güzel yemeği gibi gelecek ve yarın hayatının en güzel günü olacak.

Yirmi Bir

Uyanırsın, Sky Harbor International.
Saatini iki saat geriye al.

Servis otobüsü beni Phoenix'e, şehir merkezine götürüyor ve girdiğim her barda, göz çukurlarının çevresine dikişler atılmış adamlar görüyorum. Sıkı bir yumrukla derilerinin altındaki etleri yassılıp kenarlara yayılmış adamlar. Çarpık burunlu adamlar. Barda rastladığım bu tipler yanağımdaki fırfırlı deliği görüyorlar ve anında aynı ailenin parçası olduğumuzu anlıyoruz.

Tyler bir süredir eve gelmiyor. Ben kendi küçük işimi yapıyorum. İçinde insanların öldüğü arabaları görmek için o havaalanı senin bu havaalanı benim dolaşıyorum.

Yolculuğun büyüğü. Minik hayat. Minik sabunlar. Minik uçak koltukları.

Eğer onu bulursam diye, on iki kurbanımın ehliyetlerini cebimde taşıyorum.

Girdiğim her barda, istisnasız hepsinde, dayak yemiş adamlar görüyorum. Her barda, yanıma gelip kollarını omzuma atıyor ve bana bira ısmarlamak istiyorlar. Hangi barların dövüş kulübü barı olduğunu önceden biliyorum sanki.

Tyler Durden diye birini gördünüz mü, diye soruyorum.

Dövüş kulübünü bilip bilmediklerini sormak salaklık olur.

İlk kural, dövüş kulübü hakkında konuşmamaktır.

Peki ama Tyler Durden; onu gören var mı?

Bu adı hiç duymadık, efendim, diyorlar.

Yanağımdaki delikten olacak, herkes bana efendim diyor.

Sonra da göz kırpmıyorlar.

O'Hare Havaalanı'nda uyanır ve Chicago servisine binersin.

Saatini bir saat ileriye al.

Başka bir yerde, başka bir zamanda uyanabilseydim.

Niçin başka bir insan olarak uyanamayayım?

Gittiğim her barda, dayak yemiş adamlar bana bira ısmarlamak istiyor.

Sonra da, hayır, efendim, Tyler Durden diye birini hiç görmedik.

Sonra da göz kırpmıyorlar.

Bu adı daha önce hiç duymadık, efendim.

Dövüş kulübünü soruyorum. Buralarda bir dövüş kulübü var mı, bu gece?

Hayır, efendim.

Dövüş kulübünün ikinci kuralı dövüş kulübü hakkında konuşmamaktır.

Bardaki dayak yemiş tipler başlarını sallıyorlar.

Hiç duymadık, efendim. Ama sizin bu dövüş kulübünü Seattle'da bulabilirsiniz, efendim.

Meigs Field'de uyanır ve Paper Street'te olan bitenleri sormak üzere Marla'yı ararsın. Marla'nın söylediğine göre artık bütün uzay maymunları kafalarını tıraş ediyormuş. Elektrikli tıraş makineleri kızışıyor ve bütün ev yanık saç kokuyormuş. Uzay maymunları parmak izlerini yok etmek için çamaşır sodası kullanıyormuş.

Uyanırsın, SeaTac.

Saatini iki saat geriye al.

Servis otobüsü seni Seattle şehir merkezine götürür ve girdiğin ilk barda, boyunluk takmış bir barmenle karşılaşsın. Boyunluk kafasını o kadar geriye itmiştir ki, adam sana sırtıtmak için ezilmiş mor bir patlıcana benzeyen burnunun üzerinden bakmak zorundadır.

Bar boştur. "Sizi yeniden gördüğümüze sevindik, efendim" der barmen.

Ben bu bara daha önce hiç gelmedim. Bir kere bile.

Tyler Durden diye birini tanıyıp tanımadığını soruyorum.

Barmen, beyaz boyunluğun tepesinden fırlayan çenesiyle sırtıyor ve diyor ki: "Bu bir test mi?"

Evet, diyorum, bu bir test. Tyler Durden diye birini tanıyor musun?

"Geçen hafta uğramıştınız ya, Bay Durden" diyor. "Hatırlamıyor musunuz?"

Tyler buraya mı geldi?

"Siz geldiniz, efendim."

Ben daha önce buraya hiç gelmedim.

"Siz öyle diyorsanız öyledir, efendim" diyor barmen. "Ama perşembe gecesi, polisin bizi ne zaman kapatacağını sormak üzere buraya gelmiştiniz."

Geçen perşembe ben, uykuda mıyım yoksa uyuyor muyum diye düşünerek bütün gece yatakta dönüp durdum. Cuma sabahı öğlene doğru, yorgunluktan kemiklerim sızlayarak, bir an bile gözümü kırpmadığım duygusuyla uyandım.

“Evet, efendim” diyor barmen. “Perşembe gecesi, tam şu anda durduğunuz yerde durarak bana polis baskını hakkında sorular sormuştunuz. Çarşamba geceki dövüş kulübünde kaç kişiyi geri çevirmek zorunda kaldığımızı sormuştunuz.”

Barmen omuzlarını ve boyunluklu boynunu döndürerek etrafına bakınıyor ve diyor ki: “Burada bizi duyacak hiç kimse yok, Bay Durden. Dün gece yirmi yedi kişiyi geri çevirdik. Dövüş kulübünden sonraki gece burası her zaman boş olur.”

Bu hafta hangi barın kapısından girdiysem, içeride herkes bana efendim diye hitap etti.

Hangi bara girsem, dayak yemiş dövüş kulübü tiplerinin hepsi birbirinin aynıymış gibi görünmeye başlıyor. Bir yabancı benim kim olduğumu nasıl bilebilir?

“Sizin bir doğum lekeniz var, Bay Durden” diyor barmen. “Ayağınızda. Yanı başında küçük bir Yeni Zelanda olan koyu kırmızı bir Avustralya biçiminde.”

Bunu sadece Marla bilir. Bir Marla, bir de babam. Bunu Tyler bile bilmez. Plaja gittiğimde o ayağımı altıma alıp otururum.

Bende olmayan o kanser artık her yerde.

“Kargaşa Projesi’ndeki herkes bunu bilir, Bay Durden.” Barmen elini havaya kaldırıyor, elinin dış tarafını bana doğru uzatıyor ve orada bir yanık izi görüyorum. Öpücük biçiminde bir yanık.

Benim öpücüğüm mü?

Tyler’in öpücüğü.

“Doğum izinizi herkes bilir” diyor barmen. “Efsanenin bir parçasıdır. Resmen efsane olma yolundasınız, efendim.”

Seattle’daki motel odasından Marla’yı arıyor ve diyorum ki, o işi hiç yaptık mı biz?

Anla işte.

Şehirlerarası hattın öbür ucundan, “Hangi işi?” diyor Marla.

Hiç yattık mı?

“Ne!”

Yani, işte, seks yaptık mı hiç?

“Hey Yarabbim!”

Ee?

“Ne ee’si?” diyor Marla.

Hiç seks yaptık mı biz?

“Sen inanılmaz bir orospu çocuğusun.”

Seks yaptık mı?

“Seni öldürebilirim.”

Evet mi demek bu, hayır mı?

“Bunun böyle olacağını biliyordum” diyor Marla.

“Manyağın tekisin sen. Bir gün beni seviyorsun, ertesi gün yüzüme bakmıyorsun. Hayatımı kurtarıyorsun, sonra annemi pişirip sabun yapıyorsun.”

Kendi kendimi çimdikliyorum.

Marla’ya nasıl karşılaştığımızı soruyorum.

“Erbezi kanseri şeyinde işte” diyor Marla. “Sonra sen hayatımı kurtardın.”

Hayatını mı kurtardım?

Marla’nın hayatını kurtaran Tyler’dı.

“Benim hayatımı sen kurtardın.”

Parmağımı yanağımdaki delikten içeri sokuyor ve sağa sola oynatıyorum. Aklımı başıma getirmek için bu acı da işe yaramazsa, hiçbir şey yaramaz.

Marla diyor ki: “Benim hayatımı kurtardın. Regent Hotel. Hani yanlışlıkla intihar etmişim. Hatırladın mı?”

Regent Hotel.

“O gece” diyor Marla, “senden kürtaj olmak istediğimi söylemişim.”

Kabin basıncımızda bir düşüş gözlenmiştir.

Marla’ya adımın ne olduğunu soruyorum.

Hepimiz öleceğiz.

Marla diyor ki: “Tyler Durden. Senin adın, Tyler Anıcık Beyinli Durden. Halihazırda, saçlarını kazıyıp derilerini

Çamaşır sodasıyla yakan müritlerinin işgali altındaki 5123 NE Paper Street adresinde oturuyorsun.”

Biraz uyumam gerek.

“Hemen buraya dön” diye bağılıyor Marla telefonda, “yoksa o geri zekâlılar benden de sabun yapacaklar.”

Elindeki yara izi, diyorum Marla’ya, o nasıl oldu?

“Sen” diyor Marla. “Sen elimi öptün.”

Tyler’ı bulmam gerek.

Biraz uyumam gerek.

Uyumam gerek.

Hemen yatıp uyumam gerek.

Marla’ya iyi geceler diliyorum ve uzanıp telefonu yerine asarken Marla’nın çığlıkları giderek uzaklaşıyor, uzaklaşıyor, uzaklaşıyor.

Yirmi İki

Bütün gece kafan darmadağınıktır. Uykuda mıyım? Hiç uyudum mu? Uykusuzluk budur işte.

Verdiğin her solukla biraz daha gevşemeye çalışırsın; ama kalbin hâlâ güm güm atmakta ve düşünceler kafanda fırtına gibi savrulmaktadır.

Hiçbir şey işe yaramaz. Rehberli meditasyon dahil.

İrlanda'dasın.

Ama koyun saymıyorsun.

Kendini uykuya dalarken hatırlayabildiğin son günden beri geçen günleri, saatleri, dakikaları sayıyorsun. Doktor gülmüştü. Bugüne kadar kimse uykusuzluktan ölmemiştir.

Suratın muşmulaya dönmüş, pörsümüş meyvelere benzemiş. Görsen kendini ölü sanırsın.

Seattle'daki bir motel yatağında saat sabahın üçünden sonra, bir kanser dayanışma grubu bulmak için çok geçir. Küçük mavi Amital Sodyum kapsüllerinden ya da ruj kırmızısı Seconal'lardan bulmak için çok geçir. Sabahın üçünden sonra bir dövüş kulübüne giremezsin.

Tyler'ı bulmak zorundasın.

Biraz uyumak zorundasın.

Derken bir bakıyorsun ki uyanıksın ve Tyler karanlıkta yatağın yanında duruyor.

Uyanıyorsun.

Tam uykuya dalacağın sırada, Tyler orada durmuş sana şöyle diyordu: "Uyan. Hadi uyan, Seattle polisiyle sorunumuzu çözdük. Uyan."

Başkomiser, çete türü etkinlikler ve gece yarısı boks kulüpleri diye adlandırdığı şeye yönelik bir baskın emri çıkarmıştı.

"Ama merak etme" diyor Tyler, "onu taşaklarından yakaladık artık."

Bu kadar zamandır beni takip etmekte olup olmadığını soruyorum Tyler'a.

"İşe bak" diyor Tyler, "ben de sana aynı şeyi soracaktım. Benden başkalarına söz ettin, seni bok kafa. Verdiğin sözünü tutmadın."

Tyler da benim durumu ne zaman kavrayacağımı merak edip durmaktaymış.

"Sen her uykuya daldığında" diyor Tyler, "ben koşup manyakça, çılgınca bir şey yapıyorum. Tamamen akıl ötesi bir şey."

Tyler yatağın yanına diz çöküyor ve fısıldıyor: "Geçen perşembe sen yatıp uyudun ve ben dövüş kulüplerine şöyle bir göz atmak için uçağa atlayıp Seattle'a gittim. Kaç kişinin dışarıda kaldığına bakmak, yeni yetenekler aramak, bu gibi şeyler için. Kargaşa Projesi Seattle'da da var."

Tyler'ın parmak uçları kaşlarımın üstündeki şişkinlik boyunca geziniyor. "Kargaşa Projesi Los Angeles ve Detroit'te de var. Washington D.C.'de ve New York'ta da büyük işler yapıyorlar. Chicago'daki Kargaşa Projesi'nin yaptıklarını duysan dudağın uçuklardı."

"Sözünü tutmadığına inanamıyorum" diyor Tyler. "İlk kural dövüş kulübü hakkında konuşmamaktır."

Tyler geçen hafta Seattle'dayken, boyunluklu bir barmen, polisin dövüş kulüplerine baskın yapmaya hazırlandığını söylemişti. Polis komiseri bu konuyla bizzat ilgileniyordu.

"Durum şu" diyor Tyler. "Dövüş kulübüne gelen ve bundan çok hoşlanan polisler var. Dövüş kulübüne gelen muhabirler, hukukçular, avukatlar var ve biz her şeyi önceden haber alıyoruz."

Dövüş kulüpleri kapatılıyordu, öyle mi?

"En azından Seattle'da" diyor Tyler.

Tyler'a bu konuda ne yaptığını soruyorum.

"Bu konuda ne *yaptık*, demek istiyorsun" diyor Tyler.

Saldırı Komitesi'ni toplantıya çağırdık.

"Artık sen ve ben diye bir şey yok" diyor Tyler ve burnunun ucunu sıkıyor. "Bunu anladın sanırım."

İkimiz de aynı bedeni kullanıyoruz ama farklı zamanlarda.

"Özel bir ev ödevi hazırladık" diyor Tyler. "Dedik ki: 'Seattle Başkomiseri Saygıdeğer Filanca'nın taşaklarını getireceksiniz.' "

Ben rüya görmüyorum.

"Evet" diyor Tyler, "görüyorsun."

On dört uzay maymunundan bir ekip oluşturduk. Bu uzay maymunlarının beşi polisti ve beyefendinin köpeğini gezdirdiği parkta bu gece herkes bizdendi.

"Merak etme" diyor Tyler, "köpeğe bir şey olmadı."

Bütün saldırı, en iyi provamızdan üç dakika daha kısa sürdü. Biz on iki dakika öngörmüştük. En iyi provamız dokuz dakika sürmüştü.

Beş uzay maymunu onu yakalamakla görevlendirilmişti.

Tyler bana bunları anlatıyor; ama her nasılsa, ben olanları zaten biliyorum.

Üç uzay maymunu etrafı kolaçan ediyordu.

Bir uzay maymunu eter işini halletti.

Bir uzay maymunu beyefendinin değerli eşofmanını aşağı indirdi.

Köpek bir İspanyol kokeriydi ve durmaksızın havlamak-taydı.

Durmaksızın.

Durmaksızın.

Bir uzay maymunu, paket lastiğini beyefendinin değerli torbasını dibinden sıkıca saracak şekilde üç kere doladı.

“Bir uzay maymunu elinde bıçakla adamın bacaklarının arasındaydı” diye kulağımın dibinde fısıldıyor Tyler, yara bere içindeki suratıyla. “Ve ben, çok değerli polis komiserinin kulağına fısıldadım: Ya bu dövüş kulübü baskınlarından vaz-geçersin ya da saygıdeğer beyefendilerinin taşaksız olduğunu bütün dünyaya ilan ederiz.”

“Sence nereye kadar gidebilirsin, Sayın Komiserim?” diye fısıldıyor Tyler.

Paket lastiği aşağıdaki tüm duyuları köreltiyor.

“Seçmenler taşaksız olduğunu öğrenirlerse sence politika-da nereye kadar gidebilirsin?”

Bu noktada saygıdeğer beyefendi artık hiçbir şey hissetme-mektedir.

Adamın taşakları buz kesmiş durumdadır.

Bir tek dövüş kulübü bile kapatılırsa, taşaklarını doğuya ve batıya göndereceğiz. Biri *New York Times*’a, öbürü *Los Angeles Times*’a gidecek. Her birine bir tane. Basın toplantısı tarzında, bir bakıma.

Uzay maymunları eterli bezi adamın ağzından çekiyorlar ve komiser diyor ki, yapmayın.

“Bizim dövüş kulübünden başka kaybedecek bir şeyimiz yok” diyor Tyler da.

Bize dünyanın bokundan ve pisliğinden başka bir şey bırakmadılar.

Tyler komiserin bacaklarının arasındaki eli bıçaklı uzay maymununa başıyla işaret ediyor.

“Ömrünün geri kalanını taşaksız geçirmeyi hayal edebiliyor musun?” diye soruyor Tyler.

Hayır, diyor, başkomiser.

Yapmayın.

Durun.

Lütfen.

Ah.

Tanrım.

Yardım et.

Bana.

Yardım et.

Hayır.

Bana.

Tanrım.

Bana.

Durdur.

Onları.

Sonra uzay maymunu bıçağı kaldırıyor ve sadece paket lastiğini kesiyor.

Toplam altı dakikada işimizi bitiriyoruz.

“Şunu unutma” diyor Tyler. “Ezmeye çalıştığın bu insanlar, senin muhtaç olduğun herkeştir. Biz senin çamaşırını yıkayan, yemeğini pişiren ve önüne getiren insanlarız. Senin yatağını biz yapıyoruz. Uykudayken seni biz koruyoruz. Ambulansları biz kullanıyoruz. Telefonlarını biz bağlıyoruz. Bizler aşçıyız, taksi şoförüüz ve senin hakkında her şeyi biliyoruz. Sigorta bildirimlerini, kredi kartı ödemelerini biz takip ediyoruz. Hayatının her alanını biz denetliyoruz.”

“Biz tarihin ortanca çocuklarıyız. Bizi bir gün milyoner olacağımıza, film yıldızı, rock yıldızı olacağımıza inandıran televizyon programlarıyla büyüdü; ama bunların hiçbirini olamayacağız. Ve bu gerçek kafamıza ancak dank ediyor” diyor Tyler. “O yüzden bize karşı dikkatli ol.”

Uzay maymunu, eterli bezi hıçkırmakta olan komiserin ağzına sıkıca bastırıp adamı tamamen bayıltmak zorunda kalıyor.

Bir başka ekip adamı giydiriyor ve köpeğiyle birlikte evine götürüyor. O noktadan sonra, bu sırrı saklayıp saklamamak adamın kendisine kalıyor. Ve hayır, dövüş kulüplerine başka polis baskınları beklemiyoruz.

Saygıdeğer beyefendi evine beti benzi atık ama sağ salım dönüyor.

“Bu küçük ev ödevlerini her yapışımızda” diyor Tyler, “kaybedecek hiçbir şeyi olmayan o dövüş kulübü müdavimleri Kargaşa Projesi’ne biraz daha bağlanıyor.”

Yatağımın yanında diz çökmüş olan Tyler diyor ki: “Gözlerini kapa ve bana elini ver.”

Gözlerimi kapıyorum ve Tyler elimi tutuyor. Tyler’ın öpücüğünden kalma yara izinin üstünde Tyler’ın dudaklarını hissediyorum.

“Eğer arkamdan benim hakkımda konuşursan, beni bir daha hiç göremeyeceğini söylemiştim” diyor Tyler. “Biz iki ayrı insan değiliz. Uzun sözün kısası, sen uyanırken kontrol sendedir ve kendine istediğin adı verebilirsin; ama uykuya daldığın anda kontrol bana geçer ve sen Tyler Durden olursun.”

Ama biz dövüştük, diyorum. Dövüş kulübünü yarattığımız gece.

“Aslında benimle dövüşmüyordun” diyor Tyler. “Bunu kendin de söylemiştin. Hayatındaki nefret ettiğin herkesle dövüşüyordun.”

Ama seni görebiliyorum.

“Şu anda uykudasın.”

Ama sen bir ev kiralamıştın. Bir işin vardı. İki işin vardı.

“Bankadan iptal edilmiş çeklerini iste” diyor Tyler. “Evi senin adına kiraladım. Kira çeklerinin üstündeki el yazısının bilgisayara geçirmen için sana verdiğim yazılarla aynı olduğunu sen de fark edeceksin, sanırım.”

Tyler benim paramı harcamaktaydı. Tevekkeli değil banka hesabım hep eksideydi.

“İşlere gelince, neden bu kadar yorgunsun sanıyorsun? Anlamıyor musun, nedeni uykusuzluk falan değil. Sen uykuya dalar dalmaz hayatını ben devralıyorum. İşe gidiyorum, dövüş kulübüne gidiyorum, şu bu. Dua et ki yılanlarla gösteri yaparak para kazanmaya kalkmadım.”

Peki ama, diyorum, ya Marla?

“Marla seni seviyor.”

Marla seni seviyor.

“Marla için sen ve ben aynı kişiyiz. Tanıştığınız gece kendini ona sahte bir isimle tanıttın. Dayanışma gruplarında hiçbir zaman gerçek ismini söylemedin ki, riyakâr herif. Hayatını kurtardığım günden beri, Marla seni Tyler Durden olarak tanıyor.”

Peki, şimdi artık Tyler’dan haberim olduğuna göre, öylece yok olup gidecek mi?

“Hayır” diyor Tyler, hâlâ elimi tutarak, “eğer beni istemseydin zaten burada olmazdım. Sen uyurken ben hayatımı yaşamaya devam edeceğim; ama bana numara yaparsan, geceleri kendini yatağa zincirler ya da yüksek dozda uyku hapları alırsan, o zaman düşman oluruz. Ve bunu sana ödetirim.”

Tanrım, saçmalık bunlar. Bir rüya bu. Tyler bir hayal. Bir parçalanmış kişilik bozukluğu. Zihinsel bir kimlik kayması. Tyler Durden benim halüsinasyonum.

“Kes şu lafları” diyor Tyler. “Belki de sen *benim* şizofrenik halüsinasyonumsun.”

Ben senden önce buradaydım.

“Ya, tabii, tabii” diyor Tyler, “kim kimden sonraya kalacak, onu da göreceğiz.”

Bu gerçek değil. Bu bir rüya ve ben az sonra uyanacağım.

“Uyan o zaman.”

Sonra telefon çalıyor ve Tyler ortadan kayboluyor.

Perdelerin arasından güneş sızıyor.

Uyandırma servisine yazdırdığım 7.00 telefonu çalıyor.

Ahizeyi alıyorum ve karşıdan ses gelmiyor.

Yirmi Üç

Filmi ileri sararsak: Uçağa atlayıp Marla'ya ve Paper Street Sabun Şirketi'ne geri dönüyorum.

Her şey hâlâ karman çorman.

Evde, buzdolabını açıp bakmaya korkuyorum. Üzerine Las Vegas, Chicago, Milwaukee gibi etiketler yapıştırılmış düzinelerce plastik sandviç torbası hayal edin. Her biri, dövüş kulübünü korumak için Tyler'ın savurduğu tehditleri yerine getirmek üzere buzdolabında bekliyor. Her torbanın içinde, kanlı, donmuş, kaskatı kesilmiş bir çift et parçası var.

Mutfağın bir köşesinde uzay maymunlarından biri çatlak muşambanın üzerine çömelmiş, bir el aynasında kendi suratını inceliyor. “Ben bu dünyanın en aptal, en beyinsiz süp-

rüntüsüyüm” diyor aynaya bakarak. “Ben Tanrı’nın yarattığı evrenin zehirli yan ürünüyüm.”

Başka birtakım uzay maymunları, yerlerden bir şeyler toplayarak, bir şeyleri öldürerek bahçede dolanıyor.

Bir elim buzluk kapağında, derin bir nefes alıyor ve aydınlanmış ruhani varlığıma odaklanmaya çalışıyorum.

*Gül yaprağında
Parlak çiğ taneleri
Mutlu mu mutlu
Disneyland hayvanları
Bulanır içim
Gördüğümde bunları*

Buzluk kapağı iki buçuk santim aralanmışken Marla omzumun üzerinden içeriye bakıyor ve diyor ki: “Akşama ne yiyoruz?”

Uzay maymunu yerde çömelmiş elindeki aynaya bakıyor. “Ben evrenin pisliğiyim, mikroplu insan dışkısıyım.”

Başladığımız yere döndük.

Bir ay kadar önce, Marla’nın buzdolabına bakmasından korkuyordum. Şimdi kendim buzdolabına bakmaktan korkuyorum.

Of, Tanrım. Tyler.

Marla beni seviyor. Marla için ikimiz aynı kişiyiz.

“Döndüğüne sevindim” diyor Marla. “Konuşmamız lazım.”

Evet, evet, diyorum. Konuşmamız lazım.

Buzdolabını açmaya bir türlü elim varmıyor.

Ben Joe’nun Gerilmiş Kasıklarıyım.

Marla’ya diyorum ki, buzluktaki hiçbir şeye dokunma. Hatta buzluğunu açma. Eğer içeride bir şey bulacak olursan sakın yeme, bir kediye falan verme, hiç kimseye verme. Aynalı uzay maymunu yan gözle bize bakıyor; o yüzden Marla’ya çık-

mamız gerektiğini söylüyorum. Bu konuşmayı yapmak için başka bir yere gitmeliyiz.

Bodruma inen merdivenlerin dibine bir uzay maymunu oturmuş, öbür uzay maymunlarına bir şeyler okuyor. “Napalm yapmanın üç yolu: Bir, benzini donmuş portakal suyu konsantresiyle karıştırabilirsiniz” diye okuyor bodrumdaki uzay maymunu. “İki, bir ölçü benzine bir ölçü diyet kola katabilirsiniz. Üç, ufalanmış kedi kumunu benzinin içinde koyulaşana kadar eritebilirsiniz.”

Marla’yla ikimiz, toplu taşıma araçlarıyla Paper Street Sabun Şirketi’nden Denny’s Gezegeni’deki bir cam kenarı masasına gidiyoruz. Denny’s; turuncu gezegen.

Bu Tyler’ın sık sık sözünü ettiği bir şeydi; bütün keşif yolculuklarını İngiltere yaptığı, sömürgeleri İngiltere kurup haritaları İngiltere çizdiği için, dünya üstündeki çoğu yerin adı ikinci el İngiliz isimleri. Her yere isim verme işini İngilizler kapmış. Hemen hemen her yere.

İrlanda, mesela.

New London, Avustralya.

New London, Hindistan.

New London, Idaho.

New York, New York.

Tam hız ileriye, geleceğe.

Böylece, uzayın derinliklerini ele geçirme işi hızını aldığında, bütün yeni gezegenleri keşfeden ve haritalarını çıkaranlar dev şirketler olacak.

IBM Uzay Küresi.

Philip Morris Galaksisi.

Denny’s Gezegeni.

Her gezegen, ilk ırzına geçen şirketin kimliğine bürünecek.

Budweiser Dünyası.

Garsonumuzun alnında yumurta kadar bir yumru var ve topuklarını birbirine yapıştırıp karşımızda asker gibi dikiliyor. “Buyrun!” diyor garsonumuz. “Siparişinizi alabilir miyim,

efendim?” diyor. “Sipariş ettiğiniz her şey lokantanın ikramıdır, efendim!”

Herkesin çorbasından çiş kokusu geldiği duygusuna kapılıyorsunuz.

İki kahve, lütfen.

“Neden bize bedava yemek veriyor?” diye soruyor Marla.

Garson beni Tyler Durden sanıyor, diyorum.

Madem öyle, diyor Marla, midye tava ve midye çorbası ve bir balık sepeti ve kızarmış tavuk ve soslu fırın patates ve çikolatalı tart istiyorum.

Mutfğa açılan servis penceresinden, berelenmiş kafalarını birbirine yaklaştırmış, Marla’yla bana bakarak fısıldaşan üç aşçı görüyorum. Birinin dudağının üstünde dikişler var. Bize temiz yiyecekler getirin lütfen, diyorum garsona. Lütfen, ısmarladığımız şeylere bir pislik yapmayın.

“O halde, efendim” diyor garsonumuz, “hanımefendiye burada midye çorbası içmemesi yolunda bir tavsiyede bulunabilir miyim?”

Teşekkürler. Midye çorbası kalsın. Marla bana bakıyor. Güven bana, diyorum.

Garson topuklarının üstünde dönüyor ve asker adımlarıyla siparişimizi mutfğa götürüyor.

Mutfğa açılan servis penceresinden, üç aşçı başparmağını havaya kaldırmış bana bakıyor.

“İyisin ha” diyor Marla. “Tyler Durden olmak hiç fena değilmiş.”

Bugünden sonra, diyorum, geceleri nereye gidersem benimle geleceksin ve gittiğimiz her yeri yazacaksın. Kimlerle görüştüğümü. Önemli birilerini iğdiş edip etmediğimi. Bu tür ayrıntıları.

Cüzdanımı çıkarıyor ve Marla’ya üstünde gerçek adımın yazılı olduğu ehliyetimi gösteriyorum.

Ehliyetimde Tyler Durden yazmıyor.

“Ama senin Tyler Durden olduğunu herkes biliyor” diyor Marla.

Benden başka herkes.

İşyerinde kimse bana Tyler Durden demiyor. Patronum beni gerçek adımla çağırıyor.

Annemle babam benim gerçekte kim olduğumu biliyor.

“Peki” diyor Marla, “o zaman neden bazı insanlar seni Tyler Durden diye biliyor da herkes öyle bilmiyor?”

Tyler’la ilk karşılaştığımda uykudaydım.

Yorgundum, aklım başımda değildi, şaşkındım. Her uçağa binişimde uçağın düşmesini istiyordum. Kanserden ölen insanlara imreniyordum. Hayatımdan nefret ediyordum. İşimden ve mobilyalarımın bıkıp usanmıştım ve bunları değiştirmenin bir yolunu bulamıyordum.

Yapabileceğim tek şey bunlara son vermektir.

Kendimi kısıtlanmış hissediyordum.

Fazla tamamlanmış biriydim.

Fazla mükemmeldim.

Minik hayatımdan bir çıkış yolu arıyordum. Tek kişilik tereyağı ve sıkışık uçak koltuğu rolünü istemiyordum.

İsveç mobilyaları.

İncelikli sanat eserleri.

Tatile çıktım. Kumsalda uyuyakaldım ve uyandığımda Tyler Durden oradaydı; çıplak ve terliydi, üstüne kumlar yapışmıştı, saçları ıslanmış, tel tel yüzüne düşmüştü.

Tyler kütükleri akıntıdan kurtarıp kıyıya çekiyordu.

Tyler’ın yarattığı şey dev bir elin gölgesiydi ve Tyler kendi yarattığı kusursuzluğun avcunda oturuyordu.

Tek bir an: Hayatta kusursuzluktan en çok bunu bekleyebilirdiniz.

Belki de ben hiçbir zaman o kumsalda uyanmadım.

Belki de bütün bunlar, Blarney taşına işediğim zaman başladı.

Ben uykuya daldığımda, aslında uyumuyorum.

Denny's Gezegeni'ndeki başka masalarda, morarmış elmacıkkemikleri ya da çarpılmış burunlarıyla bana bakarak gülümseyen, bir, iki, üç, dört, beş adam sayıyorum.

"Hayır" diyor Marla, "uyumuyorsun."

Tyler Durden benim yarattığım ayrı bir kişilik ve şimdi gerçek hayatımı devralmaya çalışıyor.

"Tıpkı *Psycho*'daki Tony Perkins'in annesi gibi" diyor Marla. "Müthiş bir şey bu. Herkeste bir çeşit cinslik oluyor. Bir keresinde, vücuduna halka taktırmaya doyamayan bir herifle çıkmıştım."

Yani, diyorum, ben uykuya dalıyorum ve Tyler benim bedenimle ve darmadağın suratımla birtakım suçlar işlemeye koşuyor. Ertesi sabah, bitap bir halde, kemiklerim sızlayarak uyanıyorum ve bütün gece hiç uyumadığımı adım gibi biliyorum.

Böyle sabahların akşamında daha erken yatardım.

O akşam, Tyler'in hükümrancılık süresi biraz daha uzardı.

Ben her gece daha erken yattıkça, Tyler'in hükümrancılık süresi uzadıkça uzardı.

"Ama sen Tyler'sın" diyor Marla.

Hayır.

Hayır, değilim.

Tyler Durden'in her şeyine hayranım. Cesaretine, zekâsına. Soğukkanlılığına. Tyler komik, çekici, etkileyici ve başına buyruk biri. Erkekler ona gıpta ediyor ve ondan dünyayı değiştirmesini bekliyorlar. Tyler güçlü ve özgür. Oysa ben değilim.

Ben Tyler Durden değilim.

"Ama öylesin, Tyler" diyor Marla.

Tyler'la ikimiz aynı bedeni paylaşıyoruz ve bugüne kadar ben bundan habersizdim. Tyler ne zaman Marla'yla sevişse, ben uykuda oluyordum. Ben kendimi uykuda sanırken Tyler yürüyor ve konuşuyordu.

Dövüş kulübündeki ve Kargaşa Projesi'ndeki herkes beni Tyler Durden diye biliyordu.

Böyle böyle, her gece biraz daha erken yatmaya ve her sabah biraz daha geç uyanmaya devam edersem, eninde sonunda tamamen ortadan kaybolacaktım.

Bir gece uykuya dalacak ve bir daha hiç uyanmayacaktım.

Marla diyor ki: "Tıpkı Hayvan Denetim'deki hayvanlar gibi."

Köpekler Vadisi. Öldürülmesen bile, seni hayatını kurtaracak kadar sevecek birisi çıksa bile, gene de iğdiş edildiğin yer.

Bir daha hiç uyanmayacaktım ve hayatımı Tyler devralacaktı.

Garson kahveyi getiriyor, topuklarını birbirine vuruyor ve çekip gidiyor.

Kahvemi kokluyorum. Kahve gibi kokuyor.

"Ee" diyor Marla, "diyelim ki bütün bunlara inandım; ben-den istediğin nedir?"

Ee'si, Tyler hayatımı tamamen ele geçiremesin diye, Marla'nın beni uyanık tutmasını istiyorum.

Başladığımız yere döndük.

Hayatını kurtardığı gece, Marla da Tyler'dan kendisini bütün gece uyanık tutmasını istemişti.

Uyuduğum anda Tyler kontrolü devralacak ve korkunç bir şey olacak.

Ve eğer uyursam, Marla'nın Tyler'ı izlemesi gerekiyor. Nereye gittiğini, ne yaptığını. Böylece belki, ertesi gün sağa sola koşturup bir şeyleri düzeltebilirim.

Yirmi Dört

Adı Robert Paulson ve yaşı kırk sekiz. Adı Robert Paulson ve hep kırk sekiz yaşında kalacak, sonsuza kadar.

Zaman aralığını yeterince uzun tutarsanız, herkesin hayatta kalma şansı sıfıra düşer.

Koca Bob. Koca tombalak.

Koca yağ tulumu, standart bir dondur-kır görevindeymiş. Ev yapımı dinamitle havaya uçurmak üzere evime girerken Tyler da bu yöntemi kullanmıştı. Bir kutu spreyci dondurucu alırsınız. Ozon deliği hikâyesinden beri bulunması biraz zor ama, R-12 ya da R-134a olsa daha iyi olur. Kilit mekanizması donuncaya kadar dondurucuyu kilit göbeğinin üstüne sıkarsınız.

Dondur-kır görevine çıktığınızda, ankesörlü telefonların, parkmetrelerin ya da gazete kutularının kilidine dondurucu sıkarsınız. Sonra bir çekiç ve keski yardımıyla donmuş kilit göbeğini kırarsınız.

Standart kır-doldur görevlerinde ise, telefonun ya da otomatik veznenin gövdesine matkapla bir delik açar ve deliğin içine ince bir boru yerleştirirsiniz. Sonra da, bir yağ pompası yardımıyla, hedef nesnenin içine tıka basa gres yağı, vanilyalı puding ya da plastik çimento doldurursunuz.

Kargaşa Projesi'nin bir avuç bozuk para çalmaya ihtiyacı yoktu elbette. Paper Street Sabun Şirketi gelen siparişlere yetişemiyordu. Noel zamanı ne yapacağız, Tanrı bilir. Bu görevlerin amacı sınırları sağlamlaştırmaktır. İnsana biraz kurnazlık kazandırmak, Kargaşa Projesi'ne olan bağlılığınızı güçlendirmektir.

İsterseniz, donmuş kilit göbeğini keski yerine elektrikli matkapla da kırabilirsiniz. Bu da işinizi görür, üstelik daha sessizdir.

Koca Bob'a ateş ettiklerinde polisin silah sandığı şey, şarjlı bir matkaptı.

Koca Bob ile Kargaşa Projesi, dövüş kulübü ya da sabun arasında bağlantı kurmalarını sağlayacak hiçbir ipucu yoktu.

Cüzdanında kendisinin küçük bir fotoğrafını bulmuşlardı; ilk bakışta çıplak gibi görünen dev bir cüsse, bir yarışmada poz verirken. Aptalca bir hayat, demişti Bob. İnsanın gözünü alan ışıkların ve ses sisteminin sağır edici vınıltısı arasında beklerken, sonunda hakemin sesini duyarsın: "Sağ baldırınızı kasın ve bekleyin."

Ellerinizi görebileceğimiz bir yere koyun.

Sol kolunu uzat, bicepsini sık ve bekle.

Kıpırdama.

Silahını at.

Gerçek hayattan daha iyiydi bu.

Elinde benim öpücüğümden kalma bir yara izi vardı. Koca Bob'un kalıp gibi saçları tıraşlanmış ve parmak izleri çamaşır sodasıyla yakılmıştı. Yaralanmak tutuklanmaktan daha iyiydi; çünkü tutuklanırsan Kargaşa Projesi'nden atılırsın ve bir daha ev ödevi falan yapamazsın.

Bir dakika önce Robert Paulson, dünyadaki yaşamın etrafına dolduğu, küçük, sıcak bir merkezdi. Bir dakika sonra, bir nesne oldu. Polislerin ateşinden sonra, ölümün inanılmaz mucizesi.

Bu gece bütün dövüş kulüplerinde, topluluktaki adamlar bodrumun orta yerindeki boşluğun ötesine, öbür uçta duran adamlara bakarken, her birim lideri karanlıkta, kalabalığın etrafında dolaşıyor ve liderin bağırın sesi duyuluyor:

"Adı Robert Paulson."

Erkekler topluluğu bağırıyor: "Adı Robert Paulson."

Lider bağırıyor: "Yaşı kırk sekiz."

Erkekler topluluğu bağırıyor: "Yaşı kırk sekiz."

Yaşı kırk sekiz. Dövüş kulübü müdevimiydi.

Yaşı kırk sekiz. Kargaşa Projesi'nin bir neferiydi.

Kendi ismimize ancak ölümde kavuşabiliriz; çünkü ancak ölümde mücadelenin bir parçası olmaktan çıkarız. Ölümde kahraman oluruz.

Ve topluluk bağırıyor: "Robert Paulson."

Ve topluluk bağırıyor: "Robert Paulson."

Ve topluluk bağırıyor: "Robert Paulson."

Bu gece dövüş kulübünü kapatmak üzere oraya gidiyorum. Odanın ortasındaki tek ışığın altına geçip duruyorum ve herkes bana tezahürat ediyor. Oradaki herkesin gözünde ben Tyler Durden'im. Zeki. Etkileyici. Gözü pek. Ellerimi kaldırıp sessizlik istiyorum ve diyorum ki, bu işe topluca bir nokta koymaya ne dersiniz? Bu gece evinize gidin ve dövüş kulübünü unutun.

Dövüş kulübü artık amacına ulaştı, öyle değil mi?

Kargaşa Projesi feshedildi.

Televizyonda iyi bir futbol maçı varmış, öyle duydum...

Yüz erkek gözünü dikmiş bana bakıyor.

Bir insan öldü, diyorum. Bu oyun bitti. Artık eğlenceli olmaktan çıktı.

Sonra, kalabalığı çevreleyen karanlığın içinden, kim olduğu belli olmayan birim liderinin sesi duyuluyor: “Dövüş kulübünün ilk kuralı dövüş kulübü hakkında konuşmamaktır.”

“Evinize gidin!” diye bağıryorum.

“Dövüş kulübünün ikinci kuralı dövüş kulübü hakkında konuşmamaktır.”

Dövüş kulübü feshedildi! Kargaşa Projesi feshedildi.

“Üçüncü kural, her dövüşte sadece iki kişi kapışır.”

Ben Tyler Durden’ım, diye bağıryorum. Ve defolup gitmenizi emrediyorum!

Hiç kimse yüzüme bakmıyor. Adamlar odanın orta yerindeki boşluğun üzerinden birbirlerine bakıp duruyorlar.

Birim liderinin sesi odanın içinde ağır ağır geziniyor. Dövüş başına iki kişi. Gömlekler çıkarılır. Pabuçlar çıkarılır.

Her dövüş sürmesi gerektiği kadar sürer.

Bu sahneyi yüz farklı şehirde, yarım düzine farklı dilde hayal edin.

Kurallar bitiyor ve ben hâlâ ortadaki ışığın altında duruyorum.

“Bir numaralı dövüş için adını yazdıranlar, ortaya” diye bağıryor karanlıktaki ses. “Dövüş alanında kimse kalmasın.”

Ben kıpırdamıyorum.

“Dövüş alanında kimse kalmasın.”

Ben kıpırdamıyorum.

Tavandaki tek ışık karanlığın içindeki yüz çift gözde yansıyor. Hepsi benim üstüme dikilmiş, hepsi beklemekte. Adamların her birini Tyler’ın gözüyle görmeye çalışıyorum. Kargaşa Projesi’nde eğitmek için en iyi dövüşçüleri seçmeye çalışıyorum. Tyler olsa hangilerini Paper Street Sabun Şirketi’nde çalışmaya çağırırdı?

“Dövüş alanında kimse kalmasın!” Standart dövüş kulübü prosedürüdür bu. Birim lideri üç kez çağrıda bulunduktan sonra, dövüş kulübünden atılacağı.

Ama ben Tyler Durden’ım. Dövüş kulübünü ben kurdum. Dövüş kulübü bana ait. O kuralları ben yazdım. Ben olmasam hiçbiriniz burada olmazdınız. Ve ben diyorum ki, bu iş burada bitmiştir!

“Üç saniye içinde üyenin tahliyesine hazırlanın: Üç, iki, bir, şimdi.”

Erkekler topluluğu üstüme çullanıyor, yüz çift el kollarımın ve bacaklarımın her santimetre karesine yapışıyor ve ben kanatlarını açmış bir kartal gibi ışığa doğru kaldırılıyorum.

Ruhun bedenden tahliyesine hazırlanın: Beş saniye, dört saniye, üç, iki, bir saniye.

Ve ben omuzlar üstünde elden ele geçiriliyorum; kalabalık dalgalanarak kapıya doğru ilerliyor. Ben kayıyorum. Ben uçuyorum.

Dövüş kulübü benim malım, diye bağıriyorum. Kargaşa Projesi benim fikrimdi. Beni atamazsınız. Burada işler benden sorulur. Evinize gidin.

Birim liderinin bağırın sesi duyuluyor: “Bir numaralı dövüş için adını yazdıranlar, lütfen ortada yerinizi alın. Şimdi!”

Ben gitmiyorum. Pes etmeyeceğim. Bunun üstesinden gelebilirim. Burada işler benden sorulur.

“Üyeyi tahliye edin, şimdi!”

Ruhun bedenden tahliyesi, şimdi.

Yavaşça kapıdan dışarıya, yıldızlı gökyüzünün altındaki soğuk gecenin içine uçuyor ve otoparkın beton zeminine düşüyorum. Bütün eller geri çekiliyor, arkamda bir kapı kapanıyor ve bir kilit sesi duyuluyor. Yüz farklı şehirde, dövüş kulübü bensiz devam ediyor.

Yirmi Beş

Kim bilir kaç senedir uykuyu özlüyordum. Uykunun o kayma, teslim olma, dalıp gitme kısmını. Şimdiyse uyumak yapmak istediğim en son şey. Regent Hotel'deki 8G'de Marla'yla birlikteyim. Burada, kendi küçük odalarına tıkılmış bütün o ihtiyaçların ve keşlerin arasında, bir şekilde, benim çılgınca çaresizliğim bayağı normal ve sıradan görünüyor.

“Bu otelde” diyor Marla, yatağında bağdaş kurup oturmuş, yarım düzine enerji hapını plastik yuvalarından pırlatırken, “geceleri korkunç kâbuslar gören bir çocukla çıkmıştım. O da uyumaktan nefret ederdi.”

Ne olmuştu sonra, o çıktığı çocuğa?

“Öldü. Doz aşımından kaynaklanan kalp krizi. Aşırı miktarda amfetamin hapi” diyor Marla. “Daha on dokuzundaydı.”

Sağ ol, iyi ki anlattın bunu.

Otele girdiğimizde, resepsiyondaki çocuğun saçlarının yarısı kökünden çekip koparılmıştı. Derisi ortaya çıkmış, kabuk bağlamış kafasıyla beni selamladı. Resepsiyondaki çocuğun bana “efendim” diye hitap ettiğini duyunca, lobide oturmuş televizyon seyreden kıdemlilerin hepsi dönüp bana baktı.

“İyi akşamlar, efendim.”

Daha şimdiden, çocuğu Kargaşa Projesi’nin merkez karargâhını arayıp, gördüğüm yeri haber verirken gözümde canlandırabiliyorum. Duvara asılı bir şehir haritasının üstünde, gittiğim yerleri renkli raptiyelerle işaretleyecekler. Kendimi *Vahşi Doğa*’daki bir göçmen kaz gibi fişlenmiş hissediyorum.

Hepsi beni gözlüyor, hepsi benim peşimde.

“Bunların altısını birden alabilirsin, mide bulantısı yapmaz” diyor Marla, “ama kıcımdan içeri sokarak alman gerekiyor.”

Aman ne hoş.

Marla diyor ki: “Gerçekten öyle, uydurmuyorum. Başka zaman daha güçlü bir şeyler bulabiliriz. Gerçek haplar. Roket, siyah inci ya da ejderha falan.”

O hapları kıcımdan içeri sokmayacağım.

“O zaman sadece iki tane al.”

Nereye gidiyoruz?

“Bovling salonuna. Bütün gece açık oluyorlar ve orada uyumana izin vermiyorlar.”

Her gittiğimiz yerde, diyorum, sokaktaki herifler beni Tyler Durden sanıyor.

“O yüzden mi otobüs şoförü bizi bedavaya götürdü?”

Hı-hı. Otobüsteki iki çocuğun bize yerini vermesinin nedeni de oydu.

“E, ne demek istiyorsun yani?”

Saklanmanın yeterli olduğunu sanmıyorum. Tyler’dan kurtulmak için bir şeyler yapmalıyız.

“Bir zamanlar benim giysilerimi giymekten hoşlanan bir çocukla çıkmıştım” diyor Marla. “Bayağı elbise giyerdi, yani. Tüllü şapkalar falan. Elbise giydirip seni de gizlice dolaştırabiliriz.”

Kadın kılığına girmeye de, kıcımdan içeri hap sokmaya da niyetim yok.

“Daha beteri de var” diyor Marla. “Bir zamanlar, şişme bebeğiyle önünde lezbiyen numarası yapmamı isteyen bir çocukla çıkmıştım.”

Kendimi Marla’nın hikâyelerinden biri olarak hayal edebiliyorum.

Bir zamanlar çift kişilikli bir çocukla çıkmıştım.

“Bir keresinde de, o penis büyütme aletlerinden kullanan bir çocukla çıkmıştım.”

“Saat kaç?” diye soruyorum.

“Dört.”

Üç saat sonra işte olmam gerek.

“Al şu haplarını” diyor Marla. “Sen Tyler Durden’sın ya, şimdi bizden muhtemelen bowling parası da almazlar. Hey, Tyler’dan kurtulmadan önce alışverişe gidemez miyiz? Güzel bir araba satın alırdık. Biraz üst baş, CD falan. Hiç fena değilmiş, bu bedavacılık işi.”

Marla.

“Tamam tamam, vazgeçtim.”

Yirmi Altı

İnsan hep sevdiklerini öldürür derler ya; aslına bakarsanız insanı öldüren de hep sevdiğidir. Gerçekten.

Bu sabah işe gittiğimde, ofis binasıyla otopark arasında polis barikatları vardı. Polis birlikte çalıştığım insanların ifadelerini alıyordu. Herkes ortalıkta dolanıp duruyordu.

Otobüsten inmedim bile.

Ben Joe'nun Soğuk Teriyim.

Otobüs camından bakınca, ofis binasının üçüncü katındaki yekpare camların yerinde olmadığını görebiliyorum. İçeride, asma tavandaki yanık bir panele can havliyle vurmakta olan, sarı ve kirli yağmurluk giymiş bir itfaiyeci var. İçin için yanmakta olan bir çalışma masası kırık pencerede santim santim belirliyor. İki itfaiyeci tarafından dışarıya itilen masa

sonunda devriliyor, kayıyor, üçüncü katla kaldırım arasındaki kısa mesafeyi hızla katediyor ve bir sestən çok bir duyguyla yere çarpıyor.

Patlayıp açılıyor ve içinden hâlâ dumanlar tütüyor.

Ben Joe'nun Kasılan Midesiyim.

Benim çalışma masam bu.

Patronum öldü, bunu biliyorum.

Napalm yapmanın üç yolu. Tyler'ın patronumu öldüreceğini biliyordum. Ellerimde benzin kokusu aldığım anda, işimden kurtulmak istediğimi söylediğim anda, ona icazet vermekteydim. Tabii buyur, hiç durma.

Öldür patronumu.

Ah, Tyler.

Patlamış bir bilgisayar var, bunu biliyorum.

Bunu biliyorum; çünkü Tyler biliyor.

Bunu bilmiyor olmak istiyorum; ama bir bilgisayar monitörünün tepesine delik açmak için kuyumcu matkabı kullanılır. Bütün uzay maymunları bunu bilir. Tyler'ın notlarını bilgisayara ben geçirdim. Ampul bombasının geliştirilmiş bir çeşididir bu. Orada, ampulün üstüne bir delik açıp içini benzinle doldurursunuz. Balmumu ya da silikonla deliği tıkar, sonra ampulü bir duya takar ve birinin içeri girip elektrik düşmesine basmasını beklersiniz.

Bir bilgisayar tüpüne bir ampulden çok daha fazla benzin sığdırabilirsiniz.

Bir katot ışını tüpü söz konusuysa, tüpün içine oturduğu plastik yuvayı çıkarırsınız. Gayet kolay bir iştir bu. Veya, yuvanın tepesindeki havalandırma panellerinden içeri girersiniz. Önce monitörün kablosunu prizden çıkarmanız ve monitörden bilgisayara giden fişi çekmeniz gerekir.

Aynı şeyi bir televizyonla da yapabilirsiniz.

Şunu iyice anlamanız gerek: Küçücük bir kıvılcım çıkarsa, hatta yerdeki halıdan statik elektrik alırsanız, öldünüz demektir. Çılgınlık içinde, canlı canlı yanarak.

Bir katot ışını tüpü 300 voltluk akımsız elektrik depolayabilir. Bu yüzden, önce ana güç kondensatörünün içine iyi cins bir tornavida sokun. Eğer bu noktada öldüyseniz, yalıtımlı bir tornavida kullanmadınız demektir.

Katot ışını tüpünün içinde bir vakum vardır. Bu yüzden, siz matkapla deliği açtığınız anda tüpün içine hava dolar. Bir başka deyişle tüp, deliğe sığdırabildiği bütün havayı bir ıslık sesiyle içeri çeker.

Matkap uçlarını birkaç kez büyüterek, deliği içine bir huni ağzı girecek kadar genişletin. Sonra tüpü canınızın istediği bir patlayıcıyla doldurun. Ev yapımı napalm iyi seçenektir. Benzin veya donmuş portakal suyu konsantresi-benzin karışımı veya kedi kumu-benzin karışımı.

Eğlenceli sayılabilecek bir patlayıcı da, pudra şekeriyle karıştırılmış potasyum permanganattır. Buradaki ana fikir, çok hızlı yanacak bir maddeyi, o yanmaya yeterli oksijen sağlayacak bir başka maddeyle birleştirmektir. Bu karışım o kadar hızlı yanar ki buna patlama diyebilirsiniz.

Baryum peroksit ve çinko tozu.

Amonyum nitrat ve alüminyum tozu.

Anarşinin *nouvelle cuisine* uyarlaması.

Sülfür soslu baryum nitrat, mangal kömürü garnitürlü. Bildiğiniz barut bundan ibarettir.

Bon appétit.

Monitörü ağzına kadar bununla doldurun. Birisi bilgisayarı açtığında, iki-üç kilo kadar barut suratında patlayacaktır.

Sorun şu ki, ben aslında patronumu seviyordum. Bir bakıma.

Eğer erkeksen, Hristiyan'san ve Amerika'da yaşıyorsan, Tanrı modeli olarak babanı görürsün. Ve bazen de babanı iş hayatında bulursun.

Ne var ki Tyler patronumu sevmiyordu.

Polis beni aramaya başlayacaktı. Geçen cuma gecesi bina-dan en son ben çıkmıştım. Soluğum çalışma masamın üzerin-

de yoğunlaşmış olarak masa başında uyanmış ve Tyler'ın telefondaki sesini duymuştum: "Dışarıya çık. Bir arabamız var."

Bir Cadillac.

Benzin hâlâ ellerimdeydi.

Dövüş kulübü tamircisi, "Son nefesinde neyi yapmadığına pişman olacaksın?" diye sormuştu.

İşimden kurtulmak istiyordum. Tyler'a icazet veriyordum. Buyur. Öldür patronumu.

Patlamayla havaya uçmuş ofisimden, şeridin sonundaki çakıl kaplı dönüş pistine kadar otobüsle gidiyorum. Bu noktada binalar yerini boş arsalara ve ekili tarlalara bırakıyor. Otobüs şoförü elindeki kâğıt torbadan bir öğle yemeği ile bir termos çıkarıyor ve dikiz aynasından bana bakıyor.

Ben polislerin beni aramayacağı bir yer düşünmeye çalışıyorum. Otobüste, şoförle benim aramda oturan yirmi kadar yolcu görüyorum. Yirmi kafayı arkadan sayıyorum.

Yirmi tıraşlı kafa.

Şoför arkasına dönüyor ve benim oturduğum arka koltuğa doğru sesleniyor: "Yaptığınız işe gerçekten hayranlık duyuyorum, Bay Durden."

Bu adamı hayatımda ilk kez görüyorum.

"Yapacağım şey için lütfen beni bağışlayın" diyor şoför. "Komite bunun sizin isteğiniz olduğunu söylüyor."

Tıraşlı kafalar birer birer arkaya dönüyor. Sonra birer birer ayağa kalkıyorlar. Birinin elinde bir bez var ve eter kokusu burnuma kadar geliyor. En yakınımda duranın elinde bir avcı bıçağı var. Eli bıçaklı olan bu çocuk, dövüş kulübü tamircisi.

"Kendinizi bir ev ödevi olarak ortaya koymanız" diyor otobüs şoförü, "büyük cesaret, efendim."

Tamirci ona, "Kes sesini" diyor. "Gözcü konuşmaz."

Uzay maymunlarından birinde, taşaklarının etrafına sarılacak bir paket lastiği olduğunu biliyorsun. Uzay maymunları otobüsün ön kısmına doluyor.

Tamirci diyor ki: “Yapılması gerekeni biliyorsunuz, Bay Durden. Kendiniz söylemişsiniz. Demiştiniz ki, eğer günün birinde birisi kulübü kapatmaya kalkışırsa, bu ben bile olsam, onu taşaklarından yakalamak zorundasınız.”

Erbezi.

Kampana.

Testis.

Çonçon.

Vücudunuzun en kıymetli parçasını, Paper Street Sabun Şirketi’ndeki bir sandviç torbasında donmuş olarak hayal edin.

“Bize direnmenin işe yaramayacağını biliyorsun” diyor tamirci.

Otobüs şoförü sandviçini çiğniyor ve dikiz aynasından bizi seyrediyor.

Bir polis arabası siren çalarak yaklaşıyor. Uzaklarda bir traktör bir tarlanın üstünde patırdaya patırdaya ilerliyor. Kuşlar. Otobüsün arka tarafındaki camlardan biri yarıya kadar açık. Bulutlar. Çakıl döşeli dönüş pistinin kenarlarında ayırkotları bitmiş. Ayırkotlarının etrafında arılar ya da sinekler uçuşuyor.

“Tek istediğimiz küçük bir tazminat” diyor dövüş kulübü tamircisi. “Bu seferki bir tehdit değil, Bay Durden. Bu sefer onları kesmek zorundayız.”

“Polisler” diyor otobüs tamircisi.

Siren sesi, otobüsün önünde bir yerlere ulaşıyor.

Onları nasıl durdurabilirim ki?

Bir polis arabası otobüse doğru ilerliyor. Mavi ve kırmızı ışıklar otobüsün ön camından içeri vururken, dışarıdan bir ses geliyor: “Olduğunuz yerde kalın.”

Ve hayatım kurtuluyor.

Kısmen.

Polislere Tyler’ı anlatabilirim. Onlara dövüş kulübü hakkında her şeyi anlatırım; böylece belki hapse girerim ve

Kargaşa Projesi onların başına kalır. Ve ben de bir bıçağa bakıp durmaktan kurtulurum.

Polisler otobüsün basamaklarına tırmanırken, “Hâlâ kesmediniz mi?” diye soruyor birinci polis.

“Çabuk olun” diyor ikincisi, “hakkında tutuklama emri var.”

Sonra şapkasını çıkarıyor ve bana dönerek diyor ki: “Şahsi bir durum değil, Bay Durden. Sonunda sizinle tanışabilmiş olduğuma çok sevindim.”

Hepiniz büyük bir hata yapıyorsunuz, diyorum.

“Muhtemelen böyle diyeceğinizi bize söylemiştiniz” diyor tamirci.

Ben Tyler Durden değilim.

“Böyle diyeceğinizi de söylemiştiniz.”

Kuralları değiştiriyorum. Dövüş kulübü sizde kalsın; ama artık kimseyi iğdiş etmeyeceğiz.

“Tabii, tabii” diyor tamirci. Elinde bıçakla koridorun ortasına kadar ilerliyor. “Bunu *mutlaka* söyleyecektiniz, öyle demiştiniz.”

Peki tamam, ben Tyler Durden’ım. O’yum ben. Ben Tyler Durden’ım ve kuralları ben koyarım ve ben diyorum ki, o bıçağı hemen indireceksin.

Tamirci omzunun üstünden arkaya doğru sesleniyor: “Kesip kaçma eylemi için rekorumuz kaç dakika?”

“Dört” diye bağılıyor birisi.

“Zaman tutan var mı?” diye bağılıyor tamirci.

İki polis de şimdi otobüsün ön tarafında duruyor. İşlerinden biri saatine bakıyor ve diyor ki: “Bir dakika. Saniye kolu on ikinin üstüne gelene kadar bekleyin.”

“Dokuz” diyor polis.

“Sekiz.”

“Yedi.”

Kendimi açık camın üstüne fırlatıyorum.

Karnım ince metal çerçeveye çarpıyor ve dövüş kulübü tamircisi arkamdan bağıyor: “Bay Durden! Zamanlamayı mahvedeceksiniz!”

Vücudumun yarısı camdan dışarı sarkmış olarak, arka lastiğin siyah kauçuk duvarını yakalamaya çalışıyorum. Çamurluğun kenarına tutunup asılıyorum. Birisi ayaklarımdan tutuyor ve çekmeye başlıyor. Uzaktaki küçük traktöre doğru bağıyorum: “Hey.” Bir daha: “Hey.” Kanla dolmuş, alev alev yanan suratımla, baş aşağı asılı duruyorum. Kendimi azıcık aşağı çekiyorum. Ayak bileklerimi kavrayan eller beni gerisingeri yukarı çekiyor. Kravatım suratıma çarpıp duruyor. Kemerimin tokası camın çerçevesine takılıyor. Arılar, sinekler ve ayrıkotları yüzümün birkaç santim ilerisinde duruyor ve ben bağıyorum: “Hey!”

Pantolonumun arkasına birtakım eller yapışıyor. Pantolonumu ve kemerimi kıcımın üstünden aşırarak beni içeri çekiyorlar.

Otobüsün içinde birisi bağıyor: “Bir dakika!”

Pabuçlarım ayağımdan kayıp çıkıyor.

Kemerimin tokası metal çerçeveden kurtuluyor.

Eller bacaklarımı birleştiriyor. Güneşte kızmış metal çerçeve karnıma gömülüyor. Beyaz gömleğim kabarıyor, sonra başımın ve omzumun üstüne yığılıyor. Ben hâlâ bağıyorum: “Hey!”

Bacaklarım arkamda birbirine yapışık, dümdüz uzanıyor. Pantolonum bacaklarımdan üstünden kayıyor ve çıkıp gidiyor. Güneş ışığı sıcak sıcak kıcıma vuruyor.

Kandan güm güm zonklayan kafamla, basınçtan dışarıya fırlamış gözlerimle, yüzümün etrafında dalgalanan beyaz gömlekten başka hiçbir şey göremiyorum. Bir yerlerden traktörün patırtısı geliyor. Arılar vızılđaşıyor. Bir yerlerde. Arkamda, benden milyonlarca kilometre uzakta, birisi bağıyor: “İki dakika!”

Bir el bacaklarımın arasına kayıyor ve taşaklarımı bulmaya çalışıyor.

“Canını yakmayın” diyor birisi.

Ayak bileklerime dolanmış eller benden milyonlarca kilometre uzakta. Uzun, çok uzun bir yolun sonunda hayal et onları. Rehberli meditasyon.

Metal çerçeveyi, karnını yarmaya çalışan kızgın ve kör bir bıçak olarak hayal etme.

Bacaklarını koparırcasına iki yana çekiştiren bir grup adam hayal etme.

Milyonlarca, katrilyonlarca kilometre uzakta, sıcak ve nasırlı bir el taşaklarını dibinden kavıyor ve kendine doğru çekiyor. Sonra bir şey taşaklarını sımsıkı sarıyor, daha sıkı, daha sıkı.

Bir paket lastiği.

Sen İrlanda’dasın.

Sen dövüş kulübündesin.

Sen işyerindesin.

Burası olmayan herhangi bir yerdesin.

“Üç dakika!”

Çok, çok uzaklarda birisi bağıyor: “Söylenecikleri biliyorsunuz, Bay Durden. Dövüş kulübüyle uğraşma.”

O sıcak el taşaklarını alttan avuçlamış. Bıçağın soğuk ucunu hissediyorsun.

Bir kol göğsüne dolanıyor.

Terapötik fiziksel temas.

Kucaklaşma vakti.

Sonra eterli bez ağzının ve burnunun üstüne sımsıkı kapıyor.

Sonrası hiçbir şey. O bile değil. Sonrası, unutuş.

Yirmi Yedi

Patlamayla yanıp kavrulmuş dairemin dış kabuğu uzay boşluğu kadar kara. Dairem, gecenin içinde, şehrin küçük ışıklarının tepesindeki bir virane. Uçup gitmiş camların yerinde sarı renkli bir polis şeridi on beşinci katın kenarı boyunca kıvrılıp dalgalanıyor.

Parkenin altındaki beton zeminin üstünde uyanıyorum. Bir zamanlar burası akça ağaç kaplıydı. Patlamadan önce, duvarlarda tablolar vardı. İsveç malı mobilyalar vardı. Tyler'dan önce.

Giysilerim üstümde. Elimi cebime sokuyor ve yokluyorum. Her şeyim yerli yerinde.

Korku içindeyim ama bir eksiğim yok.

Dairenin kenarına kadar yürü, on beş kat yüksekten otoparka bak. On beş kat yüksekten şehir ışıklarına ve yıldızlara bak; ve hop, gittin bile.

Bu dünya karşısında o kadar çaresiz ki.

Burada, yıldızlarla yeryüzü arasındaki boşluğu dolduran binlerce kilometrelik gecenin içinde, kendimi tıpkı o uzay hayvanlarından biri gibi hissediyorum.

Köpekler.

Maymunlar.

İnsanlar.

Sana öğrettikleri küçük görevi yerine getir. Bir kolu çek. Bir düğmeye bas. Neyi neden yaptığını hiç anlamadan.

Dünyanın çivisi çıkıyor. Patronum öldü. Evim gitti. İşim gitti. Ve bütün bunların sorumlusu benim.

Geriye hiçbir şey kalmadı.

Bankadaki hesabım ekside.

Bırak kendini boşluğa.

Polis şeridi benimle unutuş arasında çırpınıp duruyor.

Bırak kendini boşluğa.

Sana kalan ne var ki?

Marla var.

Atla boşluğa.

Marla var. Her şeyin tam ortasında duruyor ama bundan haberi yok.

Ve seni seviyor.

O Tyler'ı seviyor.

Onun için ikimiz aynı kişiyiz.

Birinin ona söylemesi gerek. Kaç. Kaç. Kaç.

Kurtar kendini.

Asansörle giriş katına iniyorsun ve senden hiçbir zaman hoşlanmamış olan kapıcı şimdi üç dişi eksik ağızla gülümsüyor ve diyor ki: "İyi akşamlar, Bay Durden. Size taksi çağırayım mı? İyi misiniz? Telefonu kullanmak ister misiniz?"

Regent Hotel'den Marla'yı arıyorum.

Regent'daki görevli diyor ki: "Hemen bağıyorum, Bay Durden."

Sonra Marla'nın sesi duyuluyor.

Kapıcı omzunun üstünden seni dinliyor. Regent Hotel'deki görevli de muhtemelen dinliyor. Marla, diyorsun, konuşmamız gerek.

"Bok ye" diyor Marla.

Tehlikede olabilirsin, diyorsun. Olup bitenleri bilmek onun da hakkı. Seninle buluşması gerek. Konuşmanız gerek.

"Nerede?"

İlk karşılaştığınız yere gitmesi gerek. Düşün. Nerede karşılaştığınızı hatırla.

Sağaltıcı beyaz ışık topu. Sarayın yedi kapısı.

"Anladım" diyor. "Yirmi dakikada orada olurum."

Orada ol.

Telefonu kapatıyorsun ve kapıcı diyor ki: "Size taksi çağırayım, Bay Durden. Nereye isterseniz, paraya gerek yok."

Dövüş kulübü üyeleri seni izliyor. Yok, diyorsun, çok güzel bir gece, sanırım yürüyeceğim.

Günlerden cumartesi. Birinci Metodist'in bodrum katında bağırsak kanseri var ve gittiğinde Marla'yı orada buluyorsun.

Marla Singer, sigarasını içerken. Marla Singer, gözlerini devirirken. Marla Singer, gözünde bir morlukla.

Tüylü halının üstüne, meditasyon halkasının karşılıklı noktalarına oturuyorsunuz ve Marla gözündeki morlukla sana yiyecekmiş gibi bakarken sen güç aldığın hayvanı çağırmaya çalışıyorsun. Gözlerini yumuyor ve sarayın yedi kapısına gidiyorsun; ama Marla'nın düşmanca bakışını hâlâ üzerinde hissediyorsun. İçindeki çocuğu kucaklıyorsun.

Marla'nın gözlerinden ateş çıkıyor.

Sonra kucaklaşma zamanı geliyor.

Açın gözlerinizi.

Hepimiz birer eş seçeceğiz.

Marla odayı üç hızlı adımda katedip yanıma geliyor ve suratıma okkalı bir şamar indiriyor.

Duygularınızı sonuna kadar paylaşın.

“Seni göt yalayıcı orospu çocuğu” diyor Marla.

Etrafımızdaki herkes dönmüş bize bakıyor.

Sonra Marla’nın iki yumruğu birden her yandan üstüme inmeye başlıyor. “Sen adam öldürdün” diye haykırıyor. “Polisi aradım, her an burada olabilirler.”

Marla’yı bileklerinden yakalıyorum ve diyorum ki, polis belki de gelir; ama büyük olasılıkla gelmeyecek.

Marla kıvrılıp bükülerek elimden kurtulmaya çalışıyor ve polisin beni elektrikli sandalyeye oturtmak üzere son hızla oraya gelmekte olduğunu söylüyor. Gözlerimi yerinden fırlatıncaya kadar kavurmak üzere. Veya en azından, öldürücü bir zehri damarıma zerk etmek üzere.

Bütün bunlar bana arı sokması gibi gelecek.

Aşırı dozda sodyum fenorbal, sonra büyük uyku. Köpekler Vadisi usulü.

“Bugün seni birini öldürürken gördüm” diyor Marla.

Eğer patronumu kastediyorsan, evet, diyorum, tamam, tamam, biliyorum, polis de biliyor, herkes damarıma öldürücü bir zehir zerk etmek üzere beni arıyor; ama patronumu öldüren Tyler’dı.

Tyler’la aramızdaki tek ortak nokta aynı parmak izlerine sahip olmamız; ama bunu kimse anlamıyor.

“Bok ye” diyor Marla ve yumruk yemiş mor gözünü bana doğru çeviriyor. “Sen ve aptal müritlerin dayak yemeyi seviyor olabilirsiniz; ama bana bir daha dokunursan seni öldürürüm.”

“Bu gece seni birini vururken gördüm” diyor Marla.

Hayır, o bir bombaydı, diyorum, ayrıca o olay bu sabah oldu. Tyler bir bilgisayar monitörünün tepesine matkapla delik açtı ve içine benzin ya da barut doldurdu.

Gerçek bağırsak kanserinden mustarip bütün o insanlar dikilmiş bizi seyrediyor.

“Hayır” diyor Marla. “Pressman Hotel’e kadar senin peşinden gittim. O katil kim partilerinden birinde garsonluk yapıyordun sen.”

Bu tür partilerde zengin insanlar, oteldeki şatafatlı bir yemek davetine katılıp bir çeşit Agatha Christie romanı canlandırırlar. Gravlax Pudingi ile Karaca Budu arasında bir yerde ışıklar bir dakikalığına söner ve içlerinden biri yalancık-tan ölür. “Hadi numara yapalım” tarzı eğlenceli bir ölümdür bu.

Davetin geri kalanında misafirler sarhoş olur, *Madeira Consommé*’lerini yer ve içlerindeki psikopat katilin kim olduğuna dair ipuçları bulmaya çalışırlar.

“Belediye başkanının geri dönüşümden sorumlu özel kalem müdürünü öldürdün!” diye bağıyor Marla.

Belediye başkanının bilmemneden sorumlu özel kalem müdürünü Tyler öldürdü.

“Zaten kanser falan da değilsin!” diye bağıyor Marla.

Her şey bu kadar çabuk oluyor.

Bir parmak şıklatmalık zamanda.

Herkes bize bakıyor.

“Sen de kanser falan değilsin!” diye bağıyorum.

“İki senedir buraya geliyor” diye bağıyor Marla, “ve hiçbir şeyciği yok!”

Ben senin hayatını kurtarmaya çalışıyorum!

“Ne! Hayatımın kurtarılması neden gerekiyormuş?”

Çünkü beni takip edip duruyorsun. Çünkü bu gece beni takip ettin; çünkü Tyler Durden’ı birini öldürürken gördün ve Tyler Kargaşa Projesi’ni tehlikeye düşüren herkesi öldürür.

İçerideki herkes kendi küçük trajedisini unutmuş görünüyor. Kendi küçük kanser hadiselerini. Ağrı dindirici ilaçlar alanlar bile şaşkın ve meraklı görünüyor.

Özür dilerim, diyorum kalabalığa dönerek. Kimseyi incitmek istemedim. Biz gitsek iyi olacak. Bunu dışarıda konuşmalıyız.

“Hayır!” diyor bağışıyor herkes, “Gitmeyin! Başka neler var?”

Ben kimseyi öldürmedim, diyorum. Ben Tyler Durden değilim. O benim bölünmüş kişiliğimin öbür parçası. *Sybil* adlı filmi gören yok mu içinizde?

“Yani” diyor Marla, “kim öldürecekmiş beni?”

Tyler.

“Sen mi?”

Tyler, diyorum; ama ben Tyler’ın icabına bakmasını bili-
rim. Sen Kargaşa Projesi üyelerine karşı tetikte ol, yeter. Tyler
onlara emir vermiş olabilir, seni kaçırmaları için falan.

“Bu söylediklerine neden inanayım ki?”

Her şey bu kadar çabuk oluyor.

Çünkü, diyorum, sanırım senden hoşlanıyorum.

“Aşk değil yani, öyle mi?” diyor Marla.

Bu yeterince banal bir an, diyorum. Daha fazla zorlama.

Herkes gülümseyerek bize bakıyor.

Gitmem gerek. Buradan çıkmalıyım. Kafaları tıraşlı olan
ya da dayak yemiş gibi görünen heriflere karşı tetikte ol, diyo-
rum. Morarmış gözler. Eksik dişler. Bu tür şeylere dikkat et.

“Peki sen nereye gidiyorsun?” diyor Marla.

Tyler Durden’ın icabına bakmam gerek.

Yirmi Sekiz

Adı Patrick Madden'dı ve belediye başkanının geri dönüşümden sorumlu özel kalem müdürüydü. Adı Patrick Madden'dı ve Kargaşa Projesi'nin bir düşmanıydı.

Birinci Metodist'ten çıkıp gecenin içine karışıyorum ve her şeyi hatırlıyorum.

Tyler'ın bildiği her şey zihnime doluyor.

Patrick Madden, dövüş kulübünün toplandığı barların bir listesini çıkarmaktaydı.

Ansızın, bir sinema projektörünü nasıl çalıştıracağımı biliyorum. Kilitlerin nasıl kırılacağını biliyorum. Plajda kendini bana göstermesinden hemen önce Tayler'ın Paper Street'teki evi kiraladığını biliyorum.

Tyler'ın neden ortaya çıktığını biliyorum. Tyler, Marla'yı seviyordu. Onunla karşılaştığım ilk geceden beri, Tyler ya da benim bir parçam, Marla'yla birlikte olmanın bir yolunu arıyordu.

Aslında bunların bir önemi yok. Artık önemsiz bunlar. Gene de, gecenin içinde en yakın dövüş kulübüne doğru yürürken bütün ayrıntılar kafama doluyor.

Cumartesi geceleri Armory Bar'ın bodrum katında toplanan bir dövüş kulübü var. İhtimal, Patrick Madden'ın çıkarmakta olduğu listede bu barın adını bulabilirsiniz. Zavallı, ölü Patrick Madden.

Bu gece dosdoğru Armory Bar'a gidiyorum ve ben içeri girdiğimde kalabalık fermuar gibi ikiye ayrılıyor. Oradaki herkes için ben Yüceler Yücesi Tyler Durden'im. Tanrı ve baba.

Dört yanımda, "İyi akşamlar, efendim" diyen sesler duyuyorum.

"Dövüş kulübüne hoş geldiniz, efendim."

"Bize katıldığınız için teşekkürler, efendim."

Yeni yeni iyileşmeye başlayan canavar suratımla, ben. Suratımda yanağımdan dünyaya gülümseyen delik. Gerçek ağzımda sert bir ifade.

Ben Tyler Durden olduğum ve hepiniz kıcımın kenarı olduğunuz için, o gece dövüş kulübüne gelmiş adamların her biriyle dövüşmek üzere listeye yazılıyorum. Tam elli dövüş. Aynı anda birden fazla dövüş yok. Pabuçlar çıkacak. Gömlekler çıkacak.

Her dövüş sürmesi gerektiği kadar sürer.

Ve eğer Tyler, Marla'yı seviyorsa...

Ben Marla'yı seviyorum.

Ve bundan sonra olanlar sözcüklerde olmuyor. Asla göremeyeceğim bütün Fransız kumsallarını kirletmek istiyorum. Rockefeller Merkezi'nin etrafındaki yıkıntıların arasında, rutubetli kanyonların içinde koşturarak geyik avladığını düşün.

Tutuştüğüm ilk kavgada çocuk kollarımı enseme yapıştırıyor ve kafamı, yanağımı, yanağımdaki deliği kaldırıp kaldırıp beton zemine o kadar vuruyor ki, sonunda dişlerim yerinden çıkıyor ve tırtıklı kökleri dilime saplanıyor.

Şimdi Patrick Madden'ı hatırlayabiliyorum. Patrick Madden ölmüş yerde yatıyor, yanında küçük bir bibloya benzeyen karısı. Saçını topuz yapmış küçük bir kız çocuğu. Karısı kıkırdamış ve ölü kocasının dudaklarının arasından şampanya dökmeye çalışmıştı.

Bayan Madden, sahte kanın çok kırmızı görüldüğünü söylemişti, aşırı kırmızı. İki parmağını kocasının yanında oluşan kan birikintisine batırmış ve sonra ağzına götürmüştü.

Dilime saplanmış dişlerle, ağzıma kan tadı geliyor.

Bayan Madden'in ağzına kan tadı gelmişti.

Orada olduğumu, bana korumalık yapan uzay maymunu garsonlarla çevrili olarak katil kim partisini bir köşeden izlediğimi hatırlıyorum. Koyu renk duvar kâğıdı gülleriyle kaplı elbisesinin içinde Marla, balo salonunun öbür ucunda.

İkinci dövüşümde çocuk bir dizini kürekkemiklerimin arasına oturtuyor. İki kolumu birden arkamda birleştiriyor ve göğsümü beton zemine vuruyor. Bir yanımdaki köprücükke miğinin çıt diye kırıldığını duyuyorum.

Elime geçirsem Elgin Mermerleri'ni balyozla parçalar, *Mona Lisa*'yla kırımını silerdim.

Bayan Patrick Madden kanlı iki parmağını havaya kaldırmıştı. Kan dişlerinin arasındaki gediklere doluyor, parmaklarından, bileklerinden aşağı akıyor, elmas bir bileziğin üstünden dirseğine ulaşıyor ve oradan yere damlıyordu.

Üç numaralı dövüşe gelince; uyanıyorum ve sıra üçüncü dövüşe gelmiş oluyor. Dövüş kulübünde artık isimler yok.

Sen ismin değilsin.

Sen ailen değilsin.

Üç numara neye ihtiyacım olduğunu bilir gibi görünüyor ve o boğucu karanlığın içinde kafamı ellerinin arasına alıyor. Ancak bayılmayacak kadar hava almanıza izin veren bir kafa-kol hareketi vardır. Üç numara, bir bebeği ya da bir futbol topunu tutarmış gibi kafamı kolunun arasına sıkıştırıyor ve sımsıkı sıkıdığı yumruğunu balyoz gibi suratıma suratıma indiriyor.

Dişlerim yanağımın iç tarafını delip geçinceye kadar.

Yanağımdaki delik ağzımın köşesiyle buluşuncaya, ağzım ve deliğim, burnumun altından başlayıp kulağıma kadar çıkan, eğri büğrü, fesat bir sırtış halinde birleşinceye kadar.

Üç numara, elleri acıyuncaya kadar yumrukluyor.

Ben ağlamaya başlayıncaya kadar.

Hayatta sevdiğin her şey sana sırt çevirecek ya da ölecek.

Hayatta yarattığın her şey bir kenara atılacak.

Hayatta seni gururlandırmış ne varsa hepsi çöpe gidecek.

Ben Ozimandias'ım, krallar kralı.

Bir yumruk daha yiyorum ve dişlerim dilimin üstünde kenetleniyor. Dilimin yarısı yere düşüyor ve bir tekmeyle savrulup gidiyor.

Bayan Patrick Madden, o küçük biblomsu beden, kocasının cesedinin yanına diz çöküyor. O zengin davetliler, arkadaşımız dedikleri insanlar, sarhoş sarhoş etrafında dolaşıyor ve gülüşüyor.

“Patrick” diyor kadın.

Kan birikintisi büyüyor, büyüyor, sonunda kadının eteğine kadar ulaşır.

“Patrick” diyor, “yeter artık, ölü olmayı bırak.”

Kan eteğinin kenarına tırmanıyor. Kılcal boru hareketiyle, iplik iplik eteğine tırmanıyor.

Etrafımda Kargaşa Projesi'nin adamları çılgık atıyor.

Sonra Bayan Patrick Madden çılgık atmaya başlıyor.

Ve Armory Bar'ın bodrum katında Tyler Durden, sıcak bir k t le halinde yere y  lı yor. Yüce Tyler Durden, bir dakika için kusursuzlu u yakalamış olan, hayatta kusursuzluk adına tek bir andan fazlasını bekleyemeyece inizi söylemiş olan Tyler Durden.

Ve d v    uzadı     uzuyor;       ben ölmek istiyorum.       ancak ölümde adlarımız olur. Ancak  l mde Kargaşa Projesi'nin parçası olmaktan çıkarız.

Yirmi Dokuz

Tylor orada duruyor; alabildiğine yakışıklı, olanca sarışın-lığı içinde tam bir melek. Yaşama azmim beni hayrete düşürüyor.

Ben dersiniz; Paper Street Sabun Şirketi'ndeki odamda, çıplak bir şiltenin üstünde kuruyup kalmış kanlı bir doku örneğiyim.

Odamdaki her şey gitmiş.

On dakikalığına kanser olduğum zamandan kalma ayak fotoğrafımın asılı olduğu aynam. Kanserden de beterdi. Ayna gitmiş. Gardırop kapısı açık duruyor ve altı beyaz gömleğim, altı siyah pantolonum, altı adet iç çamaşırım, altı çift çorabım ve ayakkabımın yerinde yeller esiyor.

“Ayağa kalk” diyor Tyler.

Yolunda gittiğini sandığım her şeyin altında, arkasında ve içinde ne zamandır korkunç bir şey büyümekteydi.

Her şey parçalanıp dağıldı.

Uzay maymunları yok olmuş. Her şey gitmiş: Kalça yağları, ranzalar, para. Özellikle de para. Geriye bir tek bahçe kalmış, bir de bu kiralık ev.

“Şu anda uğraşacağımız en son şey, senin şehitlik heveslerin” diyor Tyler. “Senin büyük ölüm olayın.”

Ama bu ölüm, üzücü ve iç karartıcı bir şey olmayacaktı ki. Neşeli ve güçlendirici bir şey olacaktı bu ölüm.

Ah, Tyler, acı çekiyorum. Hemen öldür beni.

“Ayağa kalk.”

Öldür beni artık. Öldür beni. Öldür beni. Öldür beni.

“Görkemli bir şey olması gerek” diyor Tyler. “Şunu düşün: Dünyanın en yüksek binasının tepesinde, Kargaşa Projesi bütün binayı ele geçirmiş. Camlardan dışarı dumanlar sızıyor. Sokaktaki kalabalığın üstüne masalar yuvarlanıyor. Senin sonun böyle olacak. Gerçek bir ölüm operası.”

Hayır, diyorum. Beni yeterince kullandın.

“Uslu durmazsan, Marla’nın peşine düşeriz.”

Önden buyur, diyorum.

“Şimdi o yataktan kışını kaldır” diyor Tyler, “ve kalkıp arabaya bin.”

Ve işte Tyler’la ben Parker-Morris Binası’nın tepesindeyiz. Benim ağzımda silah var.

Son on dakikaya giriyoruz.

Parker-Morris Binası on dakika sonra burada olmayacak. Bunu biliyorum; çünkü Tyler biliyor.

Silahın namlusu gırtlığının dibine dayalıyken, Tyler diyor ki: “Aslında ölmeyeceğiz biz.”

Namluyu dilimle sağlam yanağımın içine alıyorum ve diyorum ki, Tyler, o dediğine vampir denir.

Son sekiz dakikaya giriyoruz.

Silah, her ihtimale karşı ağzımın içinde. Polis helikopterleri patlamadan önce buraya ulaşırsa diye.

Tanrı'nın bakışıyla, ortada tek bir adam varmış gibi görünüyor. Kendi ağzına silah sokmuş tek bir adam. Ama silahı tutan kişi Tyler ve hayat benim hayatım.

Yüzde doksan sekizlik bir ölçü nitrik asidi üç ölçü sülfürik asitle karıştırın. Uzay maymunlarının çoğu nitrolarına pamuk karıştırır ve sülfat niyetine İngiliz tuzu ekler. Bu da olur. Bazı maymunlar da nitroyu parafınle karıştırır. Parafın benim işimi asla görmemiştir. Asla.

Dört dakika.

Tyler'la ben çatının kenarındayız. Benim ağzımda silah; kendi kendime o silahın temiz olup olmadığını düşünüyorum.

Üç dakika.

Sonra birisi bağılıyor.

"Bekle" diyor bir ses ve Marla çatının öbür ucundan bize doğru geliyor.

Marla bana doğru geliyor. Sadece bana; çünkü Tyler yok olmuş. Puf diye. Tyler benim halüsinasyonum, Marla'nın değil. Tyler bir anda ortadan kayboluyor, sihir gibi. Ve artık ben, kendi ağzına silah sokmuş tek bir adamım.

"Peşinden geldik" diye bağılıyor Marla. "Gruptaki herkes burada. Bunu yapmak zorunda değilsin. Silahı bırak."

Bütün bağırsak kanserleri, beyin parazitleri, melonama mağdurları, veremliler, Marla'nın peşi sıra bana doğru geliyor. Yürüyerek, aksayarak, tekerlekli iskemlelerini sürerek.

"Bekle" diyorlar bana.

Sesleri soğuk rüzgârla savrulup bana ulaşıyor. "Dur" diyorlar.

"Sana yardım edebiliriz" diyorlar.

"Bırak sana yardım edelim" diyorlar.

Gökyüzünde polis helikopterlerinin *vup vup vup* diye yaklaşan sesi duyuluyor.

Gidin, diye bağıyorum. Gidin buradan. Bu bina havaya uçacak.

“Biliyoruz” diye bağıyor Marla.

Benim için bayağı bayağı bir ilahi tecelli anı bu.

Ben kendimi öldürmüyorum, diye bağıyorum. Tyler’ı öldürüyorum.

Ben Joe’nun Sabit Diskiyim.

Her şeyi hatırlıyorum.

“Âşık falan olduğumdan değil” diye bağıyor Marla, “ama sanırım ben de senden hoşlanıyorum.”

Marla, Tyler’dan hoşlanıyor.

“Hayır, senden” diye bağıyor Marla. “Aradaki farkı biliyorum.”

Sonra, hiçbir şey.

Hiçbir şey patlamıyor.

Silahın namlusu sağlam yanağımın içinde, Tyler, diyorum, nitroyu parafınle karıştırdın, öyle değil mi?

Parafin asla işe yaramaz.

Bunu yapmak zorundayım.

Polis helikopterleri.

Ve tetiği çekiyorum.

Otuz

Tanrı babamın evinde pek çok konak var.
Tetiği çektiğimde, tabii ki öldüm ben.

Yalancı.

Ve Tyler da öldü.

Polis helikopterleri uğultuyla bize doğru yaklaşırken, Marla ve kendilerini kurtarmaktan aciz bütün o insanlar oraya toplanmışken, hepsi beni kurtarmaya çalışırken, ben o tetiği çekmek zorundaydım.

Gerçek hayattan daha iyiydi bu.

Ve hayattaki tek kusursuz anınız sonsuza kadar sürmeyecektir.

Cennette her şey beyaz üstüne beyaz.

Uydurukçu.

Cennette sadece lastik tabanlı, ses çıkarmayan pabuçlar var.

Cennette uyuyabilirim.

Cennette insanlar bana mektup yazıyor, unutulmadığımı söylüyorlar. Kahramanları olduğumu söylüyorlar. İyileşecekmişim, öyle diyorlar.

Buradaki melekler Eski Ahit'ten çıkmışa benziyor. Vardiyalı çalışan sayısız melekten ibaret bir cennet personeli. Gündüz vardiyası, akşam vardiyası, gece vardiyası. Yemeklerinizi bir tepsiyle önünüze getiriyorlar. Yemeğin yanında, küçük kâğıt kaplara konmuş ilaçlar oluyor. Oyuncak bebek dünyasının oyuncak eşyaları.

Ceviz çalışma masasının karşı tarafında oturup Tanrı'yla bir görüşme yaptım. Arkasındaki duvarda diplomaları asılıydı. Tanrı bana dedi ki: "Neden?"

Neden bu kadar çok acıya sebep oldun?

Her birinizin kutsal, eşsiz bir kar tanesi olduğunu anladım mı? Eşi bulunmaz eşsizlikte, eşsizin de eşsizi bir kar tanesi olduğunu göremedin mi?

Hepinizin sevginin tezahürleri olduğunu anlamıyor musun?

Karşımda oturmuş, bir not defterine bir şeyler karalayan Tanrı'ya baktım. Ama Tanrı bu meselede tamamen yanılmaktaydı.

Bizler eşsiz değiliz.

Süprüntü ya da pislik de değiliz.

Biz sadece biziz.

Biz sadece biziz ve hayatta başımıza gelenlerin bir nedeni yok.

Tanrı diyor ki: "Hayır, bu doğru değil."

Peki. Öyle olsun. Neyse ne. Tanrı'ya akıl öğretmek bana kalmadı ya.

Tanrı bana ne hatırladığımı soruyor.

Her şeyi hatırlıyorum.

Tyler'ın silahından fırlayan, öbür yanağımı delip geçerek suratıma bir kulağımdan öbür kulağıma kadar uzanan kertikli bir gülümseme konduran kurşunu hatırlıyorum. Evet, tıpkı öfkeli bir Cadılar Günü balkabağı gibi. Japon iblisi. Hırs ve açgözlülük canavarı.

Marla yeryüzünde kaldı. Oradan bana mektuplar yazıyor. Bir gün beni geri götüreceklermiş, öyle diyor.

Eğer cennette telefon olsaydı, cennetten Marla'ya telefon eder ve "Alo" dediği anda telefonu kapamazdım. "Merhaba" derdim, "Ne var ne yok? Her şeyi anlat bana."

Ama ben geri dönmek istemiyorum. Daha değil.

Neden dersiniz, istemiyorum işte.

Çünkü zaman zaman, bir gözü morarmış ya da alnına dikişler atılmış birileri bana yemek tepsimle ilaçlarımı getiriyor ve diyor ki:

"Sizi özlüyoruz, Mr. Durden."

Veya, kırık burunlu biri elindeki paspası sürüyerek yanımdan geçip giderken bana fısıldıyor:

"Her şey planladığımız gibi yürüyor."

Fısıldıyor:

"Medeniyeti altüst edeceğiz. Dünyayı daha iyi bir yere çevireceğiz."

Fısıldıyor:

"Aramıza geri dönmenizi dört gözle bekliyoruz."

İstenmeyen yağlar, pahalı, butik sabunlar. Maaş çekleri, güzel bir ev, zarif mobilyalar. Yalnızlık ve yabancılaşma. Tüketime susma-
yan arsız çağırısı. Yalanlar ve yalanlar. Nefret
ve öfke.

İlk kez yayımlandığı 1996'dan beri bir yeraltı
klasiği olarak anılan *Dövüş Kulübü*, yeni bin-
yılın eşiğinde geçen bir anti-ütopya öyküsünü
anlatıyor. Yaşadığı hayattan nefret eden, ölüm
düşüncesini saplantı haline getirmiş, insani
yakınlığı kanser dayanışma gruplarında ara-
yan genç bir adam. Aynı dayanışma grup-
larının bir başka müdavimi, toplum kaçını
bir genç kadın. Ve Tyler Durden; yalanlar ve
mutsuzlukla dolu bir dünyaya kendi yöntem-
leriyle saldıran yarı çılgın bir kurtarıcı, baştan
çıkarıcı bir intikam meleği. Tyler'ın felsefesine
göre, tüketim kültürünün uyuşturucu etkisin-
den kurtulmanın yolu, fiziksel acıyla tanışarak
yeniden doğmaktır. Çok geçmeden, gecenin
geç saatlerinde bar bodrumlarında toplanan
gizli bir "dövüş kulübü", ülkenin dört bir yanını
saracaktır. Ama Tyler'ın dünyasında sınırlara
ve kurallara yer yoktur. Kendi bedenini örse-
leyen bir müritler ordusu, toplum düzenini ve
konformizmi imha etmek üzere Tyler'ın peşine
takılır...

Chuck Palahniuk'un ilk romanı, tüketim kül-
türüne, hırs ve üstünlük duygusuna, güzel-
lik idealine ve iş dünyasına zehir zemberek
bir eleştiri yöneltiyor. Palahniuk, karanlık bir
mizahla desteklediği güçlü ve çarpıcı üslubuy-
la, yaşadığımız dünyanın çirkin suretine ayna
tutuyor.

Son on yılın en özgün, en sarsıcı romanları
arasında sayılan *Dövüş Kulübü*'nü Türkçeye
kazandırmaktan sevinç duyuyoruz.

AYRINTI • YERALTI EDEBİYATI

ISBN: 978-975-539-322-3

9 789755 393223

